

Arta atenției depline în lumea modernă

Cum să facem din meditație
o parte a vieții de zi cu zi

OSHO

OSHO

Arta atenției depline în lumea modernă.

**Cum să facem din meditație o parte a vieții de zi
cu zi**

Mindfulness in the Modern World
How Do I Make Meditation Part of Everyday Life?
Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 2014 OSHO International Foundation,
Elveția, www.Osho.com/copyrights
2016 Grup Media Litera

Materialul de față constă în răspunsurile date de Osho unei audiențe largi, selectate din diverse conferințe ale lui Osho. Toate conferințele lui Osho au fost publicate sub formă de cărți și sunt de asemenea disponibile sub formă de înregistrări audio originale, înregistrările audio și arhiva completă a conferințelor sale pot fi găsite în cadrul bibliotecii online OSHO, pe www.Osho.com/library

OSHO*

OSHO este marcă înregistrată a OSHO International Foundation, www.Osho.com/trademarks.

LITIHA*

Editura Litera www.litera.ro

Arta atenției depline în lumea modernă

Cum să facem din meditație o parte a vieții de zi cu zi

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză: Vlad T. Popescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Copertă: Flori Zahiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OSHO

Arta atenției depline în lumea modernă. Cum să facem din meditație o parte a vieții de zi cu zi/ Osho International Foundation; trad.: Vlad T. Popescu.

— București: Litera, 2016 ISBN 978 - 606 - 33 - 0703 - 4 I. Popescu, T. Vlad (trad.)

294.5

CUPRINS

Introducere

1. Multe boli, un singur medicament

— Ce este meditația?

— De ce alerg mereu așa de repede? Există ceva ce nu vreau să văd?

— Vrei să spui mai multe despre relaxare? Sunt conștient de o tensiune aflată adânc în interiorul meu și bănuiesc că nu am fost niciodată relaxat total. Când te-am auzit spunând că relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene posibile, am întrezărit o țesătură bogată în care firele relaxării și ale destinderii sunt adânc întrețesute cu încrederea, apoi au apărut acolo iubirea și acceptarea, curgerea firească, uniunea, extazul.

— Devin din ce în ce mai conștient de barierele pe care le-am ridicat în mine, de-a lungul anilor, în fața veseliei, iubirii de sine, deschiderii. Simt cum zidul din mine devine tot mai puternic pe măsură ce devin conștient de el, și nu-l pot străpunge. Am nevoie de mai mult curaj? Poți să mă ajuți cu înțelegerea ta?

2. Fii pregătit să fii surprins

— Cum să vedem ceea ce este?

— Trebuie să uit de mine ca să scap de ego?

= Vrei să vorbești puțin, te rog, despre starea de martor și despre inimă? Pot fi cunoscute simultan?

— Ne-ai spus că mintea devine din ce în ce mai liniștită dacă meditam în mod regulat. Anul trecut, locuind singur în Europa, gândurile au devenit atât de puternice în timpul meditației încât a ajuns să-mi fie groază să mai stau în meditație. Acum, că mă aflu din nou aici cu tine și în comunitatea ta, problema a dispărut. Dar tot mă mir: cum poate cineva care a fost sannyasin timp de zece ani, a meditat în fiecare zi să aibă mintea tot mai zgomotoasă?

3. Arta atenției depline în lumea modernă

— Sunt unii oameni mai proști decât alții?

— Care este diferența dintre introspecție și amintirea de sine?

— Pari să îndeplinești două roluri: unul exterior, în care provoci și expui structura societății, și unul mai intim,

în care îți încurajezi discipolii către lucrurile fundamentale. Poți, te rog, să explici?

— Când renunțăm la atitudinea de a-i judeca negativ pe ceilalți, vom renunța și la recunoașterea aspectului pozitiv al celorlalți - trebuie renunțat la tot ansamblul, nu-i așa?

— Mai exact, cum să nu faci nimic?

4. Observatorul nu face parte niciodată din minte

— Ne poți vorbi, te rog, despre disciplină și meditație? 170

— De ce îmi este frică să mă accept așa cum sunt? 182

— Există vreo șansă ca eu să cresc vreodată? 197

— Felul în care vorbești zi după zi despre aceleași lucruri vechi și declanșezi totuși, cu fiecare cuvânt, noi revelații reprezintă pentru mine cel mai mare mister al vieții. Poți comenta, te rog? 200

5. Amar la început, dulce la sfârșit.

— Tehnica amintirii de sine mi se pare mai ușoară decât observarea. Au ambele același scop? 205 Deși ceea ce spui pare să fie adevărul absolut, când le povestesc prietenilor mei din păturile mai educate ale societății - medici, profesori, ingineri și oameni de afaceri din oraș ei se gândesc că am fost hipnotizat sau că mi s-a spălat creierul. Ori de câte ori le explic logic, sunt încurcați și nu mai știu ce să spună.

Dar de ce nu te pot accepta din moment ce nu pot argumenta contrariul? De ce sunt împotriva ta?

— Ai spus că fără maestru este aproape imposibil să ajungi la adevăr. Dar cum ai reușit tu. cum au reușit Buddha, Iisus și mulți alții fără ajutorul unui maestru?

— Cum aflu dacă energia mea sexuală a fost transformată sau doar reprimată?

— De ce merg atât de bine lucrurile?

— Există și o altă cale, fără moarte și nesiguranță?

— Să fii deschis și să fii observator sunt două lucruri diferite. Așa este, sau este doar o dualitate creată de mintea mea?

— Sunt deja de doi ani și jumătate discipolul tău și în tot acest timp mi-am dorit să fiu în prezența ta. Acum te întâlnesc pentru prima dată și totul s-a schimbat. Vreau să fug de tine. Sunt cu totul confuz. Comentează, te rog.

— Te-am auzit vorbind despre un mistic din Sri Lanka; el le cerea discipolilor să se ridice în picioare dacă doreau să le fie mai scurt drumul către iluminare. Vreau să știi că aștept ocazia de a mă ridica în picioare imediat ce o să ne-o ceri – știind că picioarele mele probabil vor tremura, că trupul îmi va transpira, iar inima o să-mi bată ca nebuna.

Epilog 256

Ne spui permanent. „să fim conștienți”, „să fim martori”. Dar poate cu adevărat o conștiință martoră să cânte, să danseze, să guste viața? Este martorul un simplu spectator al vieții și niciodată un participant?

Addenda: Cinci tehnici în sprijinul atenției depline
261

1. Schimbă-ți mintea
2. Aruncă gunoiul
3. Fii aici
4. Mănâncă și bea conștient

5. Doar ascultă

Pentru informații suplimentare

Despre OSHO

Despre Stațiunea de Meditație

INTRODUCERE

O poveste zen.

Călugărul Zuigan obișnuia să-și înceapă flecare zi spunându-și cu glas tare: „Maestre, ești acolo?”

Și își răspundea: „Da, domnule, sunt aici”.

Pe urmă spunea:

„Ia vino-ți în fire!”

Și răspundea: „Da, domnule, așa o să fac”.

Pe urmă spunea: „Fii atent, nu-i lăsa să te păcălească”.

Și răspundea: „O, nu, domnule, nu-i las, nu-i las”.

Meditația nu poate fi ceva fragmentat, trebuie să fie

un efort continuu. În fiecare moment trebuie să fii alert, atent și meditativ.

Dar mintea îți joacă feste: meditezi dimineața, apoi lași asta deoparte, sau te rogi în templu și pe urmă uiți. Pe urmă te întorci la lumea asta complet ieșit din starea de meditație, inconștient, ca și cum ai merge în somn, ca un somnambul.

Efortul fragmentat nu va avea cine știe ce rezultate. Cum poți să intri timp de o oră în starea de meditație, când timp de alte douăzeci și trei de ore nu ai fost în starea aceasta? Este imposibil.

Nu este posibil să intri brusc, timp de o oră, în starea de meditație. Poți doar să te amăgești singur.

Conștiința este un continuum; e precum un fluviu, curge mereu. Dacă ești meditativ, trebuie să fii meditativ întreaga zi, în fiecare moment al ei... și doar atunci când ești în starea de meditație întreaga zi va apărea înflorirea. Nimic nu va sosi înainte de asta.

Anecdota aceasta zen pare absurdă, dar este plină de înțeles.

Maestrul, călugărul, se chema pe el însuși – asta înseamnă meditație. să te chemi singur –, se striga singur pe nume.

Spunea: „Ești acolo?”

Și își răspundea: „Da, domnule, sunt aici”.

Să fii alert este un efort, un efort deosebit. Poți să folosești asta, îți va fi de foarte mare ajutor.

Deodată, mergând pe stradă, te strigi: „Ești acolo?”

Gândirea se oprește brusc și trebuie să răspunzi: „Da; sunt aici”.

Ajungi la o anumită focalizare atunci când gândirea se oprește și ești meditativ, alert.

Să-ți vorbești ție însuși este o tehnică.

Când mergi la culcare, când Stingi lumina, strigi deodată: „Ești acolo?”, iar în întunericul acela apare vigilența.

Devii o flacără și-ți răspunzi în sinea ta: „Da, sunt aici?

Și-apoi călugărul își spunea: „Vino-ți în fire!”

Fii sincer, fii autentic, nu te juca.

Își spunea: „Vino-ți în fire!”

Și își răspundea: „Da, o să fac toate eforturile posibile”.

Întreaga noastră viață, este o pierdere de vreme, trăiești astfel pentru că nu ești conștient de felul în care risipești timpul, risipești energia, iar în cele din urmă, risipești viața – nu ești conștient.

Se duce pe copcă. Totul se duce pe copcă. Doar când se apropie moartea devii conștient, alert: ce am făcut? Ce am făcut cu viața mea?

S-a pierdut o mare oportunitate. De ce am pierdut vremea? Nu ai fost în firea ta. Nu ai reflectat niciodată la ceea ce faci.

Viața nu e menită doar să treacă, ea trebuie să fie o oportunitate de a atinge ceva aflat adânc în tine.

Viața nu este la suprafață, nu este circumferința, este centru. Iar tu încă nu ai ajuns la centru.

Vino-ți în fire! Ai risipi deja destul timp.

Fii alert și vezi ce faci. Și... ce faci?

Alergi după bani? La urma urmei, în ultimă instanță, este inutil. Este iarăși un joc, jocul banilor. Ai mai mult decât alții, simți bine. Au alții mai mult decât tine, te simți rău. Este un joc.

Dar care este rostul lui? Ce câștigi din el?

Chiar dacă ai avea toți banii din lume, în momentul morții o pleci ca un cerșetor. Așa că toate bogățiile lumii nu te pot face bogat. Jocurile nu te pot face bogat. Vino-ți în fire.

Unul aleargă după putere, după prestigiu, altul după sex, iar altul după cu totul altceva.

Totul este un joc.

Dacă nu ai atins centrul ființei tale, totul este un joc. La suprafață există doar jocurile, iar suprafața nu este reală suprafață sunt doar valurile, iar în aceste valuri poți să suferi și să plutești în derivă. Nu te vei ancora în sinele tău.

De asta călugărul își spunea: „Vino-ți în fire!”

Spunea de fapt: „Nu te juca. Destul, te-ai jucat destul, nu te prosti. Folosește viața ca să te ancorezi, folosește viața să prinzi rădăcini, folosește viața ca pe o oportunitate de a atinge divinul. Acum stai în afara templului, stai pe scări, te joci, iar lucrurile fundamentale se află în spatele tău. Bate și ușa ți se va deschide”. Dar jocurile nu-ți lasă timp să faci așa ceva.

„Vino-ți în fire!” înseamnă să-ți amintești ce faci și de ce faci ceea ce faci.

Chiar dacă reușești în viață, unde o să ajungi cu asta?

Este paradoxal – ori de câte ori cineva reușește în aceste jocuri prostesti, pentru prima dată devine conștient că totul a fost fără sens.

Doar cei care nu au reușit continuă să joace jocul. Cei care reușesc devin brusc conștienți de faptul că nu au ajuns nicăieri.

Întreabă un Alexandru cel Mare, întreabă un Napoleon ce au câștigat.

Se spune că înaintea morții, Alexandru cel Mare le-a spus curtenilor: „Când o să-mi duceți leșul la groapă, să-mi lăsați mâinile afară, să nu le acoperiți”.

Era ceva rar, nimeni nu mai fusese dus la groapă astfel.

Curtenii nu au înțeles, așa că au întrebat:

„Cum adică? Nu se face așa ceva. Tot corpul este acoperit. De ce dorești să lăsăm mâinile afară?”

Alexandru cel Mare le-a răspuns:

„Vreau să se știe că am murit cu mâinile goale.

Toți trebuie să vadă și nimeni nu trebuie să mai încerce vreodată să fie un Alexandru cel Mare.

Am câștigat atât de mult și totuși n-am câștigat nimic, imperiul este mare, iar eu sunt tot sărac”.

Mori ca un cerșetor chiar dacă ești împărat, și atunci totul îți pare un vis. Așa cum dimineața visele se spulberă și toate împărățiile dispar, toate regatele dispar, moartea este o trezire. Ce rămâne în momentul morții este real. Ce

dispare în momentul morții a fost un vis. Acesta este singurul criteriu.

Iar când călugărul își spunea: „Vino-ți în fire!”, înțelegea prin asta: amintește-ți de moarte și nu pierde vremea.

Continui să trăiești într-un asemenea mod, ca și cum n-ai ajunge niciodată să mori.

Mintea spune: „Moartea este ceva ce se întâmplă altora, niciodată mie, este un fenomen ce apare la alții, niciodată la mine”.

Chiar dacă vezi un om murind, niciodată nu te gândești: „Și eu mor prin el. Moartea lui este simbolică, același lucru urmează să mi se întâmple și mie”.

Dacă ai putea să vezi că o să mori, ai mai juca atât de serios toate jocurile, punând viața ta drept miză pentru nimic?

Călugărul avea dreptate să-și spună dimineța: „Vino-ți în fire”.

Ori de câte ori începi să joci un joc – cu soția, cu soțul, în magazin, la piață, în politică închide ochii, cheamă-te și spune-ți: „Vino-ți în fire!”

Iar călugărul obișnuia să răspundă: „Da, domnule, o să fac tot ce-mi stă în putere”.

Un alt aspect important este faptul că avea obiceiul să-și amintească dimineța de asta.

De ce dimineța? Dimineța e cea care stabilește tiparul.

Primul gând al dimineții devine poarta, de aceea toate religiile insistă asupra a cel puțin două rugăciuni.

Ele spun că cel mai bine este să poți sta toată ziua în starea de rugăciune, dar că dacă nu poți, atunci să spui măcar două rugăciuni – una dimineța, alta seara.

Dimineța, când ești înviorat și somnul a plecat, iar conștiința ră sare din nou, primul gând, rugăciunea, meditația, amintirea, va stabili tiparul întregii zile. În acest fel, va deveni poarta... pentru că lucrurile se mișcă înlănțuite.

Dacă ești furios dimineța, peste zi vei deveni din ce

în ce mai furios.

Prima furie începe șirul, a doua o urmează ușor, a treia vine automat – și rămâi în starea de furie. Pe urmă, tot ce se întâmplă în jur generează furie.

Să intri în starea de rugăciune dimineața – sau să fii conștient, să-ți vorbești, să fii atent – înseamnă să stabilești tiparul zilei.

La fel și noaptea, când mergi la culcare, ultimul gând devine tiparul pentru tot timpul cât vei dormi.

Dacă ultimul gând este meditativ, întregul somn devine o meditație, dacă ultimul gând se îndreaptă către sex, atunci tot somnul va fi tulburat de vise erotice, dacă ultimul gând este îndreptat către bani, atunci toată noaptea o să fii la piață, cumpărând și vânzând. Gândul nu este un accident; el dă naștere unui lanț, apoi lucruri similare îl urmează.

Călugărul se striga pe sine dimineața – pentru că budiștii nu cred în rugăciune, ei cred în meditație. Diferența trebuie înțeleasă. Nici eu nu cred în rugăciune, pun accentul pe meditație.

Sunt două tipuri de oameni religioși: cei care se roagă și cei care meditează.

Budiștii spun că nu trebuie să te rogi, ci doar să fii treaz, conștient, pentru că starea de vigilență îți va da starea de rugăciune.

Și nici nu este nevoie să i te rogi lui Dumnezeu. Cum ai putea să te rogi unui Dumnezeu pe care nu-l cunoști?

Rugăciunea ta bâjbâie în întuneric; nu cunoști divinitatea. Dacă l-ai cunoaște pe Dumnezeu, n-ar mai fi nevoie să te rogi.

Așa că rugăciunea ta doar bâjbâie în întuneric.

I te adresezi cuiva pe care nu-l cunoști, așadar cum ai putea să-i vorbești?

Cum poate să fie autentic și real modul de adresare, cum ar putea să vină din inimă?

Este vorba numai despre o credință și, undeva mai adânc, zace îndoiala.

Acolo în adânc nu ești sigur dacă există sau nu

Dumnezeu, acolo în adânc nu ești sigur dacă rugăciunea este un monolog sau un dialog, dacă este cineva care ascultă și o să răspundă sau ești singur, vorbindu-ți ție însuși. Nesiguranța asta va distruge totul.

Buddha pune accentul pe meditație.

El spunea: „Nu este nevoie de celălalt, știi bine că ești singur”.

Cel puțin asta este sigur, că tu ești.

Bazează-ți viața pe ceva ce este absolut sigur... cum ai putea să-ți bazezi viața pe ceva nesigur, îndoielnic, care există doar ca o credință, și nu ca un lucru cunoscut? Ce este sigur în viață? Un singur lucru este sigur, iar acela ești tu. Toate celelalte pot fi puse sub semnul îndoielii.

Sunt aici și îți vorbesc, dar poate că tu nu ești aici, poate că este doar un vis.

Ești aici și mă asculți, dar poate că eu nu sunt aici, poate că este doar un vis... pentru că de multe ori m-ai auzit în vis, iar când visul apare, el pare atât de real. Cum poți să faci diferența între ce este vis și ce nu? Nu e chip. De celălalt nu poți să fii niciodată sigur, nu e chip să fii sigur de celălalt.

Doar de tine poți fi sigur, singura certitudine este că ești tu. De ce? Pentru că și pentru a te îndoii de tine trebuie să exiști.

Descartes, părintele filosofiei moderne occidentale, începea cu îndoiala, se îndoia de toate pentru că se afla în căutarea unui lucru de care să nu se îndoiască.

Doar acela putea sta la baza vieții reale, autentice – lucrul care nu putea fi pus la îndoială. Lucrurile în care trebuie să crezi nu pot fi o fundație reală. O astfel de fundație se scufundă și ridici casa pe nisipuri mișcătoare. Așa că s-a îndoit de orice.

De Dumnezeu te poți îndoii ușor, lumea poate fi pusă la îndoială, poate fi doar un vis...

Descartes s-a îndoit de orice. Apoi a devenit, brusc, conștient de faptul că nu se putea îndoii de el însuși, pentru că ar fi apărut o contradicție. Dacă spui că te îndoiești de tine însuși, trebuie să crezi că tu ești acolo ca să te

îndoiești. Poți să spui că ai putea fi amăgit în legătură cu tine însuși, dar trebuie să fie acolo cineva care să fie amăgit. Sinele nu poate fi pus la îndoială.

Mahāvīra nu credea în Dumnezeu, el credea numai în sine, pentru că aceasta este singura certitudine.

Poți să clădești pe certitudine, nu poți să clădești pe incertitudine. Unde există certitudine există încredere. Unde există incertitudine poate exista credință, dar credința ascunde mereu îndoiala.

Vin la mine mulți adepți ai teismului.

Ei cred în Dumnezeu, dar credința lor este superficială. Înghiontește-i un pic, împinge-i un pic, scutură-i un pic – încep să se îndoiască și să le fie frică.

Ce fel de religie este posibilă dacă te îndoiești atât de mult? Este nevoie de ceva indubitabil.

Mahāvīra și Buddha au pus amândoi accentul pe meditație. Au renunțat la rugăciune.

Au spus: cum poți să te rogi? Nu cunoști divinitatea, așa că nu poți să crezi cu adevărat. Poți să forțezi credința, dar o credință forțată este o credință falsă.

Poți să aduci argumente și să te convingi pe tine însuși, dar asta nu o să ajute, pentru că argumentele tale, convingerile tale vor rămâne mereu ale tale. Iar mintea va șovăi.

Așa că Buddha și Mahāvīra au pus amândoi accentul pe meditație.

Meditația este o tehnică cu totul diferită.

Nu este nevoie să crezi, nu este nevoie să te îndrepti către celălalt. Ești singur aici.

Dar trebuie să te trezești: asta e ceea ce făcea călugărul.

El nu striga numele lui Ram, nu striga numele lui Allah, se chema pe sine însuși, și numai pe sine însuși, pentru că nimic altceva nu este sigur.

Se striga pe nume: „Ești acolo?” Și nu aștepta niciun Dumnezeu să-i răspundă.

El însuși răspundea: „Da, domnule, sunt aici”.

Atitudinea budistă este aceea că ești singur aici.

Dacă ești adormit, trebuie să te strigi, trebuie să-ți răspunzi. Este un monolog.

Nu aștepta un Dumnezeu care să-ți răspundă, nu este nimeni care să-ți răspundă. Întrebările tale se pierd în cerul pustiu, rugăciunile tale nu sunt auzite - nu este nimeni acolo să le audă.

Așa că pare nebun călugărul, dar în realitate toți cei care se roagă sunt și mai nebuni decât el.

Călugărul face un lucru mai sigur, se cheamă pe el însuși și singur își răspunde.

Poți să te trezești. Îți spun, numele tău reprezintă mantra.

Nu-l chema pe Ram, nu-l chema pe Allah, strigă numele tău.

De multe ori pe zi, ori de câte ori te simți adormit, ori de câte ori simți că jocul pune stăpânire pe tine și te pierzi în el, cheamă-te: „Ești acolo?” Și răspunde-ți.

Nu aștepta răspunsul altcuiva, nu este nimeni care să-ți răspundă.

Răspunde: „Da, sunt aici”.

Și nu răspunde cu glas tare, simte răspunsul: „Sunt aici”.

Și fii aici, treaz. În trezia asta, gândurile se opresc, în trezia asta mintea dispare, fie și pentru o clipă.

Și, când mintea nu este acolo, acolo apare meditația; când mintea s-a oprit, meditația a prins viață.

Adu-ți aminte, meditația nu este ceva făcut de minte, este absența minții. Când mintea se oprește, apare meditația. Nu este ceva în afara minții, este ceva dincolo de minte.

Și, ori de câte ori ești treaz, mintea nu mai este.

Așa că putem ajunge la concluzia că somnul este mintea ta, că lipsa de conștiință este mintea ta, că somnambulismul este mintea ta.

Te miști ca un om beat, fără să știi unde te afli, fără să știi încotro te îndrepti, fără să știi de ce mergi într-acolo.

Și al treilea lucru pe care călugărul îl spune este să

ții minte să nu te lași păcălit de ceilalți.

Ceilalți te prostesc permanent.

Nu numai tu te păcălești pe tine, ceilalți te păcălesc și ei.

Cum te păcălesc ceilalți?

Întreaga societate, cultură, civilizație este o conspirație colectivă. De asta nicio societate nu acceptă rebelii.

Toate societățile au nevoie de supunere, de conformism. Nicio societate nu permite, gânduri rebele.

De ce?

Pentru că gândurile rebele fac - oamenii conștienți de faptul că totul este doar un joc, iar când oamenii devin conștienți că totul este un joc, ei devin periculoși, încep să meargă dincolo de societate.

Societatea există ca o stare hipnotică, iar turma este un element hipnotizator.

Te naști, dar când te naști nu ești nici hindus, nici musulman, nici creștin; nu poți fi, deoarece conștiința nu aparține nici unei secte.

Conștiința aparține întregului, nu poate fi sectară.

Un copil există pur și simplu, fără să știe nimic despre tot nonsensul hindușilor, budiștilor, jainiștilor.

Un copil este o oglindă pură.

Dar societatea începe imediat să lucreze asupra copilului - i se dă o formă.

Un copil se naște liber, dar societatea începe imediat să-iucidă libertatea. Trebuie să i se dea o formă, un tipar.

Dacă te-ai născut într-o familie hindusă, părinții vor începe să te învețe că ești hindus. Acum ei îți induc o stare hipnotică.

Nimeni nu este hindus - dar copilul este inocent, poate fi păcălit.

Copilul este simplu. El își va crede părinții că este hindus - și nu doar hindus, ci și brahman, și nu doar brahman, ci un brahman deshastha.

Secte în secte, ca la cutiile chinezești - cutii în cutii.

Și cu cât spațiul devine mai îngust, cu atât este mai

captiv. Cutiile devin din ce în ce mai mici.

Când s-a născut era precum cerul.

Pe urmă a devenit hindus, o mică parte din cer; pe urmă a devenit brahman – o cutie și mai mică; pe urmă a devenit deshastha – o cutie încă și mai mică.

Și tot așa mai departe. Societatea îl forțează să intre în cutii tot mai mici, iar el trebuie pe urmă să trăiască precum un brahman deshastha.

Întreaga viață o va trăi cu această cutie, va purta în jurul lui această cutie. Cutia este un mormânt. Trebuie să iasă din cutii; doar atunci va cunoaște ce-i adevărata conștiință.

Pe urmă societatea îi oferă conceptele; pe urmă societatea îi oferă prejudecățile, pe urmă societatea îi oferă teoriile, și filosofii, și sistemele, și religiile.

Și pe urmă el nu va mai fi în stare să privească direct; societatea va fi întotdeauna acolo să interpreteze.

Nu ești conștient când spui că ceva este bun – ești acolo, privești tu?

Când spui că ceva este bun, simți tu acest lucru sau e vorba doar de interpretarea societății?

Altceva este rău: ai cercetat și ai ajuns la concluzia că este rău, sau pur și simplu ți-a spus societatea că este rău?

Privește!

Un hindus privind o balegă de vacă se gândește că este cel mai pur lucru posibil pe lumea asta.

Nimeni altcineva de pe glob nu se va gândi la balega vacii ca fiind cel mai pur lucru din lume – balega este balegă, excrement –, dar hindusul se gândește la balega vacii ca fiind cel mai pur lucru din lume.

Ar mânca-o fericit. Chiar o mănâncă!

Nimeni de pe lumea asta nu poate înțelege cum opt sute de milioane de hinduși pot fi păcăliți astfel, dar ei sunt păcăliți.

Când este inițiat copilul hindus, i se dă panchamrita – o combinație de cinci lucruri.

Dintre aceste cinci lucruri, unul este balega de vacă

și altul este urina de vacă.

Este dificil – nimeni nu poate crede că așa ceva este corect. Dar ei au propriile lor prejudecăți. Lasă prejudecățile și privește direct.

Dar nicio societate nu-ți permite să privești direct. Ea apare mereu și interpretează, iar tu ești păcălit de ea.

Călugărul obișnuia să spună dimineața: „Nu te lăsa păcălit de alții”.

Și răspundea: „Da, domnule, da, domnule, nu o să mă las păcălit de alții”.

Trebuie să-ți reamintești în mod constant asta, pentru că ceilalți sunt pretutindeni în jur și te păcălesc în cele mai subtile moduri.

Iar astăzi, ceilalți au mai multă putere ca oricând. Te manipulează prin reclame, prin radio, prin ziare, prin televiziune.

În America, întreaga piață depinde de cum poți să-ți păcălești consumatorul, de cum poți să creezi o idee în mintea celui alt.

Un garaj pentru două mașini este o necesitate dacă dorești să fii astăzi fericit; în America, un garaj pentru două mașini este ceva absolut necesar.

Nimeni nu întreabă: „Dacă nu ești fericit cu o mașină, cum ai putea fi fericit cu două mașini?”

Dacă ești fericit în proporție de 50% cu o mașină, cum ai putea să fii fericit cu două?

Cu o mașină ești nefericit, cu două mașini vei fi de două ori mai nefericit, asta-i tot. Socoteala este simplă.

Dar publicitatea, propagandă, întreaga societate există ca urmare a manipulării celorlalți.

Fericirea este ca o marfă în piață – mergi și o cumperi, trebuie să fie cumpărată.

Cum ar putea fi cumpărată fericirea?

Fericirea nu este o marfă, nu este un obiect; este o calitate a vieții, o consecință a vieții trăite în vigilență. Nu o poți cumpăra – nu există nicio metodă.

Uită-te într-un ziar american și o să afli ce-ți lipsește: fericirea poate fi cumpărată doar cu bani.

Ți se creează sentimentul că-ți lipsește ceva, pe urmă tu începi să muncești pentru acel ceva, pe urmă câștigi banii, pe urmă îl cumperi.

Și pe urmă te simți dezamăgit.

Dar sentimentul nu este foarte profund, pentru că înainte de a fi simțit că ești dezamăgit alte amăgiri ți-au intrat în minte și acum ele te împing înainte.

Trebuie să ai o casă la munte, sau o casă de vacanță, sau trebuie să ai un iaht – mereu este ceva ce trebuie obținut. Te vor mâna de la spate până când mori. Până când mori, reclamele, propaganda te vor mâna de la spate.

Călugărul avea dreptate.

Lucrul acesta trebuie să facă parte din vigilența ta – să nu fii păcălit de ceilalți.

Întreaga societate se bazează pe exploatare, pe exploatarea celui alt.

Toți exploatează.

Iar exploatarea nu se află doar la piață, este în templu, în biserică, în sinagogă.

Este peste tot... pentru că și preotul este om de afaceri.

Pentru că ai nevoie de pace, pentru că ceri pacea, sunt oameni care spun: „Vino la noi, îți furnizăm pacea”.

Ceri extazul, iar acolo sunt oameni gata să ți-l ofere.

D
acă oamenii ca Maharishi Mahesh Yogi au succes în Occident, ei nu reușesc în Orient. Nimeni nu-i ascultă în India. Nimeni nu se deranjează pentru așa ceva.

Dar America ascultă tot felul de lucruri fără noimă.

Odată ce ai intrat pe canalul de propagandă potrivit, odată ce ai cunoscut oamenii de publicitate potriviți, nu mai este nicio problemă.

Maharishi Mahesh Yogi vorbește ca și cum liniștea interioară ar putea fi cumpărată pe loc, ca și cum ai putea atinge starea de meditație într-o săptămână; vei fi fericit pe vecie doar stând jos un sfert de oră și repetând o mantră.

Iar mintea americană, care a fost otrăvită de

reclame, este atrasă imediat și se adună turma.

Turma se schimbă, una ia locul alteia, dar mereu va exista o turmă, și se creează senzația că chiar s-ar întâmpla niște lucruri.

Până și templele și bisericile au devenit magazine.

Meditația nu poate fi cumpărată și nimeni nu ți-o poate oferi. Trebuie să o obții.

Nu este ceva exterior, este ceva interior, o creștere, iar această creștere vine prin conștientizare.

Strigă-te pe nume – dimineața, seara și peste zi, ori de câte ori te simți somnoros, strigă-te pe nume.

Și nu te chema doar, ci și răspunde cu glas tare.

Nu-ți fie frică de ceilalți.

Ți-a fost destul frică de ceilalți, te-au omorât deja prin intermediul fricii. Nu-ți fie frică. Adu-ți aminte chiar și la piață.

Cheamă-te pe nume: „Ești acolo?”

Și răspunde: „Da, domnule!”

Lasă oamenii să râdă. Nu te lăsa păcălit de ei.

Singurul lucru care trebuie obținut este conștiința – nu respectabilitatea, nu respectul oferit de ceilalți.

Aceasta este una din șmecheriile lor: te supun cu ajutorul respectabilității.

Aceștia spun: „Te vom respecta. Închină-te și fii obedient; nu fi prezent câtuși de puțin. Doar să mergi pe urmele societății și societatea te va respecta”.

Este o înțelegere mutuală. Cu cât ești mai mort, cu atât societatea te va respecta mai mult; cu cât ești mai viu, cu atât societatea îți va face probleme.

De ce a fost răstignit Iisus? Pentru că era viu.

Probabil că și-a spus în copilărie: „Iisus, nu te lăsa păcălit de ceilalți”.

Și nu s-a lăsat păcălit, așa că ceilalți l-au răstignit pentru că nu lua parte la joc.

Socrate a trebuit otrăvit și ucis.

Mansur a trebuit ucis.

Ei sunt oameni care au scăpat din închisoare și, orice le-ai fi spus, nu i-ai fi putut convinge să intre la loc.

Nu s-ar mai fi întors în închisoare, cunoscuseră deja libertatea cerului deschis.

Amintește-ți, fii atent și alert.

Dacă ești alert, dacă acțiunile tale sunt tot mai conștiente, orice ai face va fi făcut într-o stare de trezie.

Toate eforturile societății sunt menite să te facă un robot, să te facă să acționezi ca un robot, să te facă un mecanism perfect, eficient.

Când înveți să conduci o mașină ești alert, dar nu ești eficient, pentru că a fi treaz consumă energie, iar tu trebuie să fii atent la multe lucruri - schimbătorul de viteze, volanul, frâna, accelerația, ambreiajul.

Sunt atât de multe lucruri la care trebuie să fii atent, încât nu poți să fii eficient, nu poți merge repede.

Dar, pas cu pas, pe măsură ce devii eficient, nu mai trebuie să fii atent.

Poți să fredonezi un cântec, sau să te gândești, sau să rezolvi o problemă și mașina merge de la sine. Corpul îndeplinește totul automat. Cu cât acționezi mai automat, cu atât mai eficient devii.

Societatea are nevoie de randament, așa că te face tot mai automat.

Ca un robot, în tot ceea ce faci.

Societății nu-i pasă de conștiința ta; conștiința ta nu este o problemă a societății.

Ți se cere să fii mai eficient, mai productiv. Mașinile sunt mult mai productive decât tine.

Societatea nu vrea să fii o ființă umană, are nevoie de instalații mecanice, așa că te face tot mai eficient și tot mai puțin conștient. Aceasta este automatizarea.

Așa te păcălește societatea. Devii eficient, dar îți pierzi sufletul.

Dacă poți să mă înțelegi, întregul efort al tehnicilor de meditație este acela de a te dezautomatiza, de a te face din nou atent, de a te face din nou ființă umană, nu mașină.

La început vei fi mai puțin eficient, dar nu te preocupa de asta. La început totul va deveni o harababură.

Pentru că totul a fost sădit în tine ca într-un robot, la început totul va fi o harababură. Nu vei fi în stare să faci ceva eficient.

Vei avea dificultăți pentru că ți s-a fixat eficiența inconștientă. Pentru a fi eficient conștient este nevoie de un lung efort. Dar cu încetul vei fi conștient și eficient.

Dacă există undeva în viitor șansa apariției unei adevărate societăți umane, primul lucru de făcut, lucrul fundamental este acesta: nu transforma copiii în roboți.

Chiar dacă ia ceva mai mult să-i faci eficienți, fă-i eficienți într-o stare de conștiință de sine, nu ca roboți.

Va lua mai mult, pentru că sunt două lucruri de învățat: eficiența și conștiință.

O adevărată societate umană îți va oferi conștiință, chiar cu o eficiență mai mică, dar eficiența va veni în timp.

Atunci când ești treaz, ești în stare să fii eficient și alert.

Meditația este, la început, anularea automatizării.

Pe urmă, vei începe să muncești cu o nouă conștiință – eficiența rămâne în corp, iar conștiința rămâne trează.

Nu devii o mașină, rămâi o ființă umană.

Dacă devii o mașină, pierzi tot ce este uman.

Călugărul anula automatizarea.

Încă din zori se chema și spunea: „Fii atent!”

Spunea: „Nu te păcăli pe tine însuși!”

Spunea: „Nu te lăsa păcălit de alții!”

Trebuie atinse aceste trei straturi ale atenției depline.

1. MULTE BOLI, UN SINGUR MEDICAMENT

Ce este meditația? Ea înseamnă doar să lași mintea deoparte. Mintea absentă timp de câteva momente înseamnă meditație.

Și, după ce o cunoști pentru câteva momente, ai cheia. Ori de câte ori ai nevoie, poți să pășești acolo.

Este precum inspirația, expirația: mergi în lume, expiri, vii înăuntru, inspiri. Meditația este inspirația.

Așa că uită de problemele tale, fă pasul către meditație.

Cu cât vei merge mai adânc, cu atât vor dispărea mai mult lucrurile false.

„Ce este meditația?”

După mine, este cea mai importantă întrebare.

Meditația este elementul central al întregii mele activități. Este însuși pântecul din care se va naște o nouă religiozitate.

Dar este foarte dificil să vorbești despre ea: să spui ceva despre meditație este o contradicție în termeni.

Este ceva ce poți avea, ceva ce poți fi, dar, prin însăși natura ei, nu poți spune ce este.

Cu toate acestea, s-au făcut mari eforturi de a o exprima într-un fel.

Chiar dacă apare astfel numai o parțială, fragmentară înțelegere, tot este mai mult decât te-ai putea aștepta.

Chiar și înțelegerea parțială a meditației poate deveni o sămânță.

Mult depinde de cum ascuți.

Dacă doar auzi, nici măcar un fragment nu ajunge la tine.

Dar dacă ascuți... încearcă să înțelegi diferența dintre cele două.

Să auzi este ceva mecanic. Ai urechi, poți să auzi.

Dacă surzești, un element mecanic te poate ajuta să auzi. Urechile tale nu sunt decât un mecanism de recepționare a sunetului.

Auzitul este simplu: animalele aud, oricine are urechi poate să audă – dar ascultatul este o etapă superioară.

Să ascuți înseamnă ca, atunci când auzi, doar să auzi și să nu faci nimic altceva – să nu fie alte gânduri în mintea ta, să nu treacă niciun nor pe cerul interior, astfel încât ceea ce s-a spus să fie recepționat așa cum s-a spus.

Nu a interferat cu mintea ta; nu este interpretat de tine, de prejudecățile tale – nu este acoperit de norii care, chiar acum, trec prin tine, pentru că toate astea sunt distorsiuni.

De obicei nu este dificil; te descurci doar auzind,

deoarece lucrurile pe care le auzi sunt lucruri comune.

Dacă spun ceva despre casă, despre uşă, despre pom, despre pasăre, nu este nicio problemă.

Sunt lucruri comune, nu este nevoie să asculţi.

Dar este nevoie să asculţi atunci când vorbim despre ceva precum meditaţia, care nu este deloc un lucru, este o stare subiectivă.

Putem doar să o arătăm, tu trebuie să fii foarte atent şi alert – doar aşa apare şansa ca înţelesul să ajungă la tine într-o măsură mai mare sau mai mică.

Chiar dacă numai o înţelegere parţială ia naştere în tine, este mai mult decât suficient, pentru că înţelegerea are propria ei cale de a se dezvolta.

Dacă doar un mic fragment de înţelegere cade în locul potrivit, în inimă, înţelegerea începe să crească după regulile sale.

Mai întâi să încercăm să înţelegem cuvântul meditaţie.

Acesta nu este cuvântul potrivit pentru starea care îl preocupă pe căutătorul autentic.

Aşa că vreau să spun câteva cuvinte despre asta.

În sanscrită, avem un cuvânt special / pentru meditaţie; cuvântul dhyāna.

În nicio altă limbă nu există un termen echivalent. Cuvântul este intraductibil.

De două mii de ani s-a recunoscut că este un cuvânt intraductibil pentru simplul motiv că în nicio altă limbă oamenii nu au încercat, sau nu au trăit starea pe care o denumeste el; aşa că acele limbi nu posedă cuvântul.

Ai nevoie de un cuvânt doar când ai ceva de spus, ceva de indicat.

În engleză sunt trei cuvinte.

— Primul este concentrare.

Am văzut multe cărţi scrise de oameni bine intenţionaţi, dar nu de oameni care au trăit meditaţia.

Ei continuă să utilizeze concentrare pentru dhyāna – dhyāna nu este concentrare.

Concentrare înseamnă pur şi simplu că mintea ta se

concentrează într-un singur punct; este o stare a minții.

De obicei, mintea este într-o continuă mișcare, dar, dacă se mișcă încontinuu nu poți folosi mintea asupra unui anumit subiect.

De exemplu, ai nevoie de concentrare în știință; fără concentrare nu poate exista știința.

Nu este surprinzător că știința nu a evoluat în Orient – văd aceste legături interioare profunde –, pentru că aici concentrarea nu este apreciată.

Pentru religie ai nevoie de altceva, nu de concentrare.

Concentrarea este mintea orientată către un singur punct.

Are utilitatea ei, pentru că așa poți pătrunde tot mai adânc în acel obiect. Asta face știința: descoperă tot mai multe despre lumea obiectivă.

Un om cu o minte care sare de colo-colo nu poate fi un om de știință.

Întreaga artă a omului de știință este aceea de a fi capabil să uite întreaga lume și să-și îndrepte întreaga conștiință către un singur lucru.

Iar când întreaga conștiință este îndreptată către un singur lucru, ceea ce se întâmplă seamănă cu modul în care se concentrează razele soarelui într-o lentilă: poți da foc.

Razele însele nu pot aprinde focul; pentru că sunt difuze; se răspândesc, se mișcă tot mai departe una de alta.

Mișcarea lor este opusul concentrării.

Concentrarea înseamnă ca razele să vină împreună și să se întâlnească într-un punct, iar când atât de multe raze se întâlnesc într-un punct, au suficientă energie pentru a da foc.

— Conștiința are aceeași calitate: concentrează-o și poți pătrunde tot mai adânc misterele obiectelor.

Mi-am amintit de Thomas Edison – unul din cei mai mari oameni de știință ai Americii.

Lucra atât de concentrat la ceva, încât atunci când

soția a venit cu micul dejun, a observat că el era atât de absorbit încât nici nu o auzise venind.

Nici nu se uita la ea, nici nu era conștient că se află acolo, iar ea știa că nu este momentul potrivii să-l deranjeze:

„Desigur, micul dejun se va răci, dar ar fi foarte supărat dacă l-aș deranja – cu el nu se știe niciodată”.

Așa că pur și simplu a lăsat micul dejun undeva, pentru ca atunci când el avea să se întoarcă din experiența concentrării, să vadă micul dejun și să-l mănânce.

Dar ce s-a întâmplat?

Între timp a trecut pe acolo un prieten – și el l-a văzut pe Edison foarte concentrat.

A văzut cum mâncarea se răcește și și-a spus:

„Mai bine îl las să lucreze. Mănânc eu ca să nu se răcească”.

Și a terminat de mâncat fără ca Edison să realizeze că prietenul lui a fost acolo și i-aimâncat micul dejun.

Gând și-a revenit din concentrare, s-a uitat în jur și și-a văzut prietenul și a văzut farfuriile goale.

I-a spus prietenului:

„Iartă-mă, ai venit mai târziu și am luat deja micul dejun”.

Evident farfuriile erau goale, cineva mâncase micul dejun și cine altcineva ar fi putut să-l mănânce?

El trebuie să fi fost! Sărmanul prieten nu a știut ce să facă.

Se gândise să-i facă o-surpriză, dar omul îi făcuse una și mai mare, îi spusese: „Ai venit puțin cam târziu...”

Dar soția privise întreaga întâmplare.

A pășit înainte și a spus:

„Nu el a venit târziu, tu ai venit târziu! El ți-a terminat mâncarea. Am văzut totul, dar se răcea oricum, măcar așa cineva a mâncat-o. Și mai ești și om de știință! Nu înțeleg cum te descurci cu știința”.

Și soția a continuat: „Nici măcar nu știi cine ți-a mâncat mâncarea și-ți ceri scuze!”

Concentrarea este îngustarea conștiinței.

Cu cât este aceasta mai îngustă, cu atât este mai puternică. Este precum o sabie care pătrunde în secretele naturii; trebuie să devii indiferent la orice altceva.

Dar asta nu este meditație.

Mulți oameni au înțeles greșitnu numai în Occident, ci și în Orient.

Ei se gândesc că concentrarea este meditație.

Concentrarea îți conferă puteri uriașe, dar sunt puteri ale minții.

De exemplu, regele din Varanasi, India, a suferit a operație în 1920 – chiar în acest secol – și, din cauza operației, a ajuns pe prima pagină a știrilor pe tot globul.

A refuzat orice anestezie.

A spus:

„Am jurat să nu iau nimic ce m-ar face inconștient, așa că nu pot fi anesteziat, dar nu trebuie să vă faceți griji”.

Era o apendicectomie. Să scoți apendicele cuiva fără să-l anesteziezi este de-a dreptul periculos, poți să-l ucizi pe om. Putea să dureze o oră, două ore – și nimeni nu știa în ce stare este apendicele lui.

Dar el nu era un om obișnuit, altfel l-ar fi obligat – era regele din Varanasi.

Dar le-a spus medicilor: „Nu vă faceți griji”.

Și erau acolo cei mai buni medici din India; era acolo și un specialist din Anglia.

Toți l-au consultat, dar nimeni nu era pregătit să facă operația, iar operația trebuia făcută.

Altfel, apendicita l-ar fi putut ucide oricând pe om.

Situația era serioasă și ambele variante păreau a fi serioase: dacă îl lăsați fără operație, putea să moară; dacă făceați operația fără să-l aduci în starea de inconștiență... așa ceva nu se mai făcuse, nu exista niciun precedent.

Dar regele a spus:

„Nu mă înțelegeți. Nu a existat niciodată un precedent pentru că nu ați operat niciodată un om precum cel pe care îl veți opera acum. Dați-mi doar cărțile mele religioase, Shrimad Bhagavad Gītā. O să citesc, iar după

cinci minute vă puteţi apuca de lucru. Odată ce o să fiu cufundat în Gita, o să-mi puteţi tăia orice parte a corpului şi eu nu o să fiu conştient, nu se va pune problema durerii”.

Dacă a insistat... şi oricum avea să moară, nu strica să încerce.

Poate că avea dreptate – era bine cunoscut pentru practicile lui religioase. Aşa că au trecut la fapte.

El a citit Gita timp de cinci minute, apoi a închis ochii. Gita i-a căzut din mâini, iar ei l-au operat.

A durat o oră şi jumătate. Era grav, câteva ore în plus şi apendicele ar fi explodat şi l-ar fi ucis. Au scos apendicele şi omul era perfect conştient, tăcut – nici măcar nu a clipit din ochi.

Era în altă parte.

Fusese practica lui timp de o viaţă: citea cinci minute, apoi pornea la drum.

Cunoştea pe de rost Gita, putea să o redea fără carte. Odată ce se cufunda în Gita, era cu totul în Gita. Mintea lui se afla acolo, îşi părăsea cu totul corpul.

Operaţia a ajuns pe prima pagină în toată lumea, era o operaţie rară.

Dar s-a făcut aceeaşi greşală din nou. Fiecare ziar a spus că rajahul, regele din Varanasi, era un mare specialist în meditaţie.

Era un mare specialist în concentrare, nu în meditaţie.

Şi el trăia în aceeaşi confuzie, şi el credea că atinsese starea de meditaţie.

Nu era aşa.

Doar că mintea lui era atât de concentrată, încât orice altceva era în afara atenţiei sale.

Nu era o stare de conştiinţă, era o stare de conştiinţă îngustă – atât de îngustă încât era focalizată într-un singur punct, iar restul existenţei se afla în afară.

Aşa că, înainte să răspund întrebării „Ce este meditaţia”, TREBUIE SĂ ÎNȚELEGI CE NU ESTE.

În primul rând, nu este concentrare.

În al doilea rând, nu este contemplare.

Concentrarea este focalizare într-un punct, contemplarea are un câmp mai larg.

Contemplezi frumusețea...

(ufff... mama ei de gramatica. Dacă într-o carte cumpărata găsești greșeli, ce să mai zic?!... Ajungi să ai impresia că nu mai știi cum e corect. În cazul de față, „tu contempli”, ci nu „tu contemplezi” – <https://conjugare.ro/romană/conjugarea-verbului-contempla>)

Sunt mii de lucruri care sunt frumoase, poți să te muți de la un lucru frumos la altul.

Ai multe experiențe ale frumuseții, poți trece de la o experiență la alta. Rămâi între granițele subiectului.

Contemplarea este o concentrare largă, nu una într-un singur punct, dar totuși între granițele unui subiect.

Te vei mișca, mintea ta se va mișca, dar va rămâne în cadrul subiectului.

Filosofia utilizează contemplarea ca metodă, știința utilizează concentrarea ca metodă.

Și în contemplare uiți orice altceva în afara subiectului propus.

Subiectul este mare și ai mai mult spațiu să te miști.

În concentrare nu este spațiu să te miști, poți să mergi tot mai adânc, tot mai îngust, poți deveni tot mai punctual, dar nu ai spațiu să te miști în jur.

De asta oamenii de știință au mintea îngustă. Poate că surprinde ce spun.

Te-ai gândi că oamenii de știință au mintea deschisă. Nu este cazul.

În ceea ce privește subiectul lor, sunt deschiși la minte: sunt gata să asculte orice lucru contrar teoriei lor, cu maximă obiectivitate.

Dar, exceptând acel subiect anume, sunt mai plini de prejudecăți, mai bigoți decât orice alt om obișnuit din simplul motiv că nu le pasă de altceva: au acceptat pur și simplu toate lucrurile în care crede societatea.

Mulți oameni credincioși îi laudă:

„Uite, este un așa mare om de știință, un deținător al Premiului Nobel”, și așa și pe dincolo, „și totuși vine la biserică în fiecare zi”.

Uită cu totul că nu deținătorul Premiului Nobel este cel care merge la biserică.

Nu omul de știință merge la biserică, ci omul lipsit de partea lui științifică este acela care merge la biserică.

Iar acel om, exceptând partea lui de om de știință, este mult mai credul decât oricine altcineva, pentru că toți ceilalți sunt deschiși, disponibili, se gândesc la diverse.

Compară să vadă ce religie este mai bună uneori citesc despre alte religii și au bunul-simț pe care oamenii de știință nu-l au.

Ca să ajungi om de știință trebuie să sacrifici câteva lucruri – cum ar fi, de pildă, simțul comun.

Simțul comun este o calitate comună oamenilor obișnuiți. Omul de știință nu este un om obișnuit, el are un simț neobișnuit.

Cu simțul comun nu vei descoperi teoria relativității, sau legea gravitației. Cu simțul comun poți face orice altceva.

De exemplu, Albert Einstein lucra cu numere atât de mari încât unul singur ar fi putut umple o pagină întreagă – sute de zerouri.

Dar era foarte implicat în numere mari – ceea ce nu este obișnuit, dar el se gândea numai la stele, la ani lumină, milioane, miliarde de stele și le număra –, așa că devenise indiferent la lucrurile mici.

Într-o zi s-a urcat în autobuz și i-a dat banii șoferului. Acesta i-a dat ceva rest. Einstein a numărat și i-a spus: „Nu-i corect, mă păcălești, dă-mi tot restul!”

Șoferul a luat restul, l-a numărat din nou și i-a spus: „Domnule, se pare că nu te pricepi la cifre”.

Einstein își amintea:

„Când mi-a spus: «Domnule, nu te pricepi la cifre», am luat pur și simplu restul.

Mi-am spus: «Mai bine păstrezi tăcerea. Dacă aud și alții că nu te pricepi la cifre și că asta ți-o spune un șofer

de autobuz...»

Cu ce m-am ocupat toată viața? Cu cifre și cifre – nici nu mai visez la altceva. Nu apar oameni, nu apar femei, doar numere.

Gândesc în cifre, visez în cifre, iar idiotul mi-a spus «Nu te pricepi la cifre»”.

Când s-a întors acasă, i-a spus soției: „Numără restul ăsta. Cât este?”

Ea a numărat și i-a spus: „Este restul corect”.

„Dumnezeule! Asta înseamnă că șoferul avea dreptate, poate că nu mă pricep la cifre. Poate că pot să lucrez doar cu numere uriașe, numerele mici mi-au ieșit cu totul din minte”.

Un om de știință este obligat să renunțe la simțul comun.

La fel se întâmplă cu filosoful.

Contemplarea este mai largă, dar tot este limitată la un anume subiect.

De exemplu, într-o noapte, Socrate se gândea la ceva – cine știe la ce se gândea – stând lângă un copac și a devenit atât de absorbit de contemplarea lui încât nu și-a dat seama că ninge, iar dimineața a fost găsit aproape înghețat.

Zăpada îi era până la genunchi, iar el stătea acolo cu ochii închiși. Se afla în pragul morții, chiar și sângele începuse să-i înghețe.

A fost dus acasă, i s-a făcut masaj, i s-a dat alcool și a fost readus cumva în simțire.

L-au întrebat: „Ce făceai acolo, stând în aer liber?”

„N-am nici cea mai mică idee dacă stăteam în picioare sau ședeam, sau unde eram. Subiectul mă absorbea într-atât încât am uitat de orice altceva. Nu știu când a început să ningă, sau când a trecut toată noaptea.

Puteam să mor, dar nu mi-aș fi recăpătat simțurile pentru că subiectul era atât de interesant, mă absorbea. Și a rămas neterminat, era o întreagă teorie și m-ați trezit la jumătatea ei. Acum nu știu dacă o să mai fiu capabil să continui teoria neterminată”.

Este ca și cum ai dormi și cineva te trezește.

Crezi că poți prinde visul din nou doar închizând ochii și încercând să adormi?... Este tare dificil să te întorci în același vis.

Contemplarea este un fel de vis logic. Un lucru foarte rar.

Dar filosofia depinde de contemplare.

Filosofia poate folosi concentrarea pentru anumite scopuri, în sprijinul contemplării.

Dacă unele fragmente mai mărunte au nevoie de un efort concentrat, atunci concentrarea va fi folosită; nu-i nicio problemă.

Filosofia este, în fond, contemplare, dar poate folosi uneori concentrarea ca pe o unealtă, ca pe un instrument.

Dar religia nu poate folosi concentrarea; religia nu poate folosi nici contemplarea, pentru că nu este preocupată de niciun obiect.

Fie că obiectul se află în lumea exterioară, fie că se află în mintea ta – un gând, o teorie, o filosofie –, nu contează, este un obiect.

Religia e preocupată de cel care se concentrează, cu cel care contemplă.

Cine este acela?

Nu te poți concentra asupra lui.

Cine s-ar concentra asupra lui? – tu ești acela.

Nu-l poți nici contempla, cine l-ar contempla?

Nu te poți împărți în două, astfel încât să pui o parte din tine în fața minții tale, iar cealaltă parte să înceapă să o contemple.

Nu ai cum să-ți împarți conștiința în două.

Și chiar dacă ar exista o posibilitate – nu există, doar de dragul discuției spun că ar exista posibilitatea de a împărți conștiința în două –, cel care ar contempla ai fi tu, iar celălalt nu ai mai fi tu.

Tu nu ești niciodată celălalt.

Cu alte cuvinte: tu nu ești niciodată obiectul.

Ești, în mod ireductibil, subiectul. Nu există nicio cale de a te transforma în obiect.

Este ca în cazul unei oglinzi.

Oglinda te poate reflecta, oglinda poate reflecta tot ce există în lumea asta, dar poți să aranjezi ca oglinda să se oglindească pe ea însăși?

Nu poți pune oglinda în fața ei înseși; când ai mutat-o în fața ei, deja nu mai este acolo.

Oglinda nu se poate oglindi pe ea însăși.

Conștiința este exact ca o oglindă.

Poți să o folosești pentru a te concentra pe un anumit obiect.

Poți să o folosești pentru a contempla un anumit subiect.

Iar cuvântul meditație nu este nici el cuvântul potrivit, dar cum nu există alt cuvânt trebuie să-l folosim o vreme, până când „*dhyāna*” va fi acceptat în limba engleză așa cum a fost acceptat de chinezi, de japonezi – pentru că situația era aceeași în acele țări.

Când, cu două mii de ani în urmă, călugării budiști au intrat în China, au încercat în zadar să găsească un cuvânt prin care să traducă al lor „*jhana*”.

Gautama Buddha nu a folosit niciodată limba sanscrită, a folosit limba oamenilor de rând; limba lui era pali.

Sanscrita era limba preoțimii, a brahmanilor, și o parte importantă a revoluției lui Buddha era răsturnarea preoțimii; nu avea rost ca aceasta să existe. Omul se poate conecta direct cu existența. Nu trebuie să o facă printr-un agent. De fapt, legătura nici nu se poate realiza printr-un mediator.

Poți să înțelegi foarte simplu asta: nu-ți poți iubi iubitul, iubita, printr-un intermediar.

Nu poți să-i spui cuiva: „O să-ți dau zece dolari, doar du-te și iubește-mi soția în contul meu”.

Un servitor nu poate face asta, nimeni nu o poate face în numele tău, doar tu o poți face.

Iubirea nu poate fi împlinită în locul tău de un servitor – altfel oamenii bogați nu s-ar mai deranja cu problema asta soioasă.

Pot găsi cei mai buni servitori, de ce să-și mai bată ei capul?

Dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le faci singur.

Un servitor nu poate dormi pentru tine, un servitor nu poate mânca pentru tine.

Cum ar putea preotul, care nu este decât un servitor, să fie intermediar între tine și existență, sau între tine și Dumnezeu, sau între tine și natură, sau între tine și adevăr?

Într-un mesaj către lume al Papei Ioan Paul al II-lea, încercarea de a lua singur contact cu Dumnezeu era considerată a fi un păcat - un păcat!

Trebuie să-l contactezi pe Dumnezeu printr-un preot catolic inițiat; totul trebuie făcut prin canalele potrivite.

Există o ierarhie, o birocrăție; nu poți trece peste episcop, peste papă, peste preot. Dacă treci de ei, intri direct în casa Domnului. Așa ceva nu este permis, este un păcat.

Am fost de-a dreptul surprins că papa ăsta a avut tupeul să considere așa ceva un păcat, să spună că omul nu are dreptul din naștere să fie în contact cu existența, sau cu adevărul însuși; pentru asta are nevoie de intermediarul potrivit!

Și cine decide care este intermediarul potrivit?

Sunt trei sute de religii și toate au birocrăția lor, canalele lor; și spun că celelalte două sute nouăzeci și nouă sunt false!

Dar preoțimea nu poate exista decât dacă se face absolut necesară. Ea este absolut nenecesară, dar trebuie să ți se impună ca un lucru inevitabil.

Iar acum papa polonez este din nou în turneu. Ieri i-am văzut fotografia într-o țară catolică. Săruta pământul.

A fost întrebat de presă: „Ce gândiți despre primire?

— A răspuns: „Călduroasă, dar nu copleșitoare”.

Omul aștepta pesemne ceva; nu era satisfăcut de una călduroasă, se aștepta la o primire copleșitoare.

Iar când spunea „călduroasă”, poți să fii sigur că

fusese călduță - încerca să exagereze cât de mult putea.

Altfel, o primire călduroasă este copleșitoare - ce ți-ai dori mai mult? Hotdog? Ar fi atunci copleșitoare?

O primire călduroasă este suficientă. Dar știu care a fost problema; probabil că a fost călduță, poate chiar rece.

Anul ăsta, omul o să convoace sinodul - ăsta este senatul catolic - în care toți episcopii și cardinalii bisericii catolice din întreaga lume se vor întâlni să decidă unele lucruri urgente.

Poți să fii sigur că lucrurile urgente sunt: controlul nașterii este un păcat, avortul este un păcat; și acest nou păcat, care nu a mai fost amintit până acum - să faci eforturi să fii în contact direct cu Dumnezeu este un păcat.

Acum teza o supune sinodului în vederea confirmării; pe urmă aceasta va deveni o enciclică papală, aproape la fel de sfântă ca Biblia.

Dacă va fi acceptată în unanimitate de sinod, va avea același statut. Și va fi acceptată, pentru că niciun preot nu va spune că este greșit, niciun cardinal nu va spune că este greșit.

Vor fi infinit de fericiți că are o gândire atât de originală - nici Iisus nu și-a dat seama de păcatul ăsta!

Când am primit vestea că orice efort de a lua contact direct cu Dumnezeu este un păcat, m-am întrebat ce făcea Moise.

Se afla în contact direct: nu era acolo niciun mediator, nu mai era nimeni altcineva prezent. Nu există niciun martor când Moise s-a întâlnit cu Dumnezeu în rugul aprins.

Comitea un mare păcat, după părerea acestui papă polonez.

Cine a fost intermediarul lui Iisus? Ar fi fost nevoie de un intermediar. El încerca să ia contact direct cu Dumnezeu, rugându-se.

Și nu plătea pe altcineva să se roage pentru el, se ruga el singur. Nu era episcop, nu era cardinal, nu era papă; nici Moise nu fusese nici episcop, nici cardinal, nici papă.

Toți sunt păcătoși după părerea acestui papă polonez. Iar sinodul va subscrie la asta – pot spune asta înainte de a fi semnat – pentru că, peste tot în lume, preoțimea este subredă.

Iar adevărul este că este dreptul tău din naștere să-ți pui întrebări despre existență, despre viață, despre rostul a toate astea.

Contemplarea este teoretică, poți teoretiza mai departe... Și te îndepărtează de simțul comun.

De exemplu, Immanuel Kant a fost unul din cei mai mari filosofi ai lumii. Întreaga viață și-a petrecut-o într-un singur oraș, din simplul motiv că orice schimbare i-ar fi tulburat contemplarea – casă nouă, oameni noi... Totul trebuia să fie exact la fel, ca el să fie liber să contemple.

Nu s-a însurat niciodată.

O femeie i-a propus odată căsătoria, dar el i-a spus: „Trebuie să mă mai gândesc”.

Poate că este singurul răspuns de felul acesta; de obicei bărbatul cere în căsătorie. Poate că ea așteptase suficient de mult și, când văzuse că bărbatul nu o cere, făcuse ea propunerea.

Iar el ce răspunsese? „Trebuie să mă mai gândesc”.

Timp de trei ani a contemplat toate argumentele pentru căsătorie, toate argumentele împotriva căsătoriei, iar necazul era că erau egale, umăr la umăr, se anula unele pe altele.

Așa că, după trei ani, s-a dus și a bătut la ușa femeii dorind să-i spună: „Este tare dificil pentru mine să ajung la o concluzie, pentru că ambele părți sunt egal valabile, cântăresc la fel și nu pot face nimic dacă nu o consider pe una mai logică, mai științifică, mai filosofică decât cealaltă. Așa că, iartă-mă, te poți mărita cu altcineva”.

Tatăl a deschis ușa. iar Kant a întrebat de fată.

Tatăl i-a spus: „Ai venit prea târziu, s-a măritat, are deja un copil.

Chiar că ești un filosof, ai avut nevoie de trei ani ca să-i dai răspunsul!”

Kant i-a răspuns: „Oricum, răspunsul nu era

afirmativ, dar poți să-i comunici ficei tale incapacitatea mea de a decide. Am încercat din greu să mă decid, dar trebuie să fiu cinstit, nu pot să trișez și să mă bazez doar pe argumentele favorabile și să ignor argumentele nefavorabile. Nu mă pot păcăli pe mine însumi”.

Ei bine, acest om mergea la universitate, unde predă, fix la aceeași oră.

Oamenii își potriveau ceasurile și orologiile după el, puteai să fii sigur că e la secundă – se mișca precum limbile ceasului.

Servitorul lui nu spunea „Stăpâne, masa este gata”, ci „Stăpâne, este șapte și treizeci de minute...”

Stăpâne, este douăsprezece și treizeci de minute”.

Nu era nevoie să-i spună că este ora mesei – „douăsprezece și treizeci”. Numai ora trebuia precizată.

Totul era fixat.

Era într-atât de absorbit de filosofarea lui, că devenise dependent – aproape un servitor al servitorului său, pentru că servitorul putea să-l amenințe oricând spunând: „O să plec”.

Iar servitorul știa că el nu-și permite să-l lase să plece.

Se întâmplase odată, pentru câteva zile, pentru că, văzându-se amenințat, Kant spusese:

„Da, poți să pleci. Te consideri mult prea important. Gândești că nu pot trăi fără tine, crezi că nu pot găsi alt servitor?”

Omul spusese: „Încearcă”.

Dar treaba n-a mers cu celălalt servitor, deoarece acela nu avea nici cea mai mică idee că trebuie să anunțe ora.

Spunea: „Stăpâne, masa este servită”, iar asta era o tulburare suficient de mare pentru Kant.

Trebuia să fie trezit în zori, la ora cinci, iar instrucțiunile date servitorului erau: „Chiar și dacă te bat, țip și-ți spun: «Pleacă de aici, vreau să dorm!», să nu pleci. Chiar și dacă trebuie să mă bați, bate-mă, dar dă-măjos din pat. Cinci înseamnă cinci, dacă cobor mai târziu din pat vei

răspunde pentru asta.

Ai toată libertatea de a face orice este necesar.

Și nu o să spun nimic, pentru că uneori este prea frig și eu simt nevoia să mai dorm, dar este ceva de moment, nu trebuie să-ți pese de asta.

Trebuie să urmărești ceasul și ordinele mele, iar când mă trezesc nu trebuie să-ți pese de ceea ce spun.

Poate că spun: «Pleacă de aici, o să mă scol!» Să nu pleci, trebuie să mă dai jos din pat la ora cinci”.

De multe ori ajungeau la bătaie, iar servitorul îl lovea și-l dădea jos din pat.

Noul servitor nu putea face așa ceva, să-și bată stăpânul, iar ordinul în sine părea absurd.

„Dacă vrei să dormi, dormi; dacă vrei să te scoli, te scoli. Pot să te trezesc la ora cinci, dar pare mult prea ciudat că trebuie să se ajungă la bătaie”.

Așa că niciun servitor nu a rezistat.

Kant a fost nevoit să se întoarcă la primul și l-a rugat; „Vino înapoi! Și vezi să nu mori înainte să mor eu, că altfel trebuie să mă sinucid”.

Și, de fiecare dată când se întâmpla așa ceva, servitorul cerea o plată mai mare. Așa se petreceau lucrurile.

Într-o zi, când Kant mergea către universitate, ploua, iar unul din pantofi i-a rămas prins în noroi.

A lăsat pantoful acolo pentru că, dacă ar fi încercat să-l scoată, ar fi întârziat câteva secunde, iar asta nu era posibil. A intrat în clasă cu un singur pantof.

Studentii s-au uitat la el, ce se întâmplase?

L-au întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

El le-a spus: „Un pantof s-a prins în noroi, dar nu puteam să întârzi: atât de mulți oameni își fixează ceasurile și orologiile după mine. Pantoful meu nu este atât de important. O să-l recuperez când mă întorc acasă, căci cine o să fure un singur pantof?”

Oamenii ăștia își pierduseră simțul comun, trăiau într-o altă lume. Iar în ceea ce privește lumea teoretică, era un logician de frunte, nu puteai găsi nicio fisură în

logica lui.

Dar în viața lui... era pur și simplu nesănătos.

Cineva cumpărase o casă lângă el, iar Kant se îmbolnăvisese, era foarte bolnav. Doctorii nu găseau problema, pentru că nu părea să fie o boală, dar Kant se afla în pragul morții, aparent fără niciun motiv.

Unul dintre prieteni a trecut pe acolo și le-a spus:

„Nu este nicio problemă. Din câte văd eu, casa de alături a fost luată de cineva, iar ei au plantat pomi care au acoperit fereastra lui Kant. Și programul lui absolut, parte din programul lui absolut, era să stea la fereastră la momentul apusului și să privească apusul.

Acum pomii au crescut prea înalți, acoperă fereastra. Asta este cauza bolii și nimic altceva: programul i-a fost dat peste cap, întreaga lui viață a fost dată peste cap”.

Kant s-a ridicat și a spus:

„Și eu mă gândeam că ceva e în neregulă, de ce să fiu bolnav? Doar doctorii spun că nu este nicio boală și totuși sunt în pragul morții.

Ai dreptate, sunt acești copaci: de când au crescut acești copaci nu am mai văzut asfințitul. Îmi lipsea ceva, dar nu-mi dădeam seama ce-mi lipsește”.

Au fost rugați vecinii și ei au fost de acord. Dacă doar din cauza copacilor este pe moarte un așa de mare filosof...

Au tăiat copacii, iar a doua zi Kant era perfect sănătos.

Programul lui fusese deranjat. Atunci când acesta era perfect, el era liber să contemple. Își dorea o viață ca a unui robot, pentru ca mintea lui să fie liberă de problemele de zi cu zi.

Dar religia nu este contemplare. Nu este concentrare.

Este meditație.

Dar prin meditație trebuie să înțelegem „*dhyāna*”, căci cuvântul meditație ne oferă o noțiune greșită.

Ori de câte ori spui: „meditez”, poți fi întrebat: „La ce? Asupra a ce meditezi?”

Trebuie să existe un obiect, cuvântul însuși trimite la un obiect, „meditez la frumusețe, la adevăr, la Dumnezeu”.

Nu poți să spui pur și simplu „meditez”, exprimarea este incompletă. Trebuie să spui la ce - asupra a ce meditezi? Și aici e necazul.

Dhyāna înseamnă „sunt în meditație” - nici măcar meditez.

Dacă te apropii și mai mult, atunci „sunt meditație” - acesta este înțelesul pentru „*dhyāna*”.

Așa că în China nu au găsit niciun cuvânt, au împrumutat un cuvânt, cuvântul budist jhana. Buddha folosea jhana, este varianta în pali pentru dhyāna.

Buddha folosea limba populară ca parte a revoluției sale, deoarece spunea că

„Religia trebuie să folosească limba comună, de rând, pentru a se putea renunța la preoțime: nu este nevoie de ea. Oamenii înțeleg scripturile, oamenii înțeleg sutrele, oamenii înțeleg ce fac. Nu este nevoie de preot”.

Este nevoie de preot pentru că el folosește o limbă diferită, pe care oamenii obișnuiți nu o pot folosi, și întărește ideea că sanscrita este limba divină și că nu oricui i se permite să o citească.

Este o limbă specială, ca a unui doctor.

Te-ai gândit la asta? De ce doctorii prescriu în latină și greacă? Ce fel de nebunie este?

Nu cunosc latina, nu cunosc greaca, dar medicamentele și numele medicamentelor sunt întotdeauna în greacă sau în latină. Același truc ca la preoțime.

Dacă ar scrie în limba comună a oamenilor, nu ar mai putea să ceară atât cât cer pentru că ai putea spune: „Rețeta asta, îmi ceri douăzeci de dolari pentru rețeta asta?”

Iar chimistul, farmacistul, nici ei nu ar mai putea cere mult pentru că știu că poți lua de la piață același lucru plătind numai un dolar, iar ei cer cincisprezece.

Dar în latină sau în greacă nu știi despre ce este vorba.

Dacă ar scrie „ceapă”, le-ai spune: „Glumești?”

Dar dacă este scris în greacă sau latină, nu știi ce este, numai el știe, sau numai chimistul știe.

Iar modul lor de a scrie este și el important.

Trebuie scris în așa fel încât să nu poți citi ce-i acolo.

Dacă ai putea citi, poate că ai consulta un dicționar și ai descoperi ce înseamnă.

Trebuie să fie ilizibil, ca să nu înțelegi.

De fapt, mai întotdeauna farcacistul nu știe nimic despre ce este scris acolo, dar nimeni nu vrea să-și arate ignoranța, așa că o să îți dea el ceva acolo.

S-a întâmplat odată, un om a primit o scrisoare de la medicul de familie.

Era o invitație de a participa la nunta ficei lui.

Dar medicul a scris în felul lui, ca de obicei, iar omul nu a putut citi despre ce este vorba. S-a gândit că cel mai bun lucru ar fi „să mă duc la farmacist, poate că este ceva important, iar dacă mă duc la doctor însuși o să creadă că nici măcar nu știu să citesc”.

S-a dus la farmacist și i-a dat scrisoarea. Farmacistul a dispărut pur și simplu cu scrisoarea, iar după zece minute s-a întors cu două sticle.

Omul i-a spus: „Ce faci? Nu-i o rețetă, este o scrisoare!”

I-a răspuns: „Dumnezeule! Era o scrisoare?” își imaginase că mirele și mireasa sunt două sticle.

Așa că preparase o mixtură și adusese cele două sticle.

Buddha s-a răsculat împotriva sanscritei și a utilizat pali. În pali.

„*Dhyāna*” este jhana.

Jhana a ajuns în China și a devenit chan.

Nu aveau alt cuvânt, așa că au preluat cuvântul – dar în fiecare limbă pronunția se schimbă, așa a devenit chan.

Când a ajuns în Japonia, a devenit zen, dar este același cuvânt, dhyāna.

Iar noi folosim meditație în sensul de dhyāna, deci nu trebuie să meditezi la ceva.

În limba engleză, termenul de meditație reprezintă ceva între concentrare și contemplare.

Concentrarea este asupra unui punct, contemplarea acoperă o suprafață mai largă, iar meditația este un fragment din acea suprafață.

Când contempli un subiect, sunt lucruri pentru care este nevoie de mai multă atenție; atunci meditezi. În limba engleză asta se înțelege prin meditație: concentrarea și contemplarea sunt doi poli, iar exact la mijloc se află meditația.

Dar noi nu utilizăm cuvântul în sensul din engleză, îi dăm un cu totul alt sens.

O să vă spun o poveste care mi-a plăcut întotdeauna și care va explica acum ce este meditația.

Trei oameni au plecat la plimbare de dimineață.

Au văzut un călugăr budist stând pe o colină și, cum nu aveau nimic de făcut, au început să-discute despre ce făcea omul acela.

Unul a spus:

„Din câte văd eu de aici, așteaptă pe cineva. Poate că așteaptă un prieten rămas mai în urmă.

Al doilea om a spus:

„Dacă mă uit la el, nu pot să fiu de acord cu tine, pentru că o persoană care așteaptă un prieten lăsat în urmă se mai uită din când în când să vadă dacă acesta vine sau nu, să știe cât mai are de așteptat.

Dar omul ăsta nu privește niciodată în urmă, doar stă acolo. Nu cred că așteaptă pe cineva.

Sentimentul meu este că acești călugări budiști au o vacă ”.

În Japonia, au obiceiul să țină o vacă de lapte pentru ceaiul de dimineață, altfel ar trebui să cerșească în zori pentru o ceașcă de ceai.

Iar călugării zen beau ceai cel puțin de cinci-șase ori pe zi, e aproape un ritual să bei ceai pentru că te ține treaz, alert, conștient, așa că țin o vacă la mănăstire.

Al doilea om a continuat:

„Cred că vaca s-a pierdut pe undeva, s-a dus să

pască, iar el o caută”.

Al treilea om a spus:

„Nu sunt de acord, dacă omul caută vaca nu trebuie să stea ca o statuie. Trebuie să meargă prin jur, să se ducă să caute în toate direcțiile. El nici măcar nu-și mișcă fața într-o direcție sau în alta. Ca să nu mai spun de fața lui, ochii sunt pe jumătate închiși”.

S-au apropiat de om, așa că l-au putut vedea mai bine.

Atunci cel de-al treilea a spus:

„Nu cred că aveți dreptate, cred că meditează. Dar cum decidem cine are dreptate?”

Ceilalți au zis: „Nu-i nicio problemă, ne apropiem de el și-l întrebăm”.

Primul bărbat l-a întrebat pe călugăr:

„Stai după un prieten rămas în urmă, îl aștepti?”

Călugărul budist a deschis ochii și i-a spus:

„Dacă aștept? Nu mă aștept niciodată la nimic. Să te aștepti la ceva este împotriva religiei mele”.

Omul i-a spus:

„Dumnezeule! Nu să te aștepti la ceva, ci spune-mi dacă aștepti pe cineva să vină?”

„Religia mea te învață că nu poți fi sigur nici măcar de următoarea secundă. Cum să aștept după cineva? Am timp de așteptat? Nu aștept”.

Omul i-a spus iar:

„Bine, lasă toate astea, lasă așteptatul, că nu știu ce tot zici acolo. Spune-mi doar atât, ai un prieten lăsat în urmă?”

Celălalt a zis:

„Din nou același lucru. Nu am prieteni pe lumea asta, nu am dușmani pe lumea asta, pentru că ei vin împreună. Nu poți să-l alegi pe unul și să renunți la celălalt. Nu vezi că sunt călugăr budist? Nu am dușmani, nu am prieteni. Și, te rog, pleacă, nu mă mai deranja”.

Al doilea om s-a gândit:

„Ei, s-ar putea să existe o speranță pentru mine”.

Și a spus:

„Asta i-am zis și eu, i-am zis că «Vorbești aiurea. Omul nu așteaptă nimic și pe nimeni, este un călugăr budist, nu are prieteni, nu are dușmani.» Ai dreptate. Eu cred că ți-ai pierdut vaca”.

Călugărul i-a răspuns:

„Ești chiar mai prost decât primul. O vacă? Un călugăr budist nu posedă nimic. Iar după vaca altcuiva de ce să mă uit? Eu nu am nicio vacă”.

Omul era stânjenit, ce să facă?

Al treilea s-a gândit:

„Ei bine, singura posibilitate rămasă este ce am spus eu”.

Și a zis:

„Văd că meditezi”.

Călugărul a răspuns:

„Prostii! Meditația nu este o activitate. Nu meditezi, ești meditație. Ca să vă spun adevărul, pentru ca niciunul dintre voi, prieteni, să nu rămână derutat, pur și simplu nu fac nimic. Stau aici, nu fac nimic – aveți ceva împotriva?”

Ceilalți i-au spus:

„N-avem nimic împotriva, doar că nu are sens pentru noi – să stai aici, să nu faci nimic”.

„Dar asta este meditația: să stai și să nu faci nimic – nici cu corpul, nici cu mintea”.

Odată ce ai început să faci ceva, fie te duci către contemplare, fie te duci către concentrare, fie întreprinzi o acțiune – dar te miști din centrul tău.

Când nu faci absolut nimic – fizic, mental, la niciun nivel –, când toate activitățile încetează și tu doar exiști, doar ființezi, asta este meditația.

Nu poți să o faci, nu poți să o practici, trebuie doar să o înțelegi.

Ori de câte ori găsești timp doar să ființezi, lasă tot ce ai de făcut.

Gânditul este și el acțiune, concentrarea este și ea acțiune, contemplarea înseamnă și ea să faci ceva.

Dacă chiar și pentru o singură clipă nu faci nimic altceva și te centrezi, relaxat cu totul – asta este meditația.

Și, odată ce ai prins secretul, poți sta în acea stare oricât de mult, până la urmă poți rămâne așa douăzeci și patru de ore pe zi.

Odată ce ai devenit conștient de modul în care ființa ta poate rămâne netulburată, atunci poți să începi să faci lucruri, atent ca ființa ta să nu fie agitată.

Asta este a doua parte a meditației.

Mai întâi înveți cum să fii pur și simplu, apoi înveți să faci acțiuni simple – măturatul podelei, dușul – dar rămânând concentrat. Pe urmă poți să faci lucruri complicate.

De exemplu, vorbesc cu voi, dar meditația nu este deranjată. Pot să continui să vorbesc, dar în centrul ființei mele nu este niciun val, este doar liniște, liniște absolută.

Așa că meditația nu se opune acțiunii.

Nu presupune să evadezi din viață.

Pur și simplu te învață un nou mod de a trăi: devii centrul ciclonului.

Viața merge mai departe, merge chiar mai intens – cu mai multă bucurie, cu mai multă claritate, mai multă viziune, mai multă creativitate – și totuși ești departe, doar un observator de pe colină, urmărind tot ceea ce se întâmplă înjur.

Nu ești cel care acționează, ești observatorul.

Ăsta este tot secretul meditației, să devii observator.

Acțiunea continuă la nivelul ei, nu-i nicio problemă: tai lemne, scoți apă din fântână.

Poți face toate lucrurile, mari și mici; un singur lucru nu este permis, și anume să-ți pierzi centrarea.

Conștiența, starea de spectator trebuie să rămână fără niciun nor, nederanjată.

Meditația este un fenomen simplu.

Concentrarea este foarte complicată pentru că trebuie să te forțezi, este obositor.

Contemplarea este ceva mai bună pentru că ai ceva mai mult spațiu de mișcare.

Nu te miști printr-o gaură îngustă, care tinde să devină tot mai îngustă.

Concentrarea are vizunea de tip tunel. Ai privit în

lungul unui tunel?

Din partea din care privești este mare.

Dar, dacă tunelul are trei kilometri lungime, partea cealaltă este doar o luminiță rotundă, nimic altceva: cu cât este mai lung tunelul, cu atât mai mic va fi celălalt capăt.

Cu cât e mai mare omul de știință, cu atât e mai lung tunelul. Trebuie să se concentreze, iar concentrarea este o încordare intensă.

Concentrarea nu este starea firească a minții. Mintea este hoinară. Îi place să se mute dintr-un loc în altul. Este mereu încântată de nou. În concentrare, mintea este aproape ca într-o închisoare.

În al Doilea Război Mondial, nu știu de ce, au început să numească „lagăre de concentrare” locurile în care țineau prizonierii.

Au dat ei înțelesul lor acestui cuvânt - aduceau tot felul de prizonieri și-i concentrau acolo.

Dar concentrare înseamnă, de fapt, să-ți strângi toate energiile minții și ale trupului și să le pui într-un loc îngust. Este obositor.

Contemplarea are mai mult loc de mișcare, de joacă, dar tot este un loc mărginit, nu este nemărginit.

Meditația, după mine și conform religiei mele, are la dispoziție tot spațiul, întreaga existență.

Tu ești spectatorul, poți privi întreaga scenă.

Nu trebuie să faci efortul de a te concentra pe ceva, nu trebuie să faci efortul de a contempla ceva.

Nu faci nimic din toate astea, pur și simplu ești acolo și observi, conștient numai. Este un talent.

Nu este o știință, nu este o artă, nu este o îndemânare, este un talent.

Trebuie doar să continui să te joci cu ideea.

Stând în baie, joacă-te cu ideea că nu faci nimic.

Și, într-o bună zi, o să fii surprins: doar jucându-te cu ideea, s-a întâmplat - pentru că este în natura ta.

La momentul potrivit... Nu știi niciodată când este momentul potrivit, când apare ocazia, așa că joacă-te mai departe.

Cineva l-a întrebat pe Henry Ford - pentru că acesta făcuse o declarație:

„Succesul meu nu-i nimic altceva decât sesizarea ocaziei potrivite la momentul potrivit. Oamenii fie se gândesc la oportunități plasate în viitor - nu poți să pui mâna pe ele -, fie se gândesc la oportunități din trecut.

Când ele au trecut și n-a mai rămas în urma lor decât praful de pe drum, de abia atunci sesizează că ocazia a trecut”.

Cineva l-a întrebat:

„Dar dacă nu te gândești la oportunitatea care vine și nu te gândești la oportunitatea care a trecut, cum poți să-ți dai seama brusc că a apărut? Trebuie să fii pregătit”.

El a răspuns:

„Nu pregătit - trebuie doar să sari. Nu știi niciodată când vine. Când vine, sari pe ea!”

Ce spunea Henry Ford are o semnificație profundă.

El spune:

„Continuă să sari. Nu aștepta: nu te preocupa dacă o oportunitate este acolo sau nu: doar sari. Nu știi niciodată când vine. Când apare, sari pe ea și mergi mai departe”.

Dacă continui să privești în viitor, „când o sosi oare oportunitatea?” ... viitorul este imprevizibil.

Dacă aștepti gândindu-te: „Când apare, o să sar pe ea”, în momentul în care o să devii conștient de ea va fi trecut deja, se va fi pierdut. Timpul zboară, foarte repede, doar pulberea rămâne în urmă.

Mai bine uită de oportunități, învață pur și simplu să sari, așa că atunci când vor apărea...

Asta îți spun: doar joacă-te mai departe cu ideea.

Folosesc cuvântul joacă pentru că nu sunt un om serios și religia mea este non-serioasă.

Doar joacă-te mai departe - și ai suficient timp. Oricând -, când stai în pat și nu vine somnul, joacă-te cu ideea.

De ce să te obosești cu adormitul? Va veni când va veni. Nu poți face nimic ca să-l aduci, nu e în mâinile tale, de ce să te obosești cu el?

Uită de tot ceea ce nu e în mâinile tale.

Timpul este în mâinile tale, de ce să nu-l folosești?

Stând în pat, sub cuvertură, într-o noapte răcoroasă, simțindu-te confortabil și plăcut, doar joacă-te cu ideea.

Nu trebuie să stai în postura lotusului.

În meditația mea nu trebuie să te torturezi în niciun fel.

Dacă îți place postura lotusului, foarte bine, poți să stai așa.

Dar occidentalii merg în India și le ia șase luni să învețe postura și se chinuie prea mult.

Și se gândesc că atunci când vor fi învățat postura lotusului vor fi câștigat ceva.

Toată India stă în postura lotusului – nimeni nu a câștigat nimic. Este doar modul lor natural de a șede.

Într-o țară rece ai nevoie de un scaun pe care să șezi, nu poți sta pe pământ.

Într-o țară caldă, de ce să-ți bați capul cu un scaun? Stai oriunde.

Nu este nevoie de o postură specială, nu este nevoie de un anumit moment.

Sunt oameni care se gândesc că există anumite momente potrivite.

Nu, nu și pentru meditație; orice moment este potrivit pentru ea – doar să fii relaxat și vesel.

Și, dacă nu se întâmplă, nu contează; nu te întrista.

Pentru că nu-ți spun că se va întâmpla astăzi, sau mâine, sau în următoarele trei sau șase luni.

Nu-ți creez așteptări, pentru că acestea devin tensiuni în mintea ta.

Se poate întâmpla oricând, se poate să nu se întâmple; totul depinde de cât de jucăuș ești.

Tu doar începe joaca – în cadă, când nu faci altceva, de ce să nu te joci?

Stând sub duș, nu faci nimic; dușul își vede de treaba lui.

Tu pur și simplu stai acolo; pentru câteva clipe numai fii jucăuș.

Mergând pe drum, mersul poate fi făcut de corp; nu este nevoie de tine, picioarele se ocupă de asta.

Orice moment în care te simți relaxat, nu ești tensionat, joacă-te cu ideea de meditație în modul în care ți-am explicat.

Stai în liniște, centrat în tine, și într-o bună zi... Și nu sunt decât șapte zile, nu te îngrijora!

Așa că luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă sau măcar duminică-într-una din cele șapte zile, într-o bună zi se va întâmpla.

Doar bucură-te de ideea asta și joacă-te cu ideea asta ori de câte ori poți.

Dacă nu se întâmplă nimic - eu nu-ți promit nimic - dacă nu se întâmplă nimic, tot bine e, fiindcă te-ai simțit bine.

Te-ai jucat cu ideea, i-ai acordat o șansă.

Continuă să-i oferi o șansă.

Henry Ford spunea:

„Continuă să sari și atunci când șansa, oportunitatea sosește, sari pe ea”.

Eu spun exact pe dos.

Continuă să dai o șansă meditației, iar când va veni momentul potrivit și vei fi relaxat și deschis, ea va sări pe tine.

Și odată ce meditația a sărit pe tine, ea nu te va mai părăsi niciodată. Nicio șansă!

Așa că gândește-te de două ori înainte să începi să te joci!

„De ce alerg mereu așa de repede? Există ceva ce nu vreau să văd?”

Nu ești singurul; aproape toți fug cât pot de repede de ei înșiși.

Și problema este că nu poți să fugi de tine însuși.

Oriunde te-ai duce, vei fi tu însuși.

Teama este aceea de a te cunoaște pe tine însuși.

Este cea mai mare frică de pe lumea asta.

Din cauză că ai fost condamnat atât de mult de toți ceilalți chiar și pentru cel mai mic lucru - pentru cea mai

mică greșeală, absolut umană –, ai ajuns să-ți fie frică de tine însuși.

Știi că nu ești valoros.

Ideea asta ți s-a plasat adânc în subconștient – că nu meriți nimic, că ești absolut lipsit de valoare.

Normal că soluția cea mai bună este aceea de a fugi de tine însuși.

Toți o fac în diverse feluri: unii aleargă după bani, alții aleargă după putere, alții aleargă după respectabilitate, alții aleargă după virtute, după sfințenie.

Dar, dacă privești mai profund, ei nu aleargă după ceva, ei aleargă de ceva.

Este numai o scuză, că aleargă ca nebunul după bani; se păcălește pe el și păcălește întreaga lume.

Realitatea este că banii îi oferă un pretext bun pentru a fugi după ei și ascund faptul că fuge de el însuși.

De asta, atunci când îi strânge, ajunge pe culmile disperării și ale agoniei.

Ce s-a întâmplat? Era scopul lui; și l-a atins – ar trebui să fie cel mai fericit om din lume.

Dar oamenii care au reușit nu sunt cei mai fericiți oameni din lume, sunt cei mai nefericiți.

De unde vine suferința lui?

Suferința lui vine din faptul că întregul efort a eșuat.

Acum nu mai are după ce să alerge și deodată a dat peste el însuși. Pe culmile succesului, oamenii nu se întâlnesc cu altcineva decât cu ei înșiși. În mod paradoxal, dă chiar peste cel de care a fugit.

Nu poți fugi de tine însuși.

Dimpotrivă, trebuie să te apropii de tine însuși, tot mai adânc în ființa ta, să arunci toate vinile ce ți s-au pus în cârcă de toți cei pe care i-ai cunoscut în viață.

Părinții, soțul, soția, vecinii, profesorii, prietenii, dușmanii, toți au arătat cu degetul la tine ceva ce ar fi greșit. De nicăieri nu a venit o apreciere.

Omenirea a creat pentru sine această stranie situație în care nimeni nu este în largul lui, nimeni nu stă relaxat, pentru că, în momentul în care te-ai relaxat, te întâlnești

cu tine însuși.

Relaxarea devine aproape ca o oglindă, și nu dorești să-ți vezi chipul pentru că ești influențat de opiniile acuzatoare ale celorlalți.

Nici măcar cea mai mică plăcere nu-ți este permisă de biserica ta, de preotul tău, de religia ta, de cultura ta.

Doar suferința este acceptabilă - nu plăcerea.

În situația asta este perfect normal pentru tine să simți, atunci când, din toate părțile, din toate sursele vine doar condamnarea, că ești un păcătos.

Toate religiile au clamat timp de secole că ești născut în păcat, că suferința este destinul tău.

Ai fost condamnat din atâtea părți, fără nicio excepție, încât este firesc pentru orice individ să fie afectat profund de această vastă conspirație. Toți sunt prinși în ea.

Și, dacă ai încerca să înțelegi, ai fi surprins.

Așa cum ceilalți te condamnă pe tine, tu îi condamni pe ceilalți; este o conspirație reciprocă.

Așa cum părinții tăi nu au acceptat că meriți ceva, la fel faci și tu cu copiii tăi, fără să fii conștient că fiecare este ceea ce este, nu poate fi altfel.

Poate pretinde că este altfel, poate fi cel mult un ipocrit, dar, de fapt, va rămâne el însuși.

Fuga ta cât mai departe nu face altceva decât să genereze și mai multă ipocrizie, mai multe măști pentru a te putea ascunde complet de ochii celorlalți.

Poate că reușești să te ascunzi de ceilalți, dar cum vei reuși să te ascunzi de tine însuși?

Poți să mergi până pe lună; tot pe tine te vei găsi acolo.

Poți să urci pe Everest; poate că vei fi singur, dar vei fi cu tine însuși.

Poate că în acea singurătate de pe Everest vei deveni mai atent și mai conștient de tine.

Este unul din motivele pentru care oamenii sunt atât de speriați de singurătate; vor mulțimea, vor să aibă mereu oameni în jur, vor prieteni.

Tare dificil pentru oameni să rămână tăcuți și liniștiți

în singurătate.

Motivul este că în singurătate rămâi cu tine însuși – și ai acceptat ideea stupidă că ești hidos, că ești senzual, că ești desfrânat, că ești lacom, că ești violent; nu-i nimic de apreciat la tine.

Întrebi: „De ce alerg mereu așa de repede?”

Pentru că ți-e frică să nu te ajungi din urmă.

Iar implicațiile fugii atât de rapide sunt numeroase.

Fugitul rapid de tine însuși a creat nebunia vitezei: toți vor să ajungă undeva cu cea mai mare viteză posibilă.

S-a întâmplat odată, veneam dintr-un loc numit Nagpur înapoi la Jabalpur.

Călătoream cu prorectorul Universității Nagpur, iar mașina s-a stricat pe drum.

N-am mai văzut pe nimeni atât de nefericit.

I-am spus:

„Nu-i nicio grabă. Nimeni nu te așteaptă acolo, iar conferința la care mergi începe peste douăzeci și patru de ore. Jabalpur este la doar trei ore distanță. Nu-i nicio problemă: fie va fi reparată mașina, fie o să chemăm o altă mașină din Jabalpur să ne ia, fie facem autostopul, fie... trec atâtea autobuze pe aici. Nu-i nicio problemă... nu trebuie să fii nefericit”.

A rămas în mașină și m-am dus să caut pe cineva.

Era un sat micuț, dar poate că găseam un mecanic, sau altfel de ajutor, sau poate că proprietarul terenului pe care ne aflam avea mașină.

Când m-am întors din sat, omul aproape că plângea.

L-am întrebat: „Care este problema?”

Mi-a răspuns: „Nu-mi permit să rămân singur. Mă simt expus prea mult, rămân gol în fața mea. Devin conștient că mi-am risipit toată viața – și nu vreau să știu asta”.

„Nu te ajută în niciun fel să nu știi. Mai bine să știi și mai bine să mergi cât mai mult către tine. De aceea toată această suferință și singurătatea...”

Singurătatea ar trebui să fie una dintre cele mai mari plăceri.

Oamenii aleargă.

Nu contează unde se duc; ce contează este dacă merg la viteza maximă sau nu.

Întrebi: „Există ceva ce nu vreau să văd?”

Sunt multe lucruri. În esență, pe tine nu vrei să te vezi – și asta din cauza unei condiționări greșite.

Modul meu de a aborda transformarea interioară este renunțarea la toate condiționările.

Pur și simplu aruncă orice ar fi spus ceilalți despre tine. E rahat și nimic mai mult.

Ceilalți nu se cunosc pe ei înșiși; ce lucruri adevărate ar putea spune despre tine?

Iar opiniile pe care le-ai adunat de pe la alții... încearcă numai să-i privești pe cei de la care-aduni părerile.

Nu vin de la Gautama Buddha, sau de la Iisus, sau de la Socrate; vin de la oameni la fel de ignoranți ca și tine.

Doar spun mai departe păreri pe care le-au auzit de la alții.

Există o poveste frumoasă...

Nu contează dacă este adevărată sau nu; este frumoasă prin înțelesul ei.

Unul din cei mai mari împărați ai Indiei a fost împăratul Akbar, din dinastia Mughal.

Nu poate fi comparat decât cu un singur om din Occident, iar acesta este Marcus Aurelius, împărații sunt arareori oameni înțelepți, dar cei doi sunt, cu siguranță, excepții.

Într-o zi vorbea cu curtenii de la curtea sa.

Adunase cei mai buni oameni din țară – cel mai bun pictor, cel mai bun muzician, cel mai bun filosof, cel mai bun poet.

Avea un grup de consilieri speciali, format din nouă membri, cunoscuți drept cele nouă nestemate de la curtea lui Akbar.

Cel mai important dintre ei era Birbal.

Foarte inteligent și cu simțul umorului, el a făcut ceva ce nu se face în fața unui împărat.

Fiecare împărat are regulile lui - cuvântul lui este lege iar Birbal a făcut ceva altfel decât ținea Akbar cu încăpățănare să fie făcut.

Akbar l-a pocnit imediat pe Birbal.

Îl respecta pe Birbal, îl iubea, era prietenul lui cel mai bun, dar nu putea să-l ierte din punctul de vedere al regulilor de la curte.

Dar ce a făcut Birbal este de poveste.

Nu a așteptat nicio clipă; imediat l-a palmuit pe cel care stătea lângă el.

Celălalt a fost șocat, chiar și Akbar a fost șocat. Considera că omul este foarte înțelept: „A înnebunit, ce s-a întâmplat? L-am palmuit și el îl palmuiește pe cel de lângă el? Este ciudat, absurd și lipsit de logică”.

Celălalt stătea acolo șocat și Birbal i-a spus: „Nu sta ca prostul, dă-o mai departe!”

Așa că omul a palmuit pe un altul de lângă el - acum jocul a devenit clar, trebuia să dai mai departe.

Noaptea, când împăratul Akbar s-a dus la culcare cu soția lui, soția l-a palmuit.

El a întrebat-o:

„Care-i problema?”

Ea i-a răspuns:

„A făcut înconjurul orașului și, în fine, s-a întors la sursă. Altcineva m-a palmuit și, când am întrebat: «Care-i problema?», mi s-a spus că este jocul început de Akbar. M-am gândit că este bine să-l termin, să închid cercul”.

A doua zi, înainte de toate, Birbal l-a întrebat:

„Ai primit sau nu palma înapoi?”

Akbar i-a răspuns:

„Nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla așa ceva!”

Birbal i-a spus:

„Eram absolut sigur, unde ar fi putut să ajungă până la urmă? A trecut prin tot orașul. Nu puteai să scapi, era menită să ajungă la tine”.

De secole totul este transferat, trecut dintr-o mână în alta, de la o generație la alta - și jocul continuă.

„Asta este jocul din care trebuie să ieși.

Singura cale de a ieși din el este aceea de a-ți redescoperi respectul de sine, să ajungi din nou la fel de demn cum erai când erai copil, când încă nu erai contaminat, când încă nu erai condiționat și otrăvit de societate și de oamenii din jur.

Fii din nou copil și nu mai fugi de tine însuși.

Fugi către tine însuși – asta este calea meditației.

Omul obișnuit fuge de el însuși, căutătorul aleargă către sine însuși pentru a descoperi sursa vieții sale, a conștiinței sale.

Iar când descoperă sursa, descoperă nu doar sursa vieții sale, descoperă sursa vieții întregului univers, a întregului cosmos.

O mare celebrare începe în el.

Viața devine un cântec, un dans, clipă de clipă.

Se eliberează de toate aiurelile pe care societatea i le-a transmis. Pur și simplu dă deoparte toate condiționările, toate tradițiile, tot trecutul.

Îți spun că la un singur lucru trebuie să renunți, iar acesta este trecutul și nimic altceva.

Dacă poți renunța la trecut, te vei înviora, ca un nou-născut, iar să fii atât de înviorat este o așa binecuvântare, așa un extaz, încât nici nu-ți va mai trece prin gând să pleci undeva, nici măcar pentru o clipă.

Omul care se cunoaște pe sine nu pleacă niciodată în vacanțe. Dar cei mai mulți continuă să se comporte prosteste...

Un american conducea pe un mic drum de țară din Irlanda când, îngrozit, a văzut un car cu fân ieșind de pe câmp pe drumul îngust.

A apăsător pe frână, dar nu a putut opri la timp și a sfârșit trecând prin gard și ieșind pe câmp, unde mașina a luat foc.

„La naiba!”, a exclamat Paddy către prietenul lui Seamus, care conducea căruța cu fân. „Unii dintre turiștiiăștia sunt niște șoferi îngrozitori. Bine că am ieșit la timp de pe câmp”.

Bătrânul fermier, lucrându-și câmpul cu o pereche de tauri, a fost întrebat de un vecin de ce nu folosește boi.

„Nu vreau să folosesc boi”, i-a răspuns fermierul.
„Vreau să folosesc tauri”.

„Bine, dacă nu vrei să folosești boi, de ce nu folosești cai?”

„Nu vreau să folosesc cai! Vreau să folosesc tauri!”

„Ei bine”, a mai încercat vecinul, „ai putea folosi tractorul pe care fiul tău tocmai l-a cumpărat”.

„Nu vreau să folosesc nici tractorul, vreau să folosesc taurii”, a reafirmat fermierul.

„Dar de ce vrei să folosești doar tauri?”, l-a întrebat într-un sfârșit vecinul.

„Pentru că nu vreau să creadă că viața este doar o poveste de dragoste!”, i-a spus bătrânul.

Exact asta e situația în care te-ai născut, în care ai fost condiționat. Nimeni nu vrea să afli că viața este doar o poveste de dragoste.

Și în asta constă crima mea - întreaga mea învățătură este aceea că viața este numai și numai o poveste de dragoste.

Un cuplu de proaspăt însurăței a zburat la Miami și s-a cazat la un hotel pentru luna de miere.

Nimeni nu i-a văzut până în dimineața celei de-a șasea zile, când au coborât în restaurant la micul dejun.

Când s-a apropiat chelnerul, soția s-a întors către soțul ei și i-a spus:

„Dragă, știi ce aș vrea?”

„Da, știu, dar trebuie să mai și mâncăm din când în când”.

Din când în când este bine să iei micul dejun. Altfel, viața este o continuă poveste de dragoste.

Și te învăț nu numai dragostea trupească, atât de banală.

Te învăț dragostea spirituală, care este eternă, începe și nu se termină niciodată.

Dar lucrul acesta este posibil doar după ce începi să mergi înăuntrul tău.

Înăuntru înseamnă către divin.

Mersul înăuntru este tot secretul transformării alchimice a ființei.

Fuga către afară este o risipire a unui timp atât de prețios și a unei vieți ce ar fi putut fi un cântec minunat, de o mare creativitate, un uluitor festival de lumini.

Cu cât ești mai departe de tine, cu atât mai întunecată devine viața ta, cu atât mai nefericită, mai dominată de frică, mai rănită, condamnată, respinsă de tine însuși.

Și cu cât mai departe te afli, cu atât mai greu este să găsești drumul înapoi către acasă.

Ai fugit de tine timp de multe, multe vieți, dar, dacă pornești pe o cale meditativă, corectă, vei vedea că nu te-ai dus prea departe.

Meditația este o scurtătură între locul în care te afli și cel în care ar trebui să fii.

Iar meditația este o metodă atât de simplă încât oricine, chiar și un copil, poate pătrunde în țara minunilor.

Așa că, în loc să fugi în afară, fugi înăuntru.

Apropie-te de tine și observă mai bine.

Nimeni nu poate vedea realitatea ta interioară; numai tu poți vedea toată splendoarea, toată gloria.

Pentru că nimeni altul nu poate zări frumusețea ta lăuntrică toți te condamnă.

Doar tu poți să-ți afirmi beatitudinea, doar tu poți să-ți afirmi în ultimă instanță iluminarea.

Chiar și atunci oamenii vor fi suspicioși.

Au fost suspicioși cu Socrate, au fost suspicioși cu Gautama Buddha, au fost suspicioși cu Iisus.

Suspiciunea lor este înrădăcinată în faptul că nu-s conștienți de ființa lor interioară.

Cum ar putea să-l creadă pe Gautama Buddha că în tăcerea interioară a inimii se află extazul suprem?

Ei nu știu nimic de sinele lor, nici măcar abc-ul.

Ei nu știu nimic despre extaz.

Ei ascultă un Gautama Buddha doar din cauza prezenței sale, a ochilor lui charismatici, a vibrației

magnetice, dar când se întorc acasă încep iar să fie suspicioși, să pună la îndoială.

Și asta se întâmplă chiar și aici.

Primesc multe scrisori în care se spune:

„Când te ascultăm pe tine, totul pare corect. Când ajungem acasă, apar îndoielile; mintea începe să ne spună că am fost hipnotizați”.

Sunt milioane de oameni care doresc să vină lângă mine, dar le este frică pentru că ar putea fi hipnotizați.

Este ceva mult mai profund decât hipnoza.

Nu ești hipnotizat, ești pur și simplu purtat către o nouă viziune asupra sinelui.

Nu este o scamatorie, nu ești păcălit, ești trezit.

Cuvântul hypnosis înseamnă adormit, iar tot ceea ce fac eu aici este să te trezesc.

Ești deja adormit și ai fost adormit timp de mai multe vieți.

Este timpul să te trezești.

Ai pierdut deja prea mult timp prețios, energie, oportunități.

Dar încă mai este timp și, din momentul în care te vei trezi, noaptea se termină, încep zorii.

„Vrei să spui mai multe despre relaxare? Sunt conștient de o tensiune aflată adânc în interiorul meu și bănuiesc că nu am fost niciodată relaxat total.

Când te-am auzit spunând că relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene posibile, am întrezărit o țesătură bogată în care firele relaxării și ale destinderii sunt adânc întreșute cu încrederea, apoi au apărut acolo iubirea și acceptarea, curgerea firească, uniunea, extazul”.

Relaxarea totală este momentul suprem. Este momentul în care devii un Buddha.

Este momentul realizării, al iluminării, al atingerii conștiinței hristice.

Nu poți fi total relaxat chiar acum. Undeva, în străfunduri, va persista tensiunea.

Dar începe să te relaxezi. Începe de la circumferință - adică de unde suntem acum, și nu putem porni decât de

acolo de unde suntem - relaxează trupul, relaxează comportamentul, relaxează acțiunile.

Mergi într-un mod relaxat, mănâncă într-un mod relaxat, vorbește, ascultă într-un mod relaxat.

Încetinește fiecare proces.

Nu fi în grabă, nu fi pe fugă.

Mișcă-te ca și cum eternitatea ți-ar sta la dispoziție - de fapt, îți stă la dispoziție.

Suntem aici de la începuturi și vom fi aici la sfârșitul sfârșitului, dacă există un început și există un sfârșit.

De fapt, nu există niciun început și niciun sfârșit.

Am fost aici mereu și mereu vom fi aici.

Formele se schimbă, dar nu conținutul; hainele se schimbă, nu sufletul.

Tensiunea înseamnă grabă, teamă, îndoială.

Tensiunea înseamnă un permanent efort de a te proteja, de a fi în siguranță, de a fi asigurat.

Tensiunea înseamnă să te pregătești acum pentru mâine, sau pentru viața de după moarte - te pregătești speriat că nu vei face față realității zilei de mâine.

Tensiunea înseamnă trecutul pe care nu l-ai trăit cu adevărat, ci doar ai trecut cumva pe lângă el; atârnă, este o rămășiță, te împresoară.

Adu-ți aminte un lucru fundamental despre viață: orice experiență ce nu a fost trăită va pluti în jurul tău, va persista: „Termină-mă! Trăiește-mă! Du-mă la bun sfârșit!”

Fiecare experiență are o calitate intrinsecă, aceea că se dorește împlinită, dusă la bun sfârșit, și tinde spre asta.

Odată încheiată, se evaporă; incompletă, persistă, te torturează, te bântuie, îți atrage atenția.

Spune: „Ce ai de gând să faci cu mine? încă sunt neterminată - termină-mă!”

Întregul trecut atârnă în jurul tău fără ca nimic să fi fost încheiat - pentru că nimic nu a fost trăit cu adevărat, totul a fost ocolit cumva, trăit parțial, așa și așa, la modul călduț. Fără intensitate, fără pasiune.

Te-ai mișcat ca un lunatic, ca un somnambul.

Așa că trecutul atârnă, iar trecutul creează frică.

Iar prezentul, singura ta realitate, este strivit între trecut și viitor.

Trebuie să te relaxezi pornind de la circumferință.

Primul pas este relaxarea corpului.

Ori de câte ori este posibil, adu-ți aminte să-ți cercetezi corpul, să vezi dacă simți o tensiune undeva în corp – la ceafă, în cap, în picioare.

Relaxează-l în mod conștient. Du-te în acel loc din corpul tău, închide ochii și du-te în acel loc din corpul tău și convinge-l, spune-i plin de iubire: „Relaxează-te!”

Și o să fii surprins că, dacă te apropii plin de iubire de orice parte a corpului tău, ea te va asculta, te va urma – este corpul tău.

Cu ochii închiși, parcurge-ți tot corpul, de la vârfurile degetelor de la picioare și până la cap, căutând orice loc tensionat.

Pe urmă vorbește-i acelui loc ca și cum ai vorbi unui prieten: să fie un dialog între tine și corpul tău.

Spune-i să se relaxeze și spune-i:

„Nu-i nimic de speriat. Nu-ți fie frică. Sunt aici să am grijă de tine – te poți relaxa”.

Încetul cu încetul vei deprinde asta. Pe urmă corpul se va relaxa.

Pe urmă fă încă un pas, unul ceva mai profund; spune-i minții să se relaxeze.

Iar dacă trupul ascultă, ascultă și mintea, dar nu poți începe cu mintea – trebuie să începi cu începutul.

Nu poți începe de la mijloc.

Mulți încep cu mintea și eșuează: eșuează pentru că au început din locul greșit.

Totul trebuie făcut în ordinea corectă.

Dacă devii capabil să-ți relaxezi în mod voluntar corpul, pe urmă vei fi în stare să-ți ajuți mintea să se relaxeze în mod voluntar.

Mintea este un fenomen mult mai complex.

Odată ce ai căpătat încrederea că te ascultă corpul tău, o să capeți o altă încredere în tine.

Acum chiar și mintea te poate asculta. Va lua ceva

mai mult în cazul minții, dar se va întâmpla.

Când mintea este relaxată, începe să-ți relaxezi inima, universul sentimentelor, al emoțiilor – care este și mai complex, și mai subtil.

Dar acum te miști cu încredere, cu mai mare încredere în tine.

Acum vei ști că este posibil.

Dacă a fost posibil cu corpul și a fost posibil cu mintea, este posibil și cu inima.

Și numai atunci când ai trecut prin acești trei pași, îl poți face pe al patrulea.

Acum poți merge în miezul cel mai adânc al ființei tale, care este dincolo de corp, de minte, de inimă: MIEZUL EXISTENȚEI TALE.

Și vei fi în stare să-l relaxezi și pe el.

Iar această relaxare va aduce cu siguranță cea mai mare bucurie posibilă, extazul suprem, acceptarea deplină.

Vei fi plin de beatitudine și de desfătare. Viața ta va fi ca un dans.

Întreaga existență dansează, mai puțin omul.

Întreaga existență este într-o mișcare relaxată: desigur, există mișcare, dar este pe deplin relaxată.

Pomii cresc și păsările cântă, și râurile curg, și stelele se mișcă: totul în cel mai relaxat mod.

Nicio grabă, nicio agitație, nicio grijă, nicio risipă.

Cu excepția omului. Omul a căzut victimă minții sale.

Omul se poate ridica mai presus de zei și se poate prăbuși mai jos de animale.

Omul are un spectru larg. De la cel mai jos nivel la cel mai înalt, omul este o scară.

Pornește de la corp, apoi mergi ușor, ușor, mai adânc.

Și nu începe altceva până când nu ai terminat cu ce era înainte.

Dacă trupul este tensionat, nu începe cu mintea. Așteaptă.

Lucrează asupra corpului. Și lucruri mici pot fi de mare ajutor.

Mergi într-un ritm care a devenit o obișnuință, ceva

automat. Încearcă acum să mergi mai încet.

Buddha obișnuia să le spună discipolilor: „Mergeți foarte încet și faceți extrem de conștient fiecare pas”.

Dacă faci conștient fiecare pas, ești obligat să mergi încet. Dacă alergi, în grabă, vei uita să-ți amintești.

De asta Buddha mergea foarte încet.

Încearcă numai să mergi foarte încet și o să fii surprins – apare în corp o nouă calitate a conștiinței.

Mănâncă încet și o să fii surprins – va fi acolo o mare relaxare.

Fă totul încet, doar pentru a schimba vechiul tipar, doar pentru a ieși din vechile obiceiuri.

Mai întâi corpul trebuie să ajungă pe deplin relaxat, ca al unui copil, de abia pe urmă poți trece la minte.

Mergi științific, de la simplu la complex.

De abia atunci o să te poți relaxa lăuntric.

Mă întrebi: „Vrei să spui mai multe despre relaxare?”

Sunt conștient de o tensiune aflată adânc în interiorul meu și bănuiesc că nu am fost niciodată pe deplin relaxat”, în situația asta se află orice ființă umană.

Este bine că ești conștient – milioane de oameni nu sunt conștienți de asta.

Ești binecuvântat că ești conștient, pentru că ești conștient că trebuie făcut ceva. Dacă nu ești conștient, nimic nu este posibil.

Conștientizarea este începutul transformării.

Și spui:

„Când te-am auzit spunând că relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene posibile, am întrezărit o țesătură bogată în care firele relaxării și ale destinderii sunt adânc întrețesute cu încrederea, apoi au apărut acolo iubirea și acceptarea, curgerea firească, uniunea, extazul...”

Da, relaxarea este unul din cele mai complexe fenomene – foarte bogat, multidimensional.

Toate lucrurile astea fac parte din ea: destinderea, încrederea, abandonul, iubirea, acceptarea, curgerea, uniunea cu existența, dispariția egoului, extazul.

Toate astea fac parte din ea și toate încep să se petreacă atunci când înveți calea relaxării.

Așa-numitele tale religii te-au tensionat foarte tare pentru că au creat vina în tine, au creat teama în tine.

Munca mea este să te ajut să scapi de toată vina și de toată frica.

Aș vrea să-ți spun că nu există iad și nici rai.

Așa că să nu-ți fie frică de iad și nu te lăcomi după rai.

Tot ceea ce există se află în acest moment.

Poți face acest moment un iad sau un rai – asta cu siguranță este posibil –, dar nu există niciun rai și niciun iad în altă parte.

Iadul este când ești în întregime tensionat, iar raiul când ești cu totul relaxat.

Relaxarea totală este paradisul.

„Devin din ce în ce mai conștient de barierele pe care le-am ridicat în mine, de-a lungul anilor, în fața veseliei, iubirii de sine, deschiderii.

Simt cum zidul din mine devine tot mai puternic pe măsură ce devin conștient de el, și nu-l pot străpunge.

Am nevoie de mai mult curaj? Poți să mă ajuți cu înțelegerea ta?”

Din nou aceeași întrebare.

I-am răspuns celui care m-a întrebat mai înainte, dar ți-am răspuns și ție, deși ai pus întrebarea cu alte cuvinte.

Câteva detalii sunt diferite; altfel este aceeași problemă.

O să discut în amănunt aceste mici diferențe.

Spui:

„Devin din ce în ce mai conștient de barierele pe care le-am ridicat în mine, de-a lungul anilor, în fața veseliei, iubirii de sine, deschiderii. Simt cum zidul din mine devine tot mai puternic pe măsură ce devin conștient de el, și nu-l pot străpunge”.

Primul lucru ce trebuie înțeles este acela că zidul nu devine mai puternic, numai conștiința ta devine mai limpede.

Nu există niciun motiv pentru care zidul ar deveni mai puternic pe măsură ce devii mai conștient.

Doar că aduci lumina în casa ta întunecată, începi să vezi pânzele de păianjen și păianjenii – nu că acestea ar fi început brusc să crească pentru că ai adus lumina înăuntru.

Mereu au fost acolo, doar că ai devenit conștient de asta.

Nu te gândi că ele cresc – lumina ta nu are nimic de a face cu creșterea lor.

Da, își dezvăluie prezența. Tot mai marea conștientizare dezvăluie prezența zidurilor închisorii.

Și spui: „Devin conștient de el și nu pot să-l străpung”.

Pentru că zidurile astea nu sunt adevărate – nu sunt făcute din cărămidă sau piatră, sunt alcătuite doar din gânduri.

Nu te pot împiedica, trebuie numai să cunoști secretul străpunerii lor.

Dacă începi să te lupți cu procesul gândirii tale, care constituie zidurile închisorii, o să dai de mare necaz.

Unii pot chiar să înnebunească.

De asta înnebunesc oamenii: sunt înconjurați de atât de multe gânduri și se străduiesc din greu să iasă din mulțimea lor, iar ei intră din ce în ce mai adânc în mulțimea aceasta și, în mod firesc, urmează prăbușirea.

Sistemul nervos nu poate suporta atât de multă presiune și atât de multă tensiune.

Au deschis cutia Pandorei.

Erau toate ascunse acolo, dar ei nu erau conștienți de ele și erau fericiți în inconștiența lor.

Acum au introdus o conștientizare meditativă; au zărit brusc o gloată atât de înghesuită, încât cu cât încercau mai mult, cu atât mai mult simțeau neputința lor împotriva zidurilor care-i înconjurau.

Dacă încerci să te lupți cu ele nu ai nicio scăpare; mai devreme sau mai târziu vei obosi, vei fi priponit de ele, vei vedea cum îți pierzi sănătatea mentală.

Dar dacă folosești metoda corectă, în loc de prăbușire va avea loc o străpungere.

Metoda corectă de a te descurca cu toate cele pe care le simți că te înconjoară este să fii doar un spectator – nu să lupți, nu să judeci, nu să condamni.

Rămâi numai tăcut și liniștit, simplu martor pentru orice s-ar afla acolo.

Este aproape un miracol.

Eu nu am întâlnit niciun alt miracol în afara miracolului meditației, a miracolului observării.

Dacă poți fi martor, o să fii surprins cum zidul puternic devine tot mai subțire, gloata se dispersează; încet, încet, vezi ușile și crăpăturile prin care poți ieși de acolo.

Dar nu este nevoie să ieși de acolo. Stai unde ești.

Doar continuă să fii observator.

Cu cât atitudinea de martor va fi mai puternică, cu atât zidurile din jur vor fi mai slabe.

În ziua în care vei fi martorul perfect, vei descoperi că nu-i niciun zid acolo, nimic nu te înconjoară, întregul cer se află la dispoziția ta.

În loc să te lupți cu gândurile, în loc să te lupți cu condiționările greșite, fii doar un observator.

Luptând, nu poți învinge.

Fără luptă, victoria este a ta.

Victoria este numai a celor care pot fi observatori.

Lui Hymie Goldberg îi era dificil să o convingă pe Becky, soția lui, să facă dragoste.

Așa că într-o seară, înainte de culcare, i-a oferit un pahar cu apă și două aspirine.

„De ce-mi dai astea?“, a întrebat Becky. „Nu mă doare capul“.

„Grozav!“, a spus Hymie. „Să ne punem pe treabă!“

Durerea de cap era problema.

În fiecare zi, ori de câte ori o ruga amărâtul de Goldberg, soția spunea că o doare capul.

De data asta a abordat altfel problema.

Becky nu a înțeles că avea o strategie nouă și mult

mai deșteaptă, oferindu-i aspirina chiar înainte ca ea să apuce să spună că o doare capul.

Așa că... fii puțin mai înțelept...

Doctorul Klein încheie examinarea pacientului și-i spuse:

„Sunteți perfect sănătos, domnule Levinsky. Inima, plămânii, tensiunea arterială, nivelul colesterolului, totul este bine”.

„Splendid”, spuse domnul Levinsky.

„Ne vedem la anul”, spuse doctorul Klein, își strânseseră mâinile, dar imediat ce pacientul părăsise cabinetul, doctorul Klein auzi ceva greu căzând. Deschise ușa și acolo, întins pe burtă, zăcea domnul Levinsky.

Sora strigă: „Doctore, s-a prăbușit. A căzut ca un bolovan!”

Doctorul i-a ascultat inima și a zis: „Dumnezeule, este mort!”

L-a apucat de mâini. „Repede, apucă-l de picioare”, a spus doctorul.

Ce?!...”, a strigat sora.

„Pentru numele Domnului, să-l întoarcem. Să pară că tocmai venea!”

Fii puțin mai inteligent.

Se spune că inteligența nu-i de mare folos dacă nu ești suficient de inteligent cât să știi să o folosești.

Chiar ieri am dat peste o descoperire uriașă, care spune că „fiecare idiot pe care-l întâlnești pe lumea asta este rezultatul a milioane de ani de evoluție”.

Desigur, inteligența este o raritate, dar oamenii care s-au adunat în jurul meu... numai faptul că au avut curajul de a fi aici este o dovadă suficientă a inteligenței lor.

Acum inteligența asta trebuie pusă la treabă.

„Dumnezeule”, a oftat Paddy, „aveam tot ce și-ar dori un bărbat – iubirea unei femei superbe, o casă frumoasă, bani destui, haine frumoase”.

„Ce s-a întâmplat?”, l-a întrebat Seamus.

„Ce s-a întâmplat? Soția mea a apărut ca din neant, fără niciun avertisment”.

Fii alert.

Sunt pericole la fiecare pas.

Cel care decide să practice meditația trebuie să fie precaut.

Lao Tse afirma că un practicant al meditației se deplasează ca și cum ar merge iarna prin viscol, foarte atent, cu mare grijă.

Dacă nu ai mare grijă și nu ești atent, este dificil să transcenzi mintea veche de milioane de ani și modul ei de funcționare.

Cu toate că strategia este simplă, uneori ce este simplu pare a fi lucrul cel mai dificil – mai ales când nu ești obișnuit cu el.

Meditația este doar un cuvânt pentru tine.

Nu a devenit un gust, nu este o hrană, nu a fost o experiență pentru tine; prin urmare pot să înțeleg dificultățile tale.

Dar și tu trebuie să înțelegi dificultățile mele; bolile tale pot fi multe, dar eu am un singur medicament, și este dificil pentru mine să vând același medicament la pacienți diferiți, pentru boli diferite.

Nu-mi pasă care este boala ta, eu știu că am un singur medicament.

Oricare ar fi boala, discutăm despre ea, dar la sfârșit trebuie să accepți același medicament.

Ea nu se schimbă niciodată.

Din câte știu, în acești treizeci și cinci de ani nu s-a schimbat.

Am văzut milioane de oameni, cu milioane de întrebări diferite, și chiar dinainte de a le fi auzit întrebările eu știam răspunsul.

Nu conta care era întrebarea; conta cum să le aduc întrebarea la răspunsul meu.

Profesorul de mate s-a întors către micul Ernie și i-a spus:

„Ernest, dacă tatăl tău a împrumutat trei sute de dolari și a promis să înapoieze cincisprezece dolari pe săptămână, cât va mai datora după zece săptămâni?”

„Trei sute de dolari”, a răspuns imediat Ernie.

„Mi-e teamă că nu te pricepi prea bine la matematică”, i-a spus profesorul.

„Mi-e teamă că nu-l cunoașteți pe tatăl meu”, i-a spus Ernie.

2. FII PREGĂTIT SĂ FII SURPRINS

Când mintea dispare, gândurile dispar.

Nu înseamnă că devii lipsit de atenție; dimpotrivă, devii pe deplin atent. Buddha a utilizat de multe ori termenul atenție corectă.

Când mintea dispare și gândurile dispar, devii pe deplin atent.

Faci lucruri - te miști, lucrezi, mănânci, dormi, dar ești pe deplin atent.

Mintea este absentă, dar atenția deplină este prezentă.

Ce înseamnă atenție deplină? înseamnă conștiință. Conștiință absolută.

„Cum să vedem ceea ce este?”

Nu există niciun „cum să vedem ce este”, deoarece punându-l pe „cum” vei distorsiona totul.

Nu este nevoie de nicio metodă, tehnică, pentru a vedea - doar liniște, o tăcere transparentă, niciun gând în minte, nici măcar gândul unei anumite metode.

Nicio strategie, pentru că toate strategiile sunt menite să distorsioneze.

De fapt, nu e nevoie de minte ca să vezi ceea ce este.

Mintea înseamnă gânduri.

Și, dacă circulă gândurile, nu vei fi capabil să vezi ce este, vei vedea altceva. Vei vedea ce-ți permit gândurile tale să vezi.

Gândurile te împiedică mult să ajungi la tine.

O să te surprindă să afli ce au ajuns să descopere cercetătorii în psihologie: unui procent de 98% din realitate nu i se permite să intre în ființa ta; mintea permite doar 2%.

Așa că, indiferent ce ai vedea, este doar 2% din realitate, iar pentru că mintea permite pătrunderea a

numai 2% din realitate, și apoi îți dă senzația că acela este întregul, trăiești într-o lume falsă.

Te gândești că partea este întregul și trăiești în conformitate cu asta – întreaga ta viață devine o falsificare.

Mintea este un judecător; permite numai ce i se potrivește ei, ce o hrănește, ce o întărește pe ea.

Nu permite nimic din ceea ce ar fi împotriva ei.

De exemplu, mă ascuți pe mine – mintea ta permite numai ce o ajută să-ți întărească opiniile, ideologiile.

Dacă ești creștin, vei auzi ceva, iar dacă ești budist vei auzi ceva cu totul diferit.

Dacă ai ajuns aici cu o prejudecată, pentru sau contra, vei auzi lucruri diferite.

Eu spun același lucru, dar un creștin le va interpreta în felul lui și budistul în felul lui și comunistul în felul lui.

Cel care a venit cu ideea predeterminată că greșesc, va găsi toate argumentele în sprijinul prejudecății sale.

Fiecare prejudecată caută sprijin în favoarea ei.

Așa că dacă tu crezi că este nevoie de o metodă pentru a vedea ceea ce este, atunci ai pornit greșit încă de la început.

Ceea ce este este deja acolo. Rămâi tăcut, fără prejudecăți, fără ideologie – atee, teistă – fără niciun concept, fără nimic a priori.

Pur și simplu rămâi disponibil, deschis, precum un copil care nu știe nimic. Funcționează din starea neștiinței totale și vei fi în stare să vezi ceea ce este.

Aș vrea să repet: funcționează din starea neștiinței totale.

Dacă știi, vei distorsiona – cunoașterea este mintea.

Starea de necunoaștere înseamnă să lași mintea deoparte; acum ochii nu mai sunt acoperiți de praf, oglinda ta este limpede.

Va reflecta!

Va reflecta ceea ce este.

Acesta este modul în care ajungi să întâlnești realitatea – iar întâlnirea este nimicitoare.

Nu-ți va sprijini ideile despre ea; va distruge tot ce ai

gândit până atunci că este corect.

Te va surprinde, îți va arăta că ai trăit până acum într-un vis, că ai trăit până acum în proiecțiile tale, că nu ai permis realității să pătrundă în tine; dimpotrivă, ai creat în jurul tău o lume a propriilor tale idei.

Ai trăit într-o capsulă fără ferestre.

Așa trăiesc oamenii.

Un creștin nu poate cunoaște realitatea, un hindus nu poate cunoaște realitatea, un musulman nu poate cunoaște realitatea.

Numai cel care este suficient de curajos să arunce tot acest gunoi, care poate doar să existe, care poate fi inocent...

Iisus le spunea discipolilor săi: „Până când nu veți fi asemenea pruncilor, nu veți intra în împărăția cerurilor”.

El spunea să funcționezi din starea de necunoaștere.

În Upanișade se spune: de cei care pretind că știu, feriți-vă - nu știu nimic.

Abandonați-vă celor care spun că nu știu, pentru că există șansa unei transformări în jurul lor, cu ei, în comuniune cu ei.

Socrate, la apogeul înțelepciunii sale, spunea: „Singurul lucru pe care îl știu este că nu știu nimic”.

Funcționează din starea neștiinței depline și lucrul acesta o să-ți aducă experiențe uriașe, extatice, pentru că persoana fără cunoaștere este capabilă de mirare.

Persoana fără cunoaștere este capabilă de evlavie.

Poate dansa când vede floarea de trandafir, poate cânta pentru că cerul este plin de stele.

Poate fi acordată cu întreaga existență.

Văzând răsăritul, poate ajunge la extaz sălbatic - pentru că nu cunoaște nimic!

Viața este un mister pentru ea.

Cunoașterea demistifică viața.

Pentru că nu cunoaște nimic, toate - chiar și lucrurile cele mai obișnuite - devin absolut extraordinare, luminoase, pentru că totul este misterios.

Totul este misterios!

Cunoașterea doar ascunde ignoranța și distruge capacitatea de a fi uluit.

Cunoașterea distruge orice misticism.

De asta misticii din toate epocile au spus un singur lucru: aruncă cunoașterea – toată cunoașterea este gunoi.

Stai în starea de necunoaștere deplină; funcționează din acea stare.

Privește pomii ca un copil, privește luna ca un poet, privește cerul ca un nebun!

Nu întreba acum cum să vezi ceea ce este, pentru că întrebarea „cum?” înseamnă că vrei o metodă, o cunoaștere, o informație pentru a interpreta realitatea.

Dar realitatea este neinterpretabilă.

Dorești ceva pentru a-ți putea explica despre ce este vorba, dar realitatea este inexplicabilă.

Vrei să definești realitatea, dar ea este de nedefinit.

Fii gata să fii surprins.

Am auzit:

Michelangelo picta tavanul Capelei Sixtine.

Se săturase să tot stea pe spate și, întorcându-se, a remarcat o italiancă rugându-se jos, în capelă.

Marele artist a decis să-i joace o mică festă.

Stând pe marginea schelei a șoptit:

„Sunt Iisus Hristos! Sunt Iisus Hristos! Ascultă-mă și o să săvârșesc miracole!”

Italianca s-a uitat în sus, ținând strâns rozariul în palme, și i-a răspuns:

„Ține-ți gura! Vorbesc cu maică-ta!”

Gândește-te la Michelangelo... exact așa este viața!

Te surprinde în fiecare moment. Îți scapă – continuă să-ți scape pentru că nu vezi aceste surprize.

Ești într-atât de plin de așteptări, ești într-atât de plin de răspunsuri de-a gata, continui să interpretezi totul conform minții tale.

Treci printr-o lume miraculoasă plictisit, mort, sâcâit.

Lumea nu-i altceva decât miracole peste miracole ce se petrec în fiecare clipă.

Și nu este zgârcită cu miracolele – te copleșește cu

miracole!

Dar trebuie să fii din nou precum un prunc, trebuie să fii din nou inocent.

Nu-i o chestiune de metodă, nu-i o problemă de cum.

Este mai mult o problemă de înțelegere a însuși procesului funcționării minții.

Iar când ai înțeles cum funcționează mintea, poți să o lași deoparte.

Atunci nu o să mai fie nicio barieră între tine și realitate.

Iar când nu mai este nicio barieră, nu mai există nici separare – pentru că bariera separa.

Când nu mai există nicio barieră, ești una cu realitatea.

În acea uniune, realitatea îți dezvăluie secretele.

„Trebuie să uit de mine ca să scap de EGO?”

Nu-i o chestiune de uitare de sine; dimpotrivă, este o chestiune de amintire de sine.

Ce este egoul?

Egoul există pentru că ai uitat de tine, pentru că nu-ți amintești cine ești.

Și este tare dificil să trăiești fără nicio idee despre cine ești.

Necunoscând realitatea ființei tale, trebuie să crezi un fals înlocuitor.

Ce este egoul?

Este falsul înlocuitor pe care l-ai creat pentru sine – nu este sinele.

Dar este tare dificil să trăiești fără sine, este aproape imposibil.

Este nevoie de un fel de sine, este necesar; altfel cum o să te ții la un loc?

O să începi să te destrami.

Chiar și dacă centrul este fals, te ajută.

Chiar și un centru fals te ține cumva laolaltă.

Tu ai uitat de sinele tău; prin urmare ai nevoie de ego.

Dacă îți vei aduce aminte de sine, nu va mai fi nevoie

de ego.

Întrebi:

„Trebuie să uit de mine ca să scap de ego?”

Egoul nu este ceva real de care să scapi, sau de care ai putea să scapi – de la bun început nu-l ai!

Este numai o idee, o umbră, este non existențial.

Este ca numele tău: când te-ai născut, nu ai venit cu un nume.

Pe urmă cineva – mama, tatăl, familia – a început să-ți dea un nume.

Este nevoie de un nume pentru a te chema; este ceva util.

Numele celei care pune întrebarea este „Eva”.

Este derivat din primul nume care a fost dat vreodată.

„Eva” a fost creată pentru că bărbatul era singur.

Adam era singur, și era deprimat din cauza singurătății... era singur pe lume și era stingher.

L-a rugat pe Dumnezeu să-i dea un tovarăș, iar Dumnezeu a creat femeia.

Dumnezeu l-a întrebat pe Adam: „Cum o să o cheme? Ce nume o să-i dai?”

Iar Adam era atât de bucuros că acum exista cel puțin încă o persoană cu care să se împrietenească, pe care să o iubească, cu care să vorbească, să comunice, cu care să aibă o relație.

Nu mai era singur!

Era într-un așa extaz că a spus că-i va pune creaturii numele Eva, Eva, „Haavva”.

„De ce?”, a întrebat Domnul.

Iar Adam i-a răspuns:

„Pentru că Eva, Eva, sau Haavva înseamnă viață – ea este viața mea. Fără ea aș fi aproape mort”.

Dar când Eva a fost creată, nu exista niciun nume.

I s-a dat un nume pentru că Adam avea nevoie de el.

Uneori ar fi trebuit s-o cheme: „Unde ești?”

Alteori ar fi fost nevoie de nume.

Dar numele este ceva fals, este doar o etichetă.

Dăm nume oamenilor doar ca să ne fie mai ușor să comunicăm, să relaționăm, să ne adresăm unii altora. Dar numele nu sunt adevărate!

Trebuie să scapi de ele... și chiar și atunci când le arunci nimic real nu va fi fost aruncat.

Poți să renunți la numele „Eva” și nu vei fi renunțat la nimic.

El e doar o idee! Și nu mai ești atașată de ea.

La fel, numele este pentru ceilalți, ca să te cheme cu el.

Dar tu ai nevoie de ceva ca să te chemi pe tine însăși – și asta este egoul: „eu”.

Dacă vrei să spui ceva despre tine, ai nevoie de un cuvânt, iar cuvântul este „eu”.

Numele sunt pentru ceilalți, ca să te cheme; egoul este pentru tine, ca să te chemi tu, ca să te adresezi ție.

Este de asemenea fals, nu există. Nu trebuie să-l pierzi.

Tot ce trebuie este să-l înțelegi – de ce acest „eu” a devenit atât de important, de ce a devenit atât de semnificativ, atât de central, atât de substanțial.

O umbră a căpătat prea multă substanță, de ce?

Pentru că nu-ți cunoști adevăratul sine.

Când Iisus a spus „eu” nu se referea la același „eu”.

Când a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și viața”, acest „eu” nu avea conotație de ego.

Când Krishna i-a spus lui Arjuna: „Îngenunchează mie, abandonează-te mie”, acest „mie” nu este același cu „mie” al tău.

Buddha obișnuia să le spună discipolilor: „Fii o lumină pentru tine însuși”.

Un mare rege, Prasenjit, a venit să-l vadă.

Și a văzut mulți sannyasini venind și plecându-se în fața lui Buddha și spunându-i:

„Buddham sharnam gachehhamica la picioarele lui Buddha.

Sangham sharnam gachehhami – cad la picioarele buddhașilor.

Dhammam sharnam gachehhami - cad la picioarele legii supreme, legea supremă ce guvernează existența, firul care adună ca într-o ghirlandă întreaga ființare”.

Prasenjit era un om logic, bine educat, sofisticat. A fost puțin încurcat.

L-a întrebat pe Buddha:

„Iertare, domnule, dar le spuneiți oamenilor «Fii o lumină pentru tine».

Pe urmă ei ți se supun și îți cad la picioare, dar tu nu-i împiedici.

Nu este logic, este o contradicție.

Dacă spui «Fii o lumină pentru tine», nu este nevoie de supunere față de un altul.

De ce să-ți cadă la picioare?”

Buddha a râs și i-a spus:

„Nu sunt picioarele mele și nu mie mi se supun, pentru că nu este nimic în mine de felul unui ego care să pretindă așa ceva. Sunt doar un pretext. Ei se supun.

Nu mi se supun mie, este doar supunerea; eu sunt pretextul.

Pentru că încă nu sunt capabili de supunere fără pretext, le permit să mă folosească pe mine.

Dar aici nu-i nimeni căruia să i se supună”.

Acesta este înțelesul unui Buddha: unul care nu este - în sensul egoului, unul care nu este.

Dar în ceea ce privește sinele suprem, sinele deplin, el este și tu nu.

Egoul este o idee falsă și este nevoie de el pentru că adevăratul sine este necunoscut.

Nu este nevoie să uiți de tine pentru a pierde egoul.

De fapt, așa ai ajuns să-l ai.

Trebuie să-ți amintești de tine însuși, nu să uiți - nu să uiți, ci să-ți amintești.

Trebuie să devii mai conștient și mai alert, trebuie să te trezești.

Trebuie să vezi cine ești, nu ceea ce ți s-a spus: că ești o femeie, că ești un bărbat, că ești hindus, creștin, alb sau negru - nu ceea ce ți s-a spus.

Trebuie să mergi în cel mai adânc sălaș al ființei tale pentru a vedea cine ești.

Odată cu acea privire, odată cu acea reamintire, egoul dispare.

Când apare lumina, întunericul dispare.

Când îți reamintești de adevăratul sine, nu mai ai nevoie de ireal.

Și nu că trebuie să-l arunci; nu mai este de găsit.

Dar noi credem în ego și-i căutăm în toate modurile haine noi.

În fiecare acțiune întreprinsă continuăm să-l hrănim: chiar și în acțiunile în care nu ești actantul, continui să afirmi că tu ești cel care face.

Oamenii spun: „Respir”.

Fii atent cât de absurd este.

Dacă tu respiri, atunci nu vei muri niciodată; moartea va sosi și va sta în fața ta, iar tu vei continua să respiri.

Nu vei face pe plac morții; îi vei spune: „Nu o să mă opresc din respirat”.

Nu tu respiri; respiratul nu este activitatea ta, nu este acțiunea ta – se întâmplă.

Nu poți tu să respiri.

Dacă se oprește, se oprește.

Dacă nu vine următoarea respirație, vei fi incapabil să faci ceva.

Respiratul este o întâmplare, dar omul l-a transformat, sau cel puțin crede asta, într-o acțiune.

Spui: „Iubesc”.

Chiar și expresia „fac dragoste” este fără sens.

Nu poți să iubești.

Nu poți să nu iubești.

Iubirea se întâmplă, nu este o acțiune.

Ce poți face tu în ceea ce privește iubirea?

Fie se întâmplă, fie nu.

Dacă încerci, va fi ceva fals; nu va fi deloc iubire.

Va fi doar o acțiune.

Dacă ți se ordonă să iubești o femeie sau un bărbat, ce o să faci?

O să faci gesturi lipsite de miez: vei îmbrățișa, și vei săruta, și vei trece prin toate mișcările, și nu vei iubi deloc. Totul va fi mecanic!

Și asta se întâmplă, asta se întâmplă în lume.

Soția trebuie să-și iubească soțul, soțul trebuie să-și iubească soția; este un fel de datorie de împlinit.

Devine un joc actoricesc, un rol.

Nu este reală, prin urmare nici nu satisface, nu aduce mulțumire, nici împlinire.

În felul ăsta, egoul este foarte viclean: găsește sprijin, haine, noi lucruri din care să se hrănească.

Dacă eșuezi, dai vina pe circumstanțe.

Dacă reușești, tu ești cel care a reușit.

Dacă eșuezi este soarta, destinul; dacă eșuezi este societatea, îngrozitoarea societate.

Dacă eșuezi, este viclenia oamenilor, viclenia competitorilor.

Dar dacă reușești, tu reușești.

O poveste sufistă deosebită:

Mulla Nasruddin și-a luat discipolii la un târg.

Multe lucruri se petreceau la târg.

Într-un loc, oamenii pariau mulți bani încercând să atingă o anumită țintă.

Mulla și-a adunat discipolii și le-a spus: „Veniți și o să vă arăt ceva”.

Este metoda sufistă prin care sunt învățați discipolii.

A luat arcul și săgeata - mulțimea s-a adunat:

„Un maestru sufist cu discipolii săi - urmează să se întâmple ceva!”

Oamenii priveau tăcuți.

Cu gesturi spectaculoase, Mulla a tras săgeata... aceasta a căzut la distanță foarte scurtă, nici nu a atins ținta.

Mulțimea a început să râdă.

Mulla a spus: „Stop! Nu fiți proști”.

S-a întors către discipoli și le-a spus:

„Vedeți, asta se întâmplă când trăiești cu un complex de inferioritate. Așa acționează persoana care suferă de

complexul de inferioritate - niciodată nu atinge ținta, o să tragă prea scurt. Nu-și pune toată inima în ceea ce face”.

Mulțimea a tăcut:

„Da, este o lecție”.

Următoarea săgeată... aceasta s-a dus departe, a trecut cu mult de țintă.

Tot o ratare, iar mulțimea a început din nou să râdă, însă Mulla a spus:

„Păstrați liniștea! Nu înțelegeți secretele acestea”.

S-a întors către discipoli și le-a spus:

„Vedeți, așa se comportă omul care se consideră superior. Niciodată nu ajunge la țintă. Merge atât de repede încât va trece pe lângă țelul lui, și nu se va opri la țintă. Este prea încrezător. Nici el nu este echilibrat”.

Mulțimea a tăcut iar:

„Da, este o lecție”.

Mulla a încercat a treia oară... și săgeata a mers drept la țintă.

Acum mulțimea a rămas tăcută și a așteptat să vadă ce avea să-i învețe Mulla pe discipolii săi.

Acesta s-a dus la proprietar și i-a cerut premiul în bani.

Proprietarul l-a întrebat:

„De ce?”

„Sunt ai mei! Prima era săgeata cuiva care suferea de complexul inferiorității; a doua săgeata omului care suferea de complexul superiorității - iar asta este săgeata lui Mulla Nasruddin. Unde sunt banii?”

Asta facem și noi mereu. În fiecare situație, așteptăm.

Dacă eșuăm, este voia Domnului, soarta, societatea, circumstanțele... o mie și una de scuze.

Dar fenomenul e simplu, nu vrei să-ți asumi răspunderea pentru că-ți rănește egoul.

Dar când reușești, ești mereu tu cel responsabil - niciodată Domnul, niciodată soarta, niciodată circumstanțele, niciodată viclenia, nu.

Ești doar tu, talentul tău, geniul tău, inteligența ta.

Mereu ești tu acela care reușește.

Observă egoul și nu-l hrăni.

Moare dacă nu-l hrănești. Dacă nu-l hrănești, moare de foame.

Doamna Cochrane stătea lângă sicriul defunctului ei soț.

Fiul stătea lângă ea.

Persoanele îndoliate treceau una câte una pentru ultimul omagiu.

„Nu mai simte nicio durere acum”, a spus doamna Croy.

„Cum a murit?”

„Săracul”, a răspuns doamna Cochrane, „a murit de gonoree”.

O altă femeie a privit trupul neînsuflețit.

„Acum a plecat de aici, are un zâmbet senin pe chip. Cum a murit?”

„A murit de gonoree!”, a răspuns văduva.

Deodată băiatul și-a tras mama deoparte.

„Mamă, spui ceva oribil despre tata. Nu a murit de gonoree, a murit de diaree!”

„Știu asta”, i-a răspuns doamna Cochrane, „dar vreau ca ei să creadă că a murit ca un petrecăreț, nu ca rahatul care a fost!”

Egoul este mereu acolo, în orice situație.

Nu va scăpa nicio situație pentru a se hrăni din ea, pentru a se întări.

Oprește alimentarea egoului - este primul lucru pe care-l ai de făcut.

Iar al doilea lucru este să devii mai conștient.

Mergând, mergi conștient; ascultând, ascultă pe deplin conștient - nu ca în somn, nu așa și așa, nu călduț. Vorbind, vorbește conștient.

Orice ai face, lasă viața să-ți fie colorată de conștiență. Și, încet, încet, conștiența îți va releva adevăratul sine.

Este un dublu atac asupra egoului. Mai întâi, nu-l hrăni; în al doilea rând, fii mai conștient.

Așa, egoul moare prin înfometare și sinele apare prin conștiință.

Și, odată ce norii egoului nu mai sunt prezenți, sinele ră sare precum soarele.

Acel sine nu are nimic de a face cu „eu”.

Cu toate acestea, cuvântul va fi folosit.

Eu îl folosesc, Iisus îl folosește, Buddha îl folosește – trebuie folosit, dar acum are un cu totul alt sens.

Când ființa se transformă, totul se transformă – chiar și limbajul folosit de un Buddha are cu totul alt înțeles.

Cuvintele lui nu pot avea același înțeles. Este imposibil!

Pentru că a apărut o nouă lumină, iar în această nouă lumină totul devine nou.

Trăiești în întuneric, te poticnești prin întuneric, bâjbâi prin întuneric.

Omul conștient trăiește în lumină.

Niciodată nu se poticnește, niciodată nu bâjbâie.

Se mișcă cu eleganță, ființa, viața, iubirea lui au cu totul altă calitate.

Fă două lucruri: mai întâi, nu-ți mai alimenta egoul – ajunge! – și. În al doilea rând, devino mai conștient.

Este un dublu atac, din două părți. Întotdeauna reușește; niciodată nu a eșuat.

„Vrei să vorbești puțin, te rog, despre starea de martor și despre inimă?”

Pot fi cunoscute simultan?”

Starea de martor și inima sunt unul și același lucru.

Starea de martor nu este a minții; mintea nu poate fi niciodată martor.

Când începi să devii martor, mintea devine subiectul observării, nu martorul, este observatul, nu observatorul.

Îți vezi gândurile mișcându-se, dorințele, fanteziile, amintirile, visele – așa cum vezi lucrurile mișcându-se pe ecran la film. Dar nu te identifici cu ele.

Prin a fi martor se înțelege această nonidentificare.

Atunci cine stă martor?

Mintea este cea văzută, atunci cine o vede?

Este inima.

Așa că inima și starea de martor nu-s două lucruri diferite.

Dacă ești martor, ești centrat în inimă; sau dacă ești centrat în inimă, devii martor.

Sunt două procese cu același scop.

Cel care iubește, devotul, niciodată nu se gândește să fie martor; el doar încearcă să atingă inima, sursa ființei sale.

Odată ce a coborât în inimă, starea de martor vine de la sine.

Cel care meditează nu se gândește niciodată la iubire și la suflet; el începe prin a fi martor.

Dar, odată ce apare starea de fi martor, sufletul se deschide, pentru că nu este niciun alt loc din care să fii martor: calea celui care meditează și calea devotului sunt diferite, dar culminează în aceeași experiență.

În punctul final ating același pisc.

Poți alege calea, dar nu poți alege scopul – pentru că nu sunt două scopuri, există un singur scop. Desigur, dacă ai urmat calea devotului, nu vei vorbi de starea de martor atunci când vei ajunge – vei vorbi de iubire. Dacă ai urmat calea meditației, nu vei vorbi de iubire atunci când vei ajunge – vei vorbi de starea de martor. Diferența este numai la nivel de cuvinte, de limbaj, de exprimare, dar la mijloc este aceeași realitate.

„Ne-ai spus că mintea devine din ce în ce mai liniștită dacă meditam în mod regulat.

Anul trecut, locuind singur în Europa, gândurile au devenit atât de puternice în timpul meditației încât a ajuns să-mi fie groază să mai stau în meditație.

Acum, că mă aflu din nou aici cu tine și în comunitatea ta, problema a dispărut.

Dar tot mă mir: cum poate cineva care a fost sannyasin timp de zece ani, a meditat în fiecare zi să aibă mintea tot mai zgomotoasă?”

Întrebarea pe care ai pus-o are multe implicații.

Mai întâi trebuie înțeles că mintea este foarte veche –

doisprezece ani sunt nimic în comparație cu istoria minții; este istoria întregului univers, încă de la începuturile acestuia.

Mintea a lucrat atât de mult, atât de eficient, încât oamenii de știință încă nu au fost în stare să facă un calculator care să concureze cu mintea umană. Iar mintea omului se află într-un spațiu redus, în craniul tău; calculatoarele sunt amplasate în mari încăperi. Un om de știință a calculat că ar fi nevoie de un spațiu de trei kilometri pătrați pentru un calculator comparabil cu mintea umană. Mintea omului este un miracol.

Stând cu mine, stai lângă un miracol și mai mare. Stai lângă non-minte.

În mod firesc, tăcerea devine mai ușoară; meditația vine de la sine, precum o briză ușoară.

Când rămâi singur, mintea este tot ce ai.

Cât timp meditația nu ajunge la nivelul de profunzime la care să ai ceva mai prețios decât mintea, problema va persista.

Cu mine poți face un salt, doar pentru o clipă. Și saltul îți lasă impresia că poți lungi etern acel moment. Atâta pace, atâta liniște, atât calm, cui nu i-ar plăcea?

Dar, pe măsură ce te întorci în lume, doar calculatoare care merg în jur; trebuie să comunici cu calculatoarele.

Un fiziolog a definit corpul omului ca fiind nimic altceva decât un mecanism ce facilitează funcționarea minții.

Tu te gândești că tu porți mintea.

Fiziologul spune exact pe dos: mintea este cea care te poartă pe tine; întregul corp funcționează doar de dragul minții.

Așa că în momentul în care intri în lume – ce-i aici nu face parte din lume; ne-am străduit să creăm mici insule unde mintea în chip de calculator să nu fie necesară.

Dar în lume vei avea nevoie de minte. Iar problema va continua până când vei avea ceva mai mult decât mintea. Doar o clipă de liniște nu este destul.

Ai nevoie de centrare, ai nevoie exact de iluminare - numai atunci poți rămâne în lume cu o minte care să funcționeze doar atunci când ai nevoie de ea.

Mintea este un mecanism foarte valoros, unul dintre cele mai mari miracole din biologie, din evoluția omului.

Mintea este de necrezut, modul în care funcționează... pentru că nu știi nimic despre ea, deși este mintea ta. Nu știi cum acumulează milioane de amintiri.

Oamenii de știință au calculat că mintea unui singur om poate conține toate bibliotecile lumii. Poate memora tot ceea ce a fost scris vreodată, de-a lungul timpurilor. Asta este capacitatea ei; poate că o folosești, poate că nu o folosești.

Și nu ai idee câte biblioteci există.

Numai British Museum Library are destule cărți încât, dacă le-ai pune una lângă cealaltă, așa cum sunt pe rafturile din bibliotecă, ar ocoli de trei ori Pământul. Și asta este numai una dintre biblioteci!

Moscova are probabil o bibliotecă și mai mare, iar toate marile universități au biblioteci asemănătoare. Numai India are o sută de universități cu biblioteci excepțional de mari.

Și însăși ideea că o singură minte umană are capacitatea de a memora tot ce este scris în toate cărțile existente pe glob... pur și simplu este năucitor, pare de necrezut.

Tu nu știi ce face mintea pentru tine. Mintea controlează totul în corpul tău.

Altfel cum crezi că timp de șaptezeci, sau optzeci de ani, sau chiar o sută de ani - și sunt oameni care au trecut și de vârsta asta, au ajuns la a o sută cincizecea aniversare, și sunt câteva sute de oameni în Uniunea Sovietică trecuți de vârsta de o sută optzeci de ani.

Oamenii de știință spun că nu există niciun motiv pentru care corpul trebuie să moară înainte de vârsta de cel puțin trei sute de ani.

Este numai o hipnoză, o auto-hipnoză, care a făcut dominantă ideea că ai de trăit numai șaptezeci de ani.

Aceasta a ajuns atât de adânc în conștiința ta încât la șaptezeci de ani începi să crezi că te afunzi, că pleci.

Și, oricum, la momentul pensionării, la vârsta de șaizeci de ani, nu mai este nimic de făcut.

Moartea pare a fi o ușurare, nu un pericol.

Nu am fost suficient de capabili și suficient de umani pentru a oferi un context în care oamenii în vârstă să poată avea o urmă de demnitate, o urmă de autorespect, o urmă de mândrie.

Nu am fost în stare să găsim dimensiuni în care ei să-și poată aduce contribuția la această lume. Și au experiență, și sunt cu siguranță capabili să-și aducă o contribuție suficient de mare – suficient de mare ca să îi ajute să aibă respect de sine, să trăiască și să nu simtă că sunt o povară.

Când a împlinit șaptezeci de ani, George Bernard Shaw a început să facă excursii prin împrejurimile Londrei.

Prietenii au fost surprinși: „Ce faci? Dispari zile în șir. La vârsta asta ar trebui să te odihnești”: – „Caut locul în care să mă odihnesc la bătrânețe” le-a răspuns el.

„Cum adică? Ai o casă frumoasă, ai tot ce-ți trebuie”.

„Nu înțelegi. Merg prin aceste locuri și mă uit în cimitire, pe pietrele de mormânt, să văd care sunt locurile în care mulți oameni au trăit cel puțin o sută de ani”.

Și, până la urmă, a găsit o localitate unde pe piatra de mormânt scria: „Omul a murit înainte de vreme, la vârsta de o sută douăzeci de ani”.

Și-a spus: „Ăsta-i locul în care merită să trăiești, unde oamenii consideră că să mori la o sută douăzeci de ani înseamnă să mori prematur”.

În acel loc și a trăit aproape o sută de ani.

Poate că înseamnă ceva... nu-i doar o întâmplare. Era un om de o excepțională înțelepciune; iar dacă locuitorii ta credeau ceva, atmosfera schimba propria lui condiționare.

În Pakistan este o parte a Kashmirului care aparține Indiei; Pakistanul a ocupat-o timp de patruzeci de ani.

Poate că acea regiune, din cauza izolării ei, ascunsă în munți, nu a ajuns în contact cu oameni care mor la

șaptezeci de ani. Sunt oameni fără școală; de fapt nici nu pot o număra până la șaptezeci, deci cum să moară la șaptezeci?

Nu au calendar. Nu știu când s-au născut; nu știu cât de bătrâni sunt. Sunt cei mai primitivi oameni descoperiți printre piscurile din Himalaya, trăind într-o vale – într-o superbă vale, unde au de toate și nu au plecat niciodată din acel loc.

Și au fost descoperiți acolo, după spusele doctorilor, oameni care au două sute de ani. Și sunt tineri; muncesc la câmp, în grădini, în livezi, iar când îi întrebi de vârsta lor spun: „Nu știm. Nimeni nu știe; nu-i nicio școală aici”. Iar acum Pakistanul a deschis acolo școli și spitale și poți să fii sigur că în scurt timp oamenii vor începe să moară la vârsta de șaptezeci de ani.

Oamenii aceia pur și simplu au uitat să moară, pentru că nu țin minte când s-au născut și nu știu să socotească.

Oamenii de știință spun că omul are capacitatea de a trăi cel puțin trei sute de ani – și asta este minimum.

Dar de ce nu trăiește omul atât de mult? Poate că omul nu știe cum să trăiască; poate că omul nu știe cum să-și folosească corpul, cum să-și folosească mintea.

Trebuie să înțelegi bine două lucruri: mai întâi, mintea este un miracol deosebit.

Existența nu a putut crea nimic mai bun decât mintea ta.

Funcțiile sunt atât de complexe încât îi uluiesc pe cei mai mari oameni de știință.

Controlează tot corpul iar acesta este un sistem extrem de complex.

Cine are grijă ca o anumită parte din sânge să ajungă la creier?

Cine are grijă ca numai o anumită cantitate de oxigen să ajungă la creier?

Cine știe ce parte a mâncării trebuie să devină oase, ce parte trebuie să devină sânge, ce parte trebuie să devină piele?

Cine știe ce parte a pielii trebuie să devină unghii, ce

parte a pielii trebuie să devină ochi și ce parte a pielii trebuie să devină urechi?

În mod sigur nu tu te îngrijești de toate astea și nici nu văd pe altcineva prin jur.

Așa că, mai întâi, trebuie să-i fii recunoscător minții. Este primul pas pentru a trece dincolo de minte, nu ca dușman, ci ca prieten. Ascultându-mă cum spun mereu că trebuie să treci dincolo de minte, s-ar putea să fii derutat. Eu am un respect deosebit pentru minte. Îi suntem datori minții, nici nu știm cum am putea să-i fim mai recunoscători.

Așa că, în primul rând: meditația nu este împotriva minții, este dincolo de minte. Și dincolo nu este echivalent cu împotrivă.

Neînțelegerea se răspândește cu cât oamenii vorbesc mai mult despre meditație, mai ales oamenii care nu înțeleg meditația – cei care au citit despre ea, cei care au auzit despre ea, cei care cunosc tehnica...

Iar tehnica este simplă, este disponibilă în multe scripturi, o poți citi. Iar acum există cărți despre cum să faci orice lucru – mecanică auto, instalații electrice, orice –, tu întrebi, librarul este pregătit să-ți dea o carte despre cum se face.

Oamenii mei din Europa s-au gândit să facă o carte cu casetă.

Cartea va oferi toate cunoștințele despre meditație, iar casetă va da toate instrucțiunile, așa că nu vei mai fi nevoit să mergi nicăieri. Doar să stai în camera ta cu casetofonul și devii maestru!

Nu mai este nevoie de Gautama Buddha!

Un maestru nu o să fie niciodată inutil dintr-un motiv foarte simplu: cine te va învăța să iubești mintea și să mergi dincolo de ea?

Să-ți iubești corpul, să-ți respecti corpul?

Să fii recunoscător minții tale, extraordinarei, miraculoasei ei funcționări? Asta va da naștere unei mari prietenii, va întinde o punte între tine și minte.

Pe măsură ce prietenia se va adânci, ori de câte ori

vei medita, mintea nu va deranja pentru că meditația nu va fi împotriva ei. Este de fapt, propria ei împlinire, împlinirea finală. Să mergi dincolo de ea nu este o atitudine antagonistă, ci o evoluție prietenească.

Așa că acesta ar trebui să fie punctul de plecare al oricărui practicant al meditației: să nu fie un luptător. Dacă lupți, poate că vei face mintea să tacă o vreme, dar nu este o victorie.

Mintea se va întoarce, vei avea nevoie de ea. Nu poți trăi fără ea; nu poți exista pe lumea asta fără ea.

Și, dacă poți crea o relație prietenească cu mintea, o punte de iubire, ea va deveni un sprijin în loc să fie o piedică în calea meditației.

Îți va proteja tăcerea, deoarece tăcerea este și comoara ei, nu este doar a ta. Va deveni un sol din care vor răsar trandafirii meditației, iar solul va fi la fel de fericit precum trandafirii. Când trandafirii vor dansa în soare, în ploaie, în vânt, solul se va bucura și el.

Abordarea mea este cu totul diferită de aceea de până acum.

Timp de mii de ani, toate religiile ne-au învățat ceva împotriva corpului, împotriva minții.

Chiar astăzi am aflat că sunt chiar și idioți care predică împotriva meditației.

Parlamentul Israelului a votat o lege conform căreia meditația, în particular sau în public, este un act criminal. Nici nu-ți vine să crezi! Iar acei politicieni nu cunosc nici măcar abc-ul minții, ce să mai spun despre meditație.

Dar de ce sunt atât de îngrijorați? Una din grijile lor sunt eu, pentru că jumătate din sannyasinii mei sunt evrei. Mai devreme sau mai târziu, voi cuceri Israelul, fără nicio problemă - înainte ca palestinienii să-l cucerească, o să-l cuceresc eu.

De ce să fie îngrijorați politicienii? Și dacă sunt preocupați, ar trebui să consulte oamenii care știu ce este meditația. Să o transformi într-o infracțiune este ceva de necrezut; nicăieri, niciodată...

Religiile au predicat împotriva trupului.

Era atât de ridicol - trebuie să trăiești în trup, trebuie să-ți hrănești trupul; trebuie să-l păstrezi sănătos, este casa ta.

Ei au predicat împotriva minții. Iar asta este ultima noutate - Israelul a făcut muncă de pionierat! Parlamentul Israelului pare să fie alcătuit din idioți de prima mână.

Nu mă gândesc că ar ști ceva despre meditație, dar teama...

Evreilor le este frică, musulmanilor le este frică, hindușilor le este frică, jainiștilor le este frică - toți sunt înspăimântați de meditație.

Chiar dacă vorbesc de meditație, le este frică de ea.

Vorbesc, pentru că, fără să vorbească despre meditație, religia lor ar părea incompletă. dar ei sunt de fapt împotriva ei pentru că un om care practică meditația pur și simplu scapă de orice religie organizată. Nu mai este hindus, și nu mai este evreu, și nu mai este musulman. Nu mai poate să continue să creadă în tot felul de superstiții și stupidități de care toate religiile sunt pline.

Evreii cred că sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Dar omul care practică meditația nu poate accepta așa ceva.

Să gândești: „Doar noi, evreii, suntem poporul ales al lui Dumnezeu, iar întreaga omenire este, într-un fel, inferioară nouă”...

Dar nu numai evreii s-au făcut vinovați de păcatul ăsta. Au suferit mult pentru el; încă mai suferă.

Vor continua să sufere, pentru că ideea însăși este atât de stupidă încât provoacă antagonism, mai ales într-o lume în care germanii nordici consideră că ei sunt poporul ales, în care hindușii consideră că ei sunt poporul ales, deoarece cartea lor sfântă este cea mai veche și prima scriptură de inspirație divină. Ei nu pot tolera nicio idee precum aceea cu Moise spunând poporului său: „Sunteți poporul ales al Domnului; aveți dreptul de a fi superiori oricui”. Cine poate tolera asta? Hindușii cred că ei sunt superiori oricui altcuiva.

Evreii și hindușii au singurele două religii care nu

cred în transformare, deoarece cum ai putea converti oameni inferiori la o religie superioară?

Și pentru că nu pot converti, sunt cu totul împotriva creștinismului și a islamului, care încearcă permanent să convertească.

Acum, din teama că numărul musulmanilor și al creștinilor continuă să crească, iar evreii și hindușii sunt tot mai puțini, au apărut mici curente printre evrei... și există un mic grup hindus intitulat Arya Samaj, care a introdus convertirea.

Dar e ceva făcut cu jumătate de inimă, în adâncul inimii lor, știu ce fac: aduc oameni inferiori în turma lor. Ține de o necesitate de bază; altfel, acești oameni inferiori vor depăși numeric - au făcut-o deja - oamenii superiori.

În acest moment, creștinii sunt cei mai mulți, pe locul al doilea sunt musulmanii - iar aceste două religii sunt religii care convertesc.

Teama de meditație are rădăcinile ei.

A fost expusă în legea trecută prin parlamentul israelian, dar este prezentă în orice minte religioasă: dacă oamenii încep să mediteze, dacă oamenii încep să-și iubească trupurile, să-și iubească mințile, și din starea de iubire trec liniștiți către starea de non-minte, nu vor mai aparține de nicio ideologie stupidă.

Și toate ideologiile sunt atât de pline de lucruri stupide încât este aproape imposibil să numeri câte superstiții sunt și cât de diverse sunt superstițiile.

Într-o bună zi, când omenirea va deveni una, o să avem nevoie de un muzeu uriaș pentru a aduna toate superstițiile, ca să ne amintim strămoșii.

Precum Darwin s-a gândit la maimuțe în chip de predecesoare ale lui, următoarea generație de oameni se va gândi în același fel la tine și la strămoșii tăi.

Aș dori să-ți amintesc numai câteva superstiții... doar exemple, pentru că mulțimea lor este prea mare.

Jainiștii cred că până când lobii urechilor nu-ți ating umerii, nu te poți ilumina.

Acum eu nu pot să văd ce legătură poate fi între lobii

urechilor, care sunt părți aproape moarte ale corpului tău... ai observat asta? Poți să faci ceva cu lobii urechilor? Poți să-i fluturi? Doar atârnă acolo, nefăcând nimic. Nu poți face nimic cu ei pentru că nu există acolo sistem nervos; sunt doar bucăți de carne fără nervi, carne pur și simplu. Iar fără nervi nu poți să-i ridici sau să-i lași, încolo sau încoace.

Am întâlnit o singură persoană... și am fost peste tot prin lume. În mod ciudat, era chiar un coleg de școală din clasa întâi; acum este doctor în același oraș.

Este singurul om pe care l-am întâlnit - tare ciudat! - care poate să-și miște lobii urechilor încolo și încoace, înainte și înapoi. Este un miracol, dintr-o întâmplare, i-au crescut nervi în lobii urechilor. Așa cum foarte puțini oameni se nasc cu șase degete, și mai puțini cu trei ochi și mai puțini cu două capete, simple monstruoziități - iar el avea lobii urechilor realmente mari.

Am urmărit să văd dacă ajunge un iluminat. Este un doctor amărât; nu știe nimic despre meditație, nimic despre iluminare. Și pentru că este un medic ayurvedic, nici nu are pacienți. Copiii îi cresc și el devine tot mai sărac. De fiecare dată când l-am revăzut, l-am văzut tot mai mic, tot mai slab, tot mai îngrijorat.

L-am întrebat: „Care-i problema? S-ar presupune că ești iluminat!”

Idei stupide... și asta nu numai într-o religie, ci în fiecare religie. Și nu se pot tolera una pe alta.

Dacă practica meditației devine predominantă, atunci te vei elibera de toate aceste prejudecăți; motiv pentru care nicio religie nu vrea meditația, deși s-ar putea să vorbească despre ea.

Pentru mine, nu Dumnezeu este important, nici raiul sau iadul, nici îngerii - toate sunt ipotetice.

Pentru mine, meditația este miezul oricărei religii.

Dar poate fi atinsă doar dacă procedezi corect. Un singur pas în direcția greșită... și te afli mereu pe lama cuțitului.

Începe prin a-ți iubi corpul, care este învelișul extern,

Începe să-ți iubești mintea - și dacă îți iubești mintea o vei împodobi, așa cum îți vei împodobi corpul. Îl păstrezi curat, îl păstrezi proaspăt, nu vrei ca trupul tău să miroasă urât celorlalți, vrei ca trupul tău să fie iubit și respectat de ceilalți. Prezența ta nu trebuie să fie tolerată, ci salutăată.

Trebuie să-ți împodobești mintea cu poezie, cu muzică, cu artă, cu marea literatură.

Necazul este că mintea ta este umplută doar cu banalități. Atâtea lucruri de mână a doua în mintea ta, că nu poți. să o iubești. Nu te gândești la nimic mareț.

Adu-o pe frecvența marilor poeți; adu-o pe frecvența unor oameni precum Feodor Dostoievsky Lev Tolstoi, Cehov, Turgheniev, Khalil Gibran, Mikha il Na'ima;

umple-o cu cele mai înalte lucruri pe care le-a atins mintea umană.

Pe urmă nu vei mai fi neprietenos cu mintea ta.

Pe urmă te vei bucura de mintea ta; chiar dacă ea stă acolo în tăcere, va avea poezia și muzica ei, și este foarte ușor să transcenzi o astfel de minte rafinată.

Este un drum deschis către vârfurile cele mai înalte: poezia trece în misticism, marea literatură trece în pătrunderea misterelor existenței, muzica trece în tăcere.

Și în timp ce aceste lucruri încep să treacă în cele mai înalte vârfuri, dincolo de minte, vei descoperi lumi noi, noi universuri pentru care nici. măcar nu avem un nume.

Putem să spunem desfătare, extaz, iluminare, dar niciun cuvânt nu le descrie cu adevărat. Este pur și simplu dincolo de puterea limbii de a le reduce la o explicație, la o teorie, la o filosofie.

Este pur și simplu dincolo... dar mintea se bucură în transcendența ei.

În asta constă contribuția mea unică.

Cât se poate de umil vreau să vă spun că sunt mult înaintea chiar și a lui Gautama Buddha, din simplul motiv că el încă se lupta cu mintea.

Eu mi-am iubit mintea și, prin iubire, am trecut de ea.

Este un început cu totul nou.

Normal că trebuie să fiu condamnat; oamenii mei vor fi condamnați. Mulți vor veni la mine, dar nu vor putea să meargă lângă mine nici măcar câțiva pași, pentru că vor descoperi rapid că prejudecățile îi împiedică să meargă împreună cu mine.

Prejudecățile lor sunt foarte vechi și este firesc – înțeleg – ca ei să nu creadă că poate cineva să treacă de Gautama Buddha, așa cum contemporanii lui Gautama Buddha nu puteau crede că el trecuse dincolo de Vede și de profeții Upanișadelor;

asa cum contemporanii lui Lao Tse nu puteau crede că el trecuse mult dincolo de Confucius.

Iar dacă din modestie nu aș spune adevărul, aș comite o crimă împotriva adevărului.

Nu-mi pasă de smerenia asta; vreau să vă spun exact despre ce este vorba.

Modul în care abordez meditația este absolut nou, absolut proaspăt, pentru că depinde de iubire – nu de luptă, nu de război.

L-am lăsat în urmă pe Mahāvīra cu douăzeci și cinci de secole.

Numele lui nu era Mahāvīra – Mahavira înseamnă „marele luptător”. Numele lui era Vardhamana, dar oamenii i-au schimbat numele pentru că era un mare luptător.

Un luptător împotriva a ce? – împotriva trupului său, împotriva minții sale.

Iar eu nu cred că o persoană care este împotriva corpului său și împotriva minții sale este capabilă să treacă dincolo.

Iubirea este singura cale.

Mintea ta să fie cât mai frumoasă cu putință.

Împodobește-o cu flori.

Mă întristez când descopăr că oamenii nu cunosc Cartea lui Mirdad, că nu s-au uitat peste poveștile absurde ale lui Chuang Tzu, că nu s-au obosit niciodată să înțeleagă poveștile zen cele absolut iraționale.

Nu pot concepe cum ai putea trăi frumos dacă nu

cunoști cărțile lui Dostoievski... pentru mine, Frații Karamazov este mai importantă decât orice Biblie.

Are adâncimi atât de profunde încât Biblia nu trebuie amintită deloc, nici măcar ca element de comparație.

Dar Biblia va fi citită - cine o să se obosească cu Frații Karamazov, în care Dostoievski și-a pus tot sufletul?

Sau Anna Karenina, a lui Lev Tolstoi, sau Părinți și copii de Turgheniev, sau Ofranda lirică a lui Rabindranath?

Și sunt numai câteva titluri, există alte mii care au atins cea mai elevată înflorire a minții.

Mai întâi să-ți fie mintea împodobită.

Doar dincolo de această grădină parfumată a minții, vei putea fi capabil să mergi în tăcere, fără urmă de luptă; mintea fiind un ajutor, nu o piedică.

Prin urmare, pot spune în deplină cunoștință de cauză, nu este o piedică. Trebuie doar să știi cum să o folosești.

Este bine că atunci când vii aici te simți în starea de meditație.

Cel puțin aceste câteva breșe, aceste câteva zile, vor deveni încet mai puternice, mai profunde.

Într-o bună zi o să pleci, iar aceste momente vor fi cu tine chiar și la piață, iar aceea va fi o zi de mare sărbătoare. Dar e nevoie de timp.

Trebuie să le spun oamenilor că se poate întâmpla instantaneu - este adevărat, se poate întâmpla instantaneu, dar unde să găsești geniul care să înțeleagă instantaneu?

Când le spun că se poate întâmpla instantaneu, oamenii se gândesc doar că: „Este imposibil pentru noi”.

Când le spun că se poate petrece pe parcursul a câteva vieți, ei simt: „Asta pare să fie perfect”, pentru că le dă până atunci timp pentru toate prostiile.

Este o chestiune de câteva vieți, ce-i atâta grabă?

Mai întâi, ai grijă de iubitul tău, de iubita ta; mai întâi mergi să vezi tot felul de ruine la Roma, în Grecia, în India; mai întâi fă toate prostiile pe care gloata le așteaptă de la tine.: D

Iar în ceea ce privește iluminarea, nu o să aibă loc acum, va dura mai multe vieți, ce-i atâta grabă?

Continuă să o amâni.

Este motivul pentru care oamenii adoră religiile care vorbesc despre mai multe vieți – nu pentru că ar înțelege semnificația lucrului, ci pentru că doresc să le folosească drept scuză.

Se poate petrece în chiar această clipă, dar nu se va întâmpla. Motivul nu stă în natură, motivul îți aparține. Nu se va petrece pentru că nu vrei să se întâmple acum.

Gândește-te pentru o clipă: dacă ar urma să atingi în clipa asta iluminarea, ai începe să te gândești: „Dar nu mi-am întrebat soțul. Ce fac cu copiii? Trebuie să-mi văd fiica măritată. Doamne, de abia mi-am întâlnit iubita! Și se va petrece chiar acum? Nu mai poate aștepta? – lasă-mă măcar să-mi termin luna de miere.

Mii de gânduri vor apărea în mintea ta: „Doamne, am început o nouă afacere, am investit totul în ea. Dacă mi-ar fi spus mai dinainte, nu mă băgăm în toată chestia asta”. Toți, fără nicio excepție...

V-am spus povestea unui maestru din Ceylon care avea milioane de discipoli și care le-a spus timp de cincizeci de ani un singur lucru: meditați.

A sosit ziua morții și a anunțat:

„Peste șapte zile o să-mi părăsesc trupul, așa că toți discipolii mei să se adune ca să-i mai pot vedea încă o dată, pentru că nu mă mai întorc”.

Așa că s-au adunat toți discipolii; o mare adunare.

Și înainte să moară, bătrânul a spus:

„V-am spus mereu să meditați, dar nu m-ați ascultat. Vă mai dau o șansă. De data asta nu trebuie să faceți nimic. O să mor, vă pot lua cu mine. Este cineva gata să mă însoțească?”

Toți s-au uitat unii la alții:

„Tu ai stat mult timp pe lângă el, tu poți să mergi”.

Oamenii se uitau unii la alții și șopteau:

„Ce o să faci? Copiii ți sau Căsătorit, totul s-a terminat, nimeni nu mai are nevoie de tine...”

Dar nimeni nu se ridica.

El a continuat:

„Să se ridice în picioare și îl voi lua cu mine”.

Era o tăcere deplină și oamenii priveau în jos... cum să-l privească în față pe bătrân? Era stânjenitor.

Dar niciunul nu se mișca, pentru că el ar fi putut înțelege greșit gestul – poate ar fi văzut că se mișcă și ar fi spus: „Ridică-te!”

Până la urmă, cineva a ridicat mâna.

A spus:

„Mai întâi să ne înțelegem: nu m-am ridicat, doar am ridicat mâna să pun o întrebare”.

Bătrânul i-a spus:

„Cincizeci de ani am răspuns la întrebările voastre și tot mai puneți întrebări? De data asta vă ofer șansa să veniți cu mine!”

Omul i-a răspuns:

„Iartă-mă! O să vin într-o zi. Doar spune-mi secretul, cum vin și cum te găsesc?”

Maestrul a zis:

„Ce v-am spus timp de cincizeci de ani?”

Omul a spus: „Doar încă o dată...”

Este posibil ca în chiar acest moment să scapi de toate prejudecățile, să-ți cureți mintea. Dar este nevoie de hotărâre absolută, de încredere totală și de o iubire fără margini.

Dar, dacă nu se poate întâmpla în acest moment, nu vreau să se întristeze și să nu deznădăjduiască nimeni. Se poate întâmpla mâine. Stai relaxat, nu-i nicio grabă.

Dar te rog să înțelegi clar procesul: iubește-ți trupul – împotriva tuturor religiilor. Iubește-ți mintea, rafinează-ți mintea – împotriva tuturor religiilor.

Îți spun eu că nu lupta este calea; iubirea este calea.

Iubește-ți corpul, iubește-ți mintea și chiar acea iubire va crea energia, atmosfera pentru a transcende mintea, va crea ceea ce numesc eu meditație, sau starea de non-minte. Va veni momentul. Trebuie să vină. Nimeni nu trebuie să plece cu mâna goală de la acest templu.

Dar trebuie să înțelegi un lucru: că eu nu reprezint nicio tradiție străveche, nu reprezint nicio veche religie, nu reprezint niciun Gautama Buddha, sau Mahāvīra, sau Mahomed, sau Iisus, sau Moise – eu mă reprezint pur și simplu pe mine.

Și dacă poți iubi și poți avea încredere într-un străin care nu aparține nici unei organizații tradiționale, atunci, alături cu mine, se va întâmpla meditația – și, în curând, se va întâmpla și fără mine.

Va lua ceva timp. Va lua ceva timp pentru că e nevoie să-i crească rădăcinile.

Așa că, ori de câte ori găsești timp să vii, vino. Și nu te preocupa de ce se întâmplă în afară, acelea-s prostii. Doar ce se petrece aici contează ca fiind adevărata ta viață. Momentele în care ești cu mine vor fi cu tine chiar și după moartea ta, iar momentele în care te risipești în lume se vor pierde.

Dar nu trebuie să te îngrijorezi.

Dacă apar clipe de meditație, ele devin semințe în tine, încep să prindă rădăcini în tine, nu-i departe ziua în care vor înflori în tine primele flori ale conștiinței.

Te înțeleg.

Te înțeleg și îți înțeleg încrederea și iubirea.

Puțini oameni iubesc atât de mult și au atât de multă încredere.

Dar renunță la toate antagonismele față de minte.

Există o tendință de a lupta cu mintea, poate inconștientă. Mintea este un biet lucru frumos...

Departamentele moderne de poliție au început să utilizeze calculatoarele în lupta cu infracțiunea, într-o noapte, un om a telefonat la poliție și a spus:

„Veniți repede! Este un hoț la parter și pune toate lucrurile de valoare într-un sac!”

Vocea de la celălalt capăt al firului s-a auzit:

„Păstrați-vă calmul, păstrați-vă calmul, domnule, închideți telefonul, rămâneți unde sunteți și o mașină de poliție va sosi imediat... imediat... imediat...”

Un calculator se poate defecta în orice moment. Iar

mintea nu este decât un calculator, creat perfect de natură. Dar nu-l prețuiești suficient.

Enormul calculator umplea uriașa încăpere, făcându-i pe cei doi matematicieni din fața lui să pară niște pitici. O foaie de hârtie a ieșit din calculator, iar unul dintre matematicieni, după ce a studiat-o cu o mină gravă, s-a întors către celălalt și a spus: „Îți dai seama că ar fi nevoie de patru sute de matematicieni obișnuiți și de două sute cincizeci de ani, ca să facă o greșală atât de mare?”

În toată lumea sunt mulți oameni care încep să fie interesați de meditație, dar 99% se află pe mâini-greșite, iar dacă spui asta se vor simți lezați.

Chiar astăzi am primit o scrisoare.

Scria acolo:

„Seara trecută ai vorbit despre Vipassana lui Goenka.

L-ai condamnat pe Goenka pentru că este un afacerist și profesor de Vipassana.

Osho, am trăit experiența Vipassana și aici, la așramul din Pună, și cu Goenka la al său Dhammpeeth din Igapturi.

Consider greșit comentariul tău”.

Și asta vine de la un om, Anand Piyoosh, care a devenit sannyasin cu două zile în urmă. Într-o altă scrisoare, de dinaintea acesteia, spunea:

„Din cauza nesiguranței și indeciziei minții am devenit sannyasin după doisprezece ani. Am suferit mult din cauza acestei neputințe. Cum aş putea să mă eliberez permanent de ea?

— Anand Piyoosh”.

I-au trebuit doisprezece ani să se decidă pentru sannyas și i-au trebuit numai douăsprezece ore ca să descopere că am greșit în ceea ce am spus despre Goenka – fără nicio ezitare aici!

Iar dacă Goenka are dreptate, de ce a mai fost nevoie să vină aici?

Dacă Goenka te poate învăța meditația, de ce-ți pierzi timpul aici, și timpul meu, și timpul oamenilor mei?

Dacă ai o așa înțelegere încât poți să spui că am

greșit, atunci nu este aici locul tău.

Ce înțelegi despre meditație?

Este imensă diferența dintre meditația lui Goenka și meditația care se petrece aici, iar ție ți-ar lua cel puțin douăsprezece vieți ca să înțelegi diferența!

Goenka este doar un specialist într-o tehnică.

Eu nu sunt un tehnician.

Eu nu am urmat niciodată pe nimeni, am căutat singur.

A fost dificil, a fost periculos, dar mi-am căutat singur drumul, descoperind singur calea de a-mi regăsi ființa.

Goenka este doar bietul urmaș al tradiției vechi de două mii cinci sute de ani a lui Gautama Buddha.

Timp de două mii cinci sute de ani – copii la indigo, după copii la indigo, după copii la indigo, după copii la indigo!

Vrei să mă compari pe mine cu aceste copii la indigo?

Dacă Goenka ar fi înțeles meditația, ar fi venit aici.

Meditația lui i-ar fi arătat că există ceva mult mai înalt decât Gautama Buddha.

Igapturi nu este foarte departe, de aici... dar lașii nu au curaj.

Și dacă ești consideri atât de tranșant că afirmația mea este greșită, atunci nu înțelegi nimic din ce se întâmplă aici.

Aici toate meditațiile pregătesc terenul, sunt smulse doar buruienile, rădăcinile ierburilor sălbatice, pietrele – se curăță doar grădina pentru ca eu să plantez semințele.

Cei care predau meditația aici, diferite tipuri de meditație, doar pregătesc terenul. Eu sunt grădinarul.

Goenka poate pregăti terenul, dar unde va găsi tufele de trandafiri?

Nu are experiența: nu este iluminat sau trezit nici în sensul vechi al lui Gautama Buddha.

Du-te numai și întreabă-l – are el curajul să spună că are aceeași conștiință precum Gautama Buddha?

Iar eu îți spun că l-am lăsat pe Gautama Buddha cu douăzeci și cinci de secole în urmă.

Terapeuții mei, oamenii mei care pregătesc meditații pentru voi fac doar munca preliminară. Doar pregătesc terenul. Eu trag ultima tușă.

Am metodele mele de a sădi semințele în tine: prin cuvintele mele, prin tăcerile mele, prin privirea mea, prin gesturile mele – prin simpla mea tăcere, prin simpla mea prezență. Un câmp de energie vie.

Iar dacă nu ai ființa trezită în tine, toate terapiile și toate meditațiile sunt doar exerciții futele, nu vor ajuta prea mult.

Lui Piyoosh vreau să-i spun următorul lucru: du-te înapoi la Goenka.

Aici nu-i loc pentru tine. Și trebuie să pleci chiar acum.

M-au obosit idioții de toate felurile.

Timp de treizeci de ani am suferit de pe urma idioților și i-am tolerat, dar am decis acum ca niciun idiot să nu mai fie primit aici.

Ți-a luat doisprezece ani să devii sannyas, n-am nevoie nici de douăsprezece secunde să te dau afară.

Nu mai ești un sannyasin.

Înapoiază actele pentru sannyas și știi bine unde este ușa.

Pleacă în această noapte și nu te mai întoarce.

Du-te naibii – cu oricine, Goenka, sau găsește un alt idiot. Sunt mulți în India.

Exist numai pentru cei care mă pot înțelege și care pot fi cu totul cu mine.

Unui om care nu știe nimic despre mine, care în doar douăsprezece ore de sannyas a început să descopere că este greșit ce spun, cu siguranță nu trebuie să i se permită să fie aici.

Un măr stricat poate strica o grămadă de mere.

Așa că vei manifesta compasiune față de toți oamenii de aici părăsind pe veci acest loc.

Sunt mereu surprins... dacă ai descoperit că Goenka are dreptate, de ce ești aici?

Când cineva descoperă ceva ce-i ajută dezvoltarea,

rămâne acolo.

Iar dacă ai descoperit că Goenka are dreptate și nu ai rămas cu el, cum o să rămâi cu mine, cel despre care ai aflat că greșește în numai douăsprezece ore?

Nu, nu pierde timpul.

Nu mă interesează să adun mulțimi și oameni săriți.

Du-te doar la Goenka și spune-i tot ce ți-am spus.

Și dacă are curaj, adu-l aici, ca să-ți arăt că nu știe nimic despre meditație ca experiență personală, că nu știe nimic despre ce este iluminarea.

Tot ceea ce știe este o amărâtă de tehnică. Dar un tehnician este cu totul altceva.

Un tehnician poate lucra cu curentul electric, dar asta nu înseamnă că este Edison, că a descoperit electricitatea.

Nu-l întreba pe amărâtul de tehnician despre electricitate - nu-i pune nicio întrebare legată de caracterul ei intrinsec; nu-l întreba în ce constă -, el nu este Edison.

Dar este necesar: nu ai nevoie de Edison dacă ți s-a ars un bec, orice idiot poate rezolva asta.

La fel și cu meditația. Exista tehnicieni, și există oameni împliniți.

Până nu descoperi o ființă împlinită, toate eforturile tale sunt în zadar.

Trei copii francezi, de șase, șapte și opt ani, se plimbau și țopăiau pe stradă.

Cel de șase ani, aflat în frunte, a privit pe fereastra deschisă pe lângă care trecea, s-a oprit și i-a așteptat entuziasmat pe ceilalți:

„Veniți, veniți repede! Un bărbat și o femeie se bat aici!”

Cel de șapte ani s-a apropiat, s-a uitat și a spus:

„Nu, prostule, fac dragoste!”

Cel de opt ani a venit și el, s-a uitat și a spus:

„Da, și ce tehnică deosebită au!”

...Simte pacea aceasta, absoarbe tăcerea aceea. Și, pe măsură ce o absorbi, ea devine tot mai adâncă... începe

să-ți atingă sufletul.

Nicio mișcare, dar vei simți dansul.

Niciun cuvânt, dar vei simți cântecul.

Ca și cum aici nu ar fi niciun individ, ci doar un extraordinar întreg... toate personalitățile au dispărut și doar o singură conștiință, pulsând în sincron în fiecare.

Doar pentru a încheia acest superb moment... îmi place să vă las mereu râzând, cântând, dansând.

Vă sugerez doar că, atunci când vă voi părăsi definitiv, mi-ar plăcea să cântați, să dansați și să sărbătoriți.

De fapt, nimeni în toată istoria nu a fost sărbătorit când a murit așa cum o să fiu sărbătorit eu.

Câțiva au fost sărbătoriți de dușmani, pentru că atunci când cineva moare, dușmanii se bucură. Prietenii jelesc.

Sunt singurul om... la a cărei moarte prietenii vor sărbători, dușmanii vor sărbători.

În moartea mea vor fi cu toții împreună în sărbătoare.

Nu a mai existat un astfel de om până acum.

O doamnă din New York a primit telefon de la școala unde învăța micul ei Leroy. Directorul dorea să-i vorbească cât mai curând despre comportamentul fiului ei.

„Fiul dumneavoastră, Leroy, are, o influență ce-i deranjează pe ceilalți”.

„Exact ca tatăl lui”.

„Fură de la ceilalți copii”.

„Exact ca tatăl lui”.

„Mereu se bate”.

„Exact ca tatăl lui”.

„Aleargă după fete și le face să plângă”.

„Exact ca tatăl lui”, a mai spus femeia. „Dumnezeule, ce bine că nu m-am măritat cu el!”

3. ARTA ATENȚIEI DEPLINE ÎN LUMEA MODERNĂ

În mod tradițional există o sută opt metode de meditație.

Am trecut prin toate aceste tehnici - nu numai că le-

am citit, am încercat fiecare tehnică.

Căutam miezul comun al acestor o sută opt tehnici, pentru că trebuie să fie ceva esențial.

Din experiența mea pot să spun că esența oricărei meditații este arta de a fi martor.

Pe urmă am creat tehnica mea deoarece descoperisem esențialul.

Cele o sută opt tehnici au devenit, într-un fel, învechite.

Au fost create de diferiți maștri pentru diferiți oameni, pentru a transforma minți diferite.

Mintea contemporană încă nu exista, mintea contemporană are nevoie de tehnici noi.

Tehnicile vor diferi în părțile neesențiale.

Esența, miezul comun, sufletul fiecărei tehnici vor fi aceleași.

„Sunt unii oameni mai proști decât alții?”

Mintea este proastă.

Dacă nu treci dincolo de minte, nu treci dincolo de prostie; mintea, ca atare, este proastă.

Mințile sunt de două feluri: cunoscătoare și necunoscătoare.

Dar ambele sunt proaste.

Mintea cunoscătoare este considerată a fi inteligentă. Nu este.

Mintea mai puțin cunoscătoare este considerată a fi proastă, dar ambele sunt proaste.

În prostia ta, poți cunoaște multe – poți aduna multă informație; poți purta cu tine tone de scripturi; poți antrena mintea, poți condiționa mintea; poți memora; poți deveni aproape Encyclopedia Britannica – dar asta nu va schimba nimic în ceea ce privește prostia ta.

De fapt, dacă dai peste un om care a trecut dincolo de minte, în fața lui prostia ta va fi mai mare decât a celor care nu au informație, care sunt ignoranți.

A ști mai multe nu înseamnă a cunoaște, și a ști mai puține nu înseamnă să fii prost.

Prostia este un fel de somn, o profundă lipsă de

conștientă de sine.

Faci lucruri și nu știi de ce.

Continui să fii implicat în o mie și una de situații fără să știi de ce. Treci prin viață ca adormit.

Somnolența asta este prostia.

Dacă îți amintești, dacă devii conștient și identitatea se pierde odată cu mintea, dacă nu mai ești mintea ta, dacă simți că transcenzi mintea – apare inteligența.

Inteligența este un fel de trezire.

Adormit ești prost.

Treaz, prostia a dispărut: pentru prima dată apare inteligența.

Este posibil să știi multe fără să te cunoști pe tine; atunci este doar prostie curată.

Și reversul este posibil: să te cunoști pe tine – și fără să cunoști nimic altceva.

Dar să-ți cunoști sinele este suficient pentru a fi inteligent, iar un om care se cunoaște pe sine se va comporta inteligent în orice situație.

Va răspunde inteligent.

Răspunsul lui nu va fi o reacție, el nu va acționa ca urmare a trecutului. Va acționa în prezent; va fi aici și acum.

Mintile proaste acționează mereu ca urmare a trecutului.

Inteligența nu trebuie să fie preocupată de trecut.

Inteligența este mereu în prezent: te întreb ceva – inteligența ta îmi răspunde, nu memoria ta.

Atunci nu ești prost.

Dar dacă numai memoria îmi răspunde, nu-i inteligență – atunci nu ai fost atent la întrebare.

De fapt, nici nu ți-a păsat de întrebare, pur și simplu ai dat un răspuns dinainte pregătit.

Se povestește despre Mulla Nasruddin că împăratul urma să-i viziteze localitatea.

Locuitorii erau tare speriați să stea față în față cu împăratul, așa că l-au rugat pe Nasruddin:

„Te rugăm, reprezintă-ne. Suntem oameni proști,

ignoranți. Ești singurul înțelept de aici, așa că, te rugăm, înhamă-te tu la asta pentru că noi nu știm obiceiurile de la curte, iar împăratul vine aici pentru prima dată”.

Nasruddin le-a răspuns:

„Desigur, am văzut mulți împărați și am vizitat multe curți împărătești. Nu fiți îngrijorați”.

Dar curtenii erau și ei îngrijorați de acel loc, așa că au sosit să pregătească totul.

Când au fost întrebați cine îi va reprezenta, sătenii au spus:

„Mulla Nasruddin ne va reprezenta. Este conducătorul nostru, ghidul nostru, filosoful nostru”.

Așa că ei l-au pregătit pe Mulla Nasruddin, spunându-i:

„Nu trebuie să te îngrijezi prea tare. Regele îți va pune doar câteva întrebări. Prima întrebare va fi: ce vârstă ai. Câți ani ai?”

Nasruddin le-a spus:

„Șaptezeci”.

„Să ții minte. Nu te lăsa orbit prea tare de împărat și de curteni. Când te va întreba ce vârstă ai, spune «Șaptezeci», niciun cuvânt în plus; altfel vei fi pus în dificultate.

Pe urmă te va întreba de cât timp slujești în moscheea satului, de cât timp ești învățător spiritual aici. Așa că spune exact anii. De cât timp slujești?”

„De treizeci de ani”.

Întrebări de felul ăsta.

Pe urmă a sosit împăratul.

Oamenii care-l pregătiseră pe Nasruddin îl pregătiseră și pe împărat, spunându-i:

„Oamenii din acest sat sunt foarte simpli, iar conducătorul lor pare un pic prostuț, așa că, te rugăm, nu întreba altceva. Iată întrebările...”

Dar regele a uitat.

Așa că înainte să întrebe: „Câți ani ai?”, el a întrebat: „De câți ani ești liderul spiritual al acestei localități?”

Nasruddin avea răspunsurile gata pregătite.

A răspuns: „Șaptezeci de ani”.

Regele l-a privit puțin derutat, pentru că omul nu părea să aibă mai mult de șaptezeci de ani, fusese așadar învățător spiritual încă de la naștere?

Pe urmă i-a spus: „Sunt surprins. Atunci câți ani ai?”

Nasruddin i-a răspuns: „Treizeci”.

Pentru că așa fuseseră stabilite lucrurile: mai întâi trebuia să spună „șaptezeci de ani”, pe urmă trebuia să spună „treizeci de ani”.

Regele i-a spus: „Ești nebun?”

Nasruddin i-a răspuns:

„Domnule, amândoi suntem nebuni în felul nostru! Mi-ați pus întrebările greșite, iar eu am dat răspunsurile corecte! Asta este problema.

Nu pot să schimb, pentru că se află aici cei care m-au pregătit.

Se uită la mine. Nu pot să schimb și mi-ați pus întrebările greșite. Amândoi suntem nebuni în felul nostru. Eu sunt obligat să dau răspunsurile corecte – asta e nebunia mea.

Dacă nu ar fi existat răspunsurile gata pregătite, aș fi răspuns corect, dar acum am intrat în belea.

Iar dumneavoastră puneți întrebările greșit, în ordine greșită”.

Asta se petrece cu mintea proastă.

Uită-te permanent la tine: Mulla Nasruddin este parte din tine.

Ori de câte ori dai un răspuns pentru că-l ai gata pregătit, te porți prost.

Poate că situația s-a schimbat, poate că punctul de referință s-a schimbat, contextul s-a schimbat – iar tu acționezi din trecut.

Acționează din prezent. Acționează pe nepregătite.

Acționează din conștiința prezentă; nu acționa din trecut.

Atunci nu vei fi prost.

Înțelegi acum de ce spun că mintea este proastă: pentru că mintea este numai trecut.

Mintea acumulează trecutul, tot ce ai cunoscut în trecut.

Viața este în permanentă schimbare.

Mintea rămâne aceeași - poartă amintiri moarte, informație moartă.

Contextul se schimbă în fiecare moment, întrebările se schimbă în fiecare moment, împăratul se schimbă în fiecare moment - iar tu ai răspunsuri de-a gata. Vei fi mereu în dificultate.

Mintea proastă este mereu în dificultate, suferă. Degeaba.

Numai din două motive: este prea pregătită.

Rămâi nepregătit în orice clipă.

Și atunci rămâi inocent. Atunci nu vei avea nimic de purtat după tine.

Ori de câte ori ai răspunsuri de-a gata, nu ascuți întrebarea așa cum este ea.

Înainte de a fi ascultat întrebarea, răspunsul a și răsărit în minte; răspunsul se află deja între tine și întrebare.

Înainte de a te fi uitat în jur și de a fi evaluat situația, deja ai reacționat.

Mintea este trecutul, mintea este memoria - de asta mintea este proastă, toate mințile.

Poate că ești un sătean care nu știe multe despre lume.

Poate că ești profesor la Universitatea din Pună, care știe prea multe.

Nu-i nicio diferență.

De fapt se întâmplă ca, uneori, sătenii să fie mai inteligenți - pentru că nu știu nimic. Trebuie să se bazeze pe inteligența lor. Nu se pot baza pe informație, nu au.

Dacă ești atent, poți vedea nivelul de inocență al săteanului.

Este precum un copil.

Copiii sunt mult mai inteligenți decât adulții, mult mai inteligenți decât oamenii în vârstă.

De asta copiii învață atât de ușor. Sunt mult mai

inteligenți. Minteă încă nu este prezentă.

Ei nu cară după ei niciun trecut, nu au niciunul. Se mișcă, minunându-se, surprinși de fiecare lucru.

Privesc mereu situația.

De fapt, nici nu au altceva la ce să se uite – niciun răspuns de-a gata.

Uneori copiii răspund atât de frumos și plini de viață, într-un mod în care cei în vârstă nu pot.

Bătrânii au mereu mintea acolo să răspundă pentru ei.

Au o slugă, un mecanism, un biocomputer; și se bazează pe el.

Cu cât îmbătrânești, cu atât devii mai prost.

Desigur, bătrânii cred că au devenit mai deștepți, pentru că știu multe răspunsuri.

Dacă asta este înțelepciunea, atunci calculatoarele vor fi cele mai înțelepte persoane.

Nu va mai fi nevoie să te gândești la Buddha, la Iisus, la Zarathustra, nu.

Calculatoarele vor fi mai deștepte pentru că vor cunoaște mai mult.

Pot cunoaște totul; pot înghiți toată informația. Și vor funcționa mai bine, pentru că sunt niște mecanisme.

Nu, înțelepciunea nu este legată de cunoaștere.

Este legată de conștiință, inteligență, înțelegere. Fii mai alert.

Atunci nu vei mai fi prins în capcana minții.

Atunci vei putea folosi mintea ori de câte ori va fi nevoie, dar nu vei fi folosit de minte.

Atunci mintea nu mai este stăpânul – tu ești stăpânul, și mintea este servitorul.

Ori de câte ori ai nevoie de servitor, îi comanzi, dar nu ești condus de el, nu ești manipulat de el, de minte.

De obicei, poziția minții este ca și cum mașina ar manipula șoferul.

Mașina spune: „Mergi acolo”, iar șoferul trebuie să o urmeze.

Uneori se întâmplă: cedează frânele, direcția nu

merge bine, vrei să mergi către sud, iar mașina o ia către nord.

Mecanismul s-a stricat; este un accident.

Dar accidentul a devenit o normalitate pentru mintea omului.

Permanent vrei să mergi într-o direcție și mintea vrea să meargă în altă parte.

Tu vrei să mergi la templu, iar mintea se gândește să mergi la teatru, și te trezești la teatru.

Poate că ai ieșit din casă ca să mergi la templu, să te rogi... stai la teatru - pentru că mașina a vrut să meargă într-acolo și ești neputincios.

Inteligența este stăpânire - stăpânirea tuturor mecanismelor din tine.

Corpul este un mecanism, mintea este un mecanism: devino stăpânul!

Nimeni nu te manipulează, mintea pur și simplu primește ordinele tale.

Asta este inteligența.

Așa că, dacă întrebi: „Sunt unii oameni mai proști decât alții?” - depinde.

Așa cum văd eu, oamenii sunt de două feluri: proști plini de cunoștințe și proști fără cunoștințe.

Astea sunt cele două categorii obișnuite, pentru că a treia este atât de rară încât nu o poți considera o categorie.

Rareori, uneori, apare un Buddha: un Buddha este inteligent. Dar pare obraznic, pentru că nu-ți dă prompt răspunsurile, răspunsurile de-a gata.

Se îndepărtează de drumul bătut, are calea lui, își croiește drumul lui.

Inteligența mereu se urmează pe sine.

Nu urmează pe alții.

Inteligența își croiește drumul.

Doar proștii îi urmează pe alții.

Dacă ești aici împreună cu mine, poți fi din două motive.

Poți fi aici cu mine în mod inteligent: atunci vei

învăța de la mine, dar nu mă vei urma.

Îți vei urma propria ta inteligență.

Dar dacă ești prost nu te vei mai obosi cu învățatul, doar mă vei urma.

Pare simplu, mai puțin riscant, mai puțin periculos, mai sigur, garantat, pentru că poți arunca oricând răspunderea asupra mea; dar, dacă ai ales un drum sigur, ai ales moartea. Nu ai ales viața.

Viața este periculoasă și riscantă.

Inteligența va alege întotdeauna viața – cu orice preț, indiferent de risc –, pentru că este singura cale de a fi viu.

Inteligența este o calitate a conștiinței.

Oamenii inteligenți nu sunt proști.

„Care este diferența dintre introspecție și amintirea de sine?”

O mare diferență.

Introspecția înseamnă să te gândești la tine.

Amintirea de sine nu este deloc gândire: înseamnă să devii conștient de sine.

Diferența este subtilă, dar foarte mare.

Psihologia occidentală insistă pe introspecție, iar psihologia orientală insistă pe amintirea de sine.

În introspecție, ce faci?

De exemplu, ești furios: începi să te gândești la furie – cum a fost provocată.

Începi să analizezi ce a provocat-o.

Începi să judeci dacă este bine sau rău.

Începi să gândești că ai fost furios pentru că așa era situația.

Te gândești la furie, iar atenția este îndreptată către furie, nu către sine.

Întreaga conștiință este concentrată pe furie – o observi, analizezi, asociezi, te gândești la ea, încerci să-ți închipui cum poți să o eviți, cum să scapi de ea, cum să nu mai apară altă dată.

Este un proces de gândire.

O vei judeca drept „rea” pentru că este distructivă.

Vei jura că „Nu o să mai fac niciodată așa o

greșeală”.

Vei încerca să controlezi furia cu ajutorul voinței.

De asta psihologia occidentală a devenit analitică... analiză, disecție.

Orientul nu pune accentul pe furie.

Orientul pune accentul pe sine.

Să fii conștient când ești furios, să fii extrem de conștient...

Nu să gândești, pentru că gândirea este somnul.

Te poți gândi când ești adormit, nu-i nevoie de conștiență.

De fapt, te gândești permanent fără să fii conștient deloc.

Gândirea merge mai departe și mai departe și mai departe.

Chiar și când dormi profund noaptea, gândirea continuă, mintea își continuă trăncăneala interioară. Este ceva mecanic.

Psihologia orientală spune:

„Fii conștient. Nu încerca să analizezi furia, nu trebuie. Doar uită-te la ea, dar uită-te conștient. Nu începe să gândești”.

De fapt, dacă începi să gândești, gândirea va deveni bariera care te va opri să privești furia.

Pe urmă gândirea o va înveșmânta.

Pe urmă gândirea va fi ca un nor ce o va înconjura; limpezimea se va pierde.

Nu te gândi deloc. Intră în starea fără gânduri și observă.

Când nu va mai fi prezent între tine și furie nici cel mai mic val al gândirii, furia va fi confruntată, înfruntată.

Nu o diseci. Nu te obosești să-i găsești sursa, pentru că sursa este în trecut.

Nu o judeci, pentru că în momentul în care judeci pornește gândirea.

Nu vei jura că „Nu o să mai fac așa ceva”, pentru că jurământul te va trimite în viitor.

În conștient va rămâne doar sentimentul furiei -

exact aici și acum. Nu te interesează să-l schimbi, nu te interesează să te gândești la el; te interesează să privești direct, față în față, imediat.

Asta este amintirea de sine.

Și asta este frumusețea ei: că atunci când poți observa furia, ea dispare.

Și nu dispare numai din acest moment: faptul în sine că ea dispare dacă o privești în profunzime îți oferă cheia că nu-i nevoie să-ți folosești voința, nu trebuie să iei decizii pentru viitor și nu-i nevoie să mergi la sursa inițială. Nu-i necesar.

Ai cheia acum: privește furia și furia dispare.

Iar această privire este valabilă pentru totdeauna.

Ori de câte ori furia va fi aici, poți privi; privirea devine atunci tot mai profundă.

Sunt trei stadii ale observării.

Primul, când furia deja s-a petrecut și a trecut.

Privești cum dispare coada ei – elefantul a dispărut, doar coada mai este aici – pentru că, atunci când furia era aici cu adevărat, erai atât de profund implicat în ea încât nu puteai fi conștient.

Când furia aproape a dispărut, în proporție de 99% – doar 1% mai este aici, dispărând după linia orizontului –, atunci devii conștient: este primul stadiu al conștienței.

Bun, dar nu suficient.

Al doilea stadiu este când elefantul este aici, nu numai coada lui: situația e coaptă, ești furios la maximum – clocotești, ești în flăcări –, atunci devii conștient.

Pe urmă există un al treilea stadiu: furia nu a venit, este pe drum – nu coada, ci capul.

Tocmai intră în zona conștienței și devii conștient de ea – atunci elefantul nu se mai materializează niciodată. Ai ucis fiara înainte să se nască. Controlul nașterii.

Fenomenul nu s-a petrecut; drept urmare, nu lasă urme.

Dacă te oprești la mijloc, într-o anumită măsură s-a întâmpnat, va lăsa ceva în tine – o urmă, un reziduu, o rană mică. Te vei simți zgâriat. Chiar dacă nu-i permiți să se

manifeste la maximum, a intrat.

Dacă te uiți la coadă, totul s-a petrecut deja.

Poți cel mult să regreti; iar regretul este gândire. Devii din nou victima minții gânditoare.

Un om conștient nu regretă niciodată.

Nu are de ce să regrete pentru că, cu cât conștiința este mai profundă, cu atât poate el opri procesul înainte de a începe. Atunci de ce să regrete?

Și fără să încerce să o oprească - în asta constă frumusețea. Pur și simplu o observă.

Când observi o stare, o situație, o emoție, un sentiment, un gând - când introduci calitatea privirii -, privirea este precum lumina: întunericul dispare.

Așadar este o mare diferență între introspecție și amintirea de sine.

Nu sunt de partea introspecției.

De fapt, introspecția este puțin patologică: se joacă cu rana ta. Nu ajută. Nu ajută rana să se vindece.

De fapt, face exact pe dos: dacă vei continua să-ți zgândări rana o vei ține deschisă.

Introspecția nu este bună.

Persoanele introspective sunt întotdeauna morbide, bolnave. Se gândesc prea mult.

Oamenii introspectivi sunt închiși.

Continuă doar să se joace cu rănilor, cu angoasele și anxietatea lor - iar viața pare a fi în întregime o problemă; nu poate fi rezolvată.

Totul pare a fi o problemă pentru omul introspectiv. Orice s-ar întâmpla devine o problemă.

Și, pe urmă, stă prea mult înăuntru, nu poate ieși afară. Echilibrul se pierde.

Oamenii introspectivi evadează din viață și merg în Himalaya. Sunt morbizi, bolnavi, patologici.

Un om sănătos are un echilibru sănătos: poate intra, poate ieși.

Nu este nicio problemă să fie înăuntru sau afară.

De fapt, nu-și separă viața în înăuntru și afară. Are o curgere liberă, un balans liber.

Ori de câte ori este nevoie, se mută înăuntru.

Ori de câte ori este nevoie, pur și simplu iese afară.

Nu este împotriva lumii exterioare; nu este pentru lumea interioară. Înăuntru și afară sunt precum inspirația și expirația; de amândouă este nevoie.

Introspectivii devin prea visători, prea interiorizați.

Li se face frică să iasă afară deoarece, oriunde s-ar duce, sunt probleme, așa că se închid.

Devin monade fără ferestre.

Și apoi probleme peste probleme - mintea continuă să creeze probleme și ei continuă să încerce să le rezolve.

Un introspectiv are mai multe șanse să înnebunească.

Introvertiții înnebunesc mai mult decât extrovertiții.

Dacă te duci la casa de nebuni o să descoperi că 99% dintre oamenii de acolo sunt introvertiți, introspectivi și cel mult 1% extrovertiți.

Aceștia, extrovertiții, nu se preocupă de aspectul interior al lucrurilor. Continuă să trăiască la suprafață.

Nu se gândesc la probleme. Se gândesc doar să se bucure de viață.

Mănâncă, beau, veselia este religia lor, nimic altceva.

Vei descoperi mereu că extrovertiții sunt mai sănătoși decât introvertiții pentru că ei sunt măcar în contact cu întregul.

Introvertiții au pierdut contactul cu întregul. Trăiesc într-un vis. Nu au expirație.

Gândește-te numai: dacă nu permiți aerului să iasă, te vei îmbolnăvi pentru că aerul intrat nu va rămâne mereu proaspăt.

Peste câteva secunde va deveni stătut, peste câteva secunde va pierde oxigenul, viața, peste câteva secunde este terminat - și atunci tu trăiești în aer stătut, mort.

Trebuie să ieși afară să cauți noi surse de viață, să cauți aer proaspăt. Trebuie să fii permanent în mișcare.

După mine, dacă vrei să alegi între extravertit și introvertit, ți-aș spune: „Alege extravertitul”.

Este mai puțin bolnav - trăiește la suprafață, nu

ajunge niciodată să cunoască adevărul, dar cel puțin nu înnebunește.

Introvertitul poate ajunge să cunoască adevărul, dar are o șansă la o sută. Nouăzeci și nouă la sută are riscul de a înnebuni.

Sunt de partea curgerii vieții.

Viața trebuie să aibă un ritm: ieși, intri, și nu te agăți de nimic. Doar rămâi alert. Amintește-ți.

Continuă să-ți amintești: când ești în lume, amintește-ți și atunci; iar când ești în interiorul tău, amintește-ți și atunci.

Păstrează mereu conștiința trează, aprinsă, vie.

Flacăra conștiinței nu trebuie pierdută, asta e tot. Pe urmă poți trăi la piață, sau într-o mănăstire – și nu vei avea de pierdut.

Vei atinge cele mai profunde adâncimi pe care le poate oferi viața.

Cea mai profundă adâncime este Dumnezeu.

Dumnezeu este un pendul: afară și înăuntru, introvertit și extravertit – dar conștient.

„Pari să îndeplinești două roluri: unul exterior, în care provoci și expui structura societății, și unul mai intim, în care îți încurajezi discipolii către lucrurile fundamentale. Poți, te rog, să explici?”

Existența este constituită din amândouă: interiorul și exteriorul.

Din nefericire, timp de secole, interiorul și exteriorul au fost considerate a fi opuse unul altuia.

Nu sunt opuse.

Învățătura care propune interiorul și exteriorul ca fiind opuse a provocat enorme tensiuni în om – pentru că omul este existența în miniatură, cosmosul în miniatură.

Orice există în om există și la o scară mai mare în existență și viceversa. Dacă poți înțelege omul în totalitatea lui, atunci ai înțeles întregul.

Rolul maestrului este de a aduce interiorul și exteriorul în armonie.

Crearea opoziției între ele te otrăvește.

Nu sunt opuse, sunt una - două fețe ale aceleiași monede, nici măcar nu le poți separa.

Poți separa interiorul de exterior?

Dacă ar putea fi separate, cum ai numi interiorul?
Cum ai numi exteriorul?

Interiorul a ce și exteriorul a ce?

Ambele sunt părți ale unui întreg coerent. Dar omenirea a suferit enorm din cauza separării.

Rolul meu este de a distruge complet diviziunea și de a crea sincronicitate între viața exterioară și cea interioară a omului.

Efortul este extrem de complicat și considerabil deoarece exteriorul, până acum, a fost considerat a fi materialist.

A fost condamnat de așa-zișii sfinți; ți s-a spus să renunți la el. Dacă nu ești în stare să renunți la el, ești un păcătos.

Viața a fost transformată într-un păcat.

Și timp de secole accentul tuturor religiilor și tradițiilor spirituale a fost pus pe interior.

Acesta este un aspect al poveștii.

Celălalt aspect al poveștii este acela că materia este obiectivă, vizibilă; realitatea interioară pare a fi alcătuită doar din cuvinte frumoase.

Așa că au fost filosofi și gânditori care au afirmat că doar exteriorul este real; interiorul este numai o invenție a preoților, nu există.

Aceștia au condamnat spiritualitatea ca pe ceva fără sens.

Și ambele părți au căzut de acord asupra unui punct: că interiorul și exteriorul sunt în contradicție - poți alege unul, nu le poți alege pe ambele.

Abordarea mea este acceptarea fără nicio reținere a ambelor.

În mod firesc sunt împotriva materialismului deoarece știu că interiorul există - de fapt, exteriorul există doar pentru interior, pentru protecția lui, pentru alimentarea lui.

Și sunt și împotriva așa-zişilor spirituali, deoarece nu pot nega realitatea materiei.

Este evident aici, de jur-împrejurul nostru, așa încât doar oamenii care își pot închide ochii, rațiunea, înțelegerea, inteligența pot crede că totul este o iluzie, că nu există în realitate.

Încearcă numai.

Când ieși, treci prin zid, nu pe poartă - și vei cunoaște dacă este o iluzie sau o realitate.

Chiar și un Shankaracharya va trece prin poartă, nu prin perete - și va încerca toată viața să dovedească faptul că zidul este o iluzie, că doar pare a fi acolo, dar nu este acolo.

O întâmplare frumoasă.

Într-o bună dimineată, Shankaracharya - acel Shankaracharya, primul Shankaracharya - după baia în Gange, în Varanasi, urca treptele, iar un alt om cobora treptele.

Era întuneric.

Soarele încă nu răsărise, iar omul l-a atins pe Shankaracharya.

Iar în momentul în care l-a atins, a spus: „Doamne, iartă-mă, sunt un sudra” - Sudra - Casta inferioară din India (n.trad.)

Iar Shankaracharya s-a înfuriat.

Pentru un om care spune că tot ce este în afară este iluzoriu, chiar și pentru el corpul unui sudra nu era iluzoriu.

I-a spus: „Mi-ai risipit timpul. Acum trebuie să mă îmbăiez din nou”.

Sudra i-a răspuns:

„Înainte să te îmbăiezi iar, răspunde-mi, te rog, la câteva întrebări.

Dacă nu răspunzi, poți să te îmbăiezi din nou, dar te voi atinge iar - și atunci chiar va fi o adevărată pierdere de timp”.

Îl pusese la colț pe Shankaracharya... și nu era nimeni înjur, așa că Shankaracharya a fost de acord să-i

răspundă la întrebări, spunându-i:

„Pari a fi un om tare încăpățânat. Mai întâi mă atingi, pe urmă declari că ești un sudra. Iar acum mă obligi să-ți răspund la întrebări. Care sunt întrebările?”

Sudra îi spune:

„Întrebările mele sunt foarte simple.

Vreau să aflu de ce corpul meu, al unui sudra, nu poate fi atins.

Este o diferență. Între corpul tău și corpul meu?

Este o diferență între sângele meu și sângele tău, oasele mele și oasele tale?

Este posibil ca, după ce amândoi vom fi murit, să spună cineva care corp a fost al brahmanului și care al unui sudra?

Scheletele noastre vor fi la fel, așa că te rog să-mi spui: este corpul meu de neatins?

Dacă nu, atunci este sufletul meu de neatins?

Și tu ești cel care învață pe alții că Dumnezeu se află în fiecare suflet - e el mai mult în tine și mai puțin în mine?

Este o diferență cantitativă sau calitativă?

Sau sălășluiește el doar în tine, iar în mine nu este nici Dumnezeu, nici satchitananda* - nici adevăr, nici conștiință, nici beatitudine?

(satchitananda - Existența, conștiința și beatitudinea, ca descriere a experienței subiective a realității ultime (n.trad.)

Și adu-ți aminte, stai lângă Gange și soarele răsare. Nu minți!

Iar asta nu este o discuție filosofică: este o problemă de viață și de moarte pentru mine”.

Shankaracharya umblase peste tot prin țară câștigând dezbateri cu mari învățați, dar a rămas mut în fața acestui sudra.

Întrebarea lui era foarte simplă: trupurile sunt trupuri, alcătuite din același material, iar conștiința este conștiință; alcătuită din aceeași substanță. Unde este diferența?

Văzând că Shankaracharya tace, a spus:

„Dacă m-ai înțeles, atunci mergi mai departe, nu-i nevoie de o altă baie.

Dacă te îmbăiezi din nou, atunci răspunde-mi la întrebare!”

O să fii surprins, era probabil prima lui înfrângere într-o dezbatere. A fost nevoie să părăsească locul și să se întoarcă la templu fără să se mai îmbăieze încă o dată.

Desigur că nu era suficient, de curajos să spună adevărul, întrebarea fusese simplă, dar văzuse că orice ar fi spus ar fi contrazis învățăturile lui filosofice, ar fi fost împotriva religiei sale. Mai bine să păstreze tăcerea, nu să spună nimic.

Dar omul ce nu putea fi atins – nimeni nu-i cunoaște numele – trebuie să fi fost extrem de inteligent.

Reușise să obțină răspunsul pentru că spusese limpede:

„Dacă te mai îmbăiezi o dată, te voi atinge iar. Dacă accepți punctul meu de vedere, că nu exista nicio diferență, atunci întoarce-te la templu – este timpul pentru rugăciunea de dimineață”.

Văzând situația, Shankaracharya se întorsese la templu.

Dar asta îi distrusese întreaga filosofie, în cinci minute fuseseră distruse eforturile de o viață.

Și motivul este acela că filosofia lui este împotriva existenței; omul pur și simplu afirma un fapt – că exteriorul este material, că interiorul este spiritual, și că nu există niciun conflict.

Ai văzut un conflict între sufletul tău și trupul tău – luptându-se luându-se la trântă, bătându-se unul pe celălalt? Este doar o imensă armonie.

De fapt, când acolo nu este armonie, ești bolnav.

Cu cât ești mai sănătos, cu atât ești mai în armonie.

Boala poate fi definită ca un conflict între interior și exterior; s-au separat, nu se mai mișcă împreună. Armonia s-a rupt.

Funcția medicului este aceea de a aduce armonia înapoi, de a aduce muzica înapoi, de a-ți transforma viața

într-o orchestră.

Maestrul - este un medic - nu al bolilor tale obișnuite, ci al conflictelor tale existențiale.

De asta am luptat pe două fronturi.

A trebuit să lupt cu vechile tradiții, vechile religii, vechile ortodoxii, deoarece nu-ți permiteau niciodată să fii sănătos și întreg. Te schilodeau.

Cu cât erai mai schilod, cu atât ajungeai un sfânt mai mare. Așa că, pe de-o parte, a trebuit să lupt eu orice gândire sau teologie care te divide.

În al doilea rând, a trebuit să lupt pentru creșterea ființei tale interioare.

Ambele sunt părți ale aceluiași proces: cum să devii un om întreg, cum să distrugi toate prostiile ce te împiedică să devii un întreg - asta este aspectul negativ;

Iar aspectul pozitiv este acela de a aprinde în tine interesul față de meditație, de tăcere, de iubire, de bucurie, de pace. Este aspectul pozitiv al învățăturilor mele.

Cu aspectul pozitiv nu este nicio problemă, așa fi putut merge oriunde; pe glob să-i învăț pe oameni meditația, pacea; iubirea; tăcerea - și nimeni nu s-ar fi împotrivit.

Dar nu așa fi fost de ajutor nimănui, pentru că cine ar fi distrus atunci toate gunoaiile?

Iar gunoaiile trebuie distruse primele, pentru că blochează drumul. Este condiționarea ta.

Ai fost programat din fragedă copilărie cu niște minciuni sfruntate, dar au fost repetate atât de des încât ai uitat că sunt minciuni.

Este marele secret al publicității: continuă să repeți. La radio, la televiziune, în filme, în ziare, pe ziduri, peste tot, continuă să repeți.

Pe vremuri se credea că oriunde este o cerere, apare oferta legată de ea. Acum nu mai este asta regula.

Regula este că dacă ai ceva de oferit, creează cererea.

Continuă și scrijelește în mintea oamenilor anumite cuvinte, așa încât să uite pe deplin că le-au auzit la radio,

la televizor, în filme, în ziare, și să înceapă să creadă în ele.

Ascultând mereu ceva, vor începe să cumpere – fie săpun, fie pastă de dinți, fie țigări. Poți vinde orice.

Am auzit despre un om considerat a fi un mare vânzător.

Compania lui era foarte mândră de el.

Compania se ocupa de imobiliare și exista un teren pe care îl aveau de mulți ani și nu fuseseră în stare să găsească pe cineva interesat de el.

Până la urmă, proprietarul l-a chemat pe marele specialist în vânzări și l-au rugat.

El le-a spus: „Nu vă faceți griji!”, și a vândut terenul.

După numai cincisprezece zile au început ploile și lotul de teren a fost acoperit cu câțiva metri de apă, era cel puțin la câțiva metri sub apă.

Acesta fusese motivul pentru care nimeni nu fusese interesat să-l cumpere – oricine putea vedea din drum ce se întâmpla după o ploaie. Peste tot terenul era foarte jos...

Omul care l-a cumpărat a apărut realmente furios – a năvălit în biroul proprietarului și a spus: „Asta este o afacere sau o hoție la drumul mare? Unde vă este agentul de vânzări?”

Proprietarul i-a răspuns: „Care-i problema? Ce s-a întâmplat?”

„Ce s-a întâmplat? Mi-a vândut un teren care este acum la câțiva metri sub apă! A devenit o baltă. Ce o să fac cu el? O să-l omor pe omul ăsta. Oricum, dați-mi banii înapoi”.

Patronul i-a spus: „Nu te îngrijora, stai jos”.

Și l-a chemat pe agentul de vânzări.

Iar agentul i-a spus:

„Nu este nicio problemă, vino doar cu mine. O să rezolv. Vrei banii tăi? O să-ți primești banii cu dobândă pe cincisprezece zile, pentru că am deja cumpărători mai buni pentru el”.

„Poftim?!”

Agentul i-a spus:

„Nu te răzgândi – o să-ți primești banii cu tot cu

dobândă și o să uiți cu totul de terenul ăsta.

Așa o frumusețe...

După ploi, poți face o casă frumoasă acolo, iar când ploile vor veni din nou poți să faci în așa fel încât apa să nu se mai scurgă, să rămână acolo.

Vei avea singurul loc de felul ăsta din oraș, un palat între ape.

Cât despre situația de acum, ți-aș putea vinde două bărci. Le păstrăm pentru astfel de situații”.

Și i-a vândut și două bărci omului!

Proprietarul stătea acolo, privind scena.

Bărcile erau absolut inutile – timp de ani în șir stătuseră inutile acolo, abandonate.

Puse pe apă, urmau să se scufunde imediat.

I-a spus agentului:

„Ne bagi și mai rău în necaz”.

Agentul i-a răspuns:

„Nu te îngrijora. Dacă am reușit să rezolv problema cea mare, pot să rezolv și cu astea două bărci”.

Trebuie să crezi dorința în oameni – „palatul dintre ape”.

Se gândea doar să-și facă o casă. Acum dorința și ambiția i se schimbaseră, își dorea un palat între ape.

Agentul îi spusese: „Gândește-te, dacă vrei să faci un palat între ape, mai întâi trebuie să faci lacul. Și ți-am dat pe degeaba lacul gata făcut!”

Timp de secole omului i-au fost vândute credințe, dogme, convingeri care sunt cu totul neadevărate, care nu se bazează pe altceva decât pe ambiția sa, pe lenea sa.

Nu vrea să facă nimic și vrea să ajungă în ceruri.

Și sunt persoane gata să-ți ofere hărți, scurtături – oricâte scurtături vrei.

Doar scoală-te dimineața cu numele Domnului pe buze, amintește-l două-trei minute înainte să te dai jos din pat – și este suficient.

Din când în când, mergi la Gange, îmbăiază-te ca să scapi de toate păcatele tale, să te purifici.

Și toate religiile au creat genul ăsta de lucruri –

mergi la Kaaba și totul îți va fi iertat.

Musulmanii sunt oameni săraci și sunt săraci din cauza credinței lor.

Nu sunt de acord să ia bani cu dobândă sau să dea bani cu dobândă. Iar toate afacerile depind de dobândă; sunt sortiți să rămână oameni săraci.

Și li se spune că cel puțin o dată în viață trebuie să ajungi la Kaaba și că asta este totul – să înconjuri de șapte ori piatra din Kaaba și gata cu toate păcatele, se vor manifesta în tine toate virtuțile. Scurtături.

Un om a ajuns la Ramakrishna.

Se ducea la Varanasi, pentru îmbăierea rituală, dar era interesat de Ramakrishna așa că, înainte de a pleca, s-a dus să se închine la picioarele lui.

Iar Ramakrishna i-a spus:

„De ce să te duci la Varanasi, Gangele ajunge și aici” – curgea chiar prin spatele templului unde se aflau.

„Gangele ajunge chiar și la Calcutta. Unde vrei să te duci?”

Dar omul i-a răspuns:

„În textele sfinte se spune că Varanasi are ceva special. Este același Gange, dar, dacă te îmbăiezi acolo, ți se spală toate păcatele”.

Ramakrishna era un om foarte simplu.

I-a spus:

„Ai binecuvântarea mea să mergi acolo, dar să-ți aduci aminte de ceva. Ai văzut cum e pe acolo? Pe malul Gangelui sunt niște copaci mari”.

„Da. Am fost acolo odată cu tatăl meu când eram mic. Dar de ce-mi vorbești de acei copaci?”

„Îți spun de ei pentru că oamenii nu știu de rostul, lor.

Gangele este mare – te îmbăiezi și toate păcatele tale sunt îndepărtate imediat. Dar stau în acei copaci și te așteaptă!

Fiule, te vei întoarce pe același drum. Unde o să te duci? Cât timp o să poți sta în Gange? Poți să stai cât vrei – o oră, două ore, o zi, două zile –, dar, până la urmă, trebuie

să ieși afară”.

„Nici măcar două zile. Mă îmbăiez și ies afară. O să-mi ia cel mult cinci minute în apele alea reci... Dar este ciudat. Nimeni nu mi-a spus că toate păcatele stau în copaci”.

Ramakrishna i-a spus atunci:

„Iar în momentul în care o să-ți pui hainele... o să-ți pui la loc și păcatele.

Și se întâmplă uneori ca păcatele altcuiva – dacă te plac... «Omul ăsta arată bine. Țăla este deja mort, terminat: ăsta este bun, tânăr, are șansa de a comite noi păcate» – sar pe tine.

Aici este marea problemă.

Păcatele tale se vor întoarce, cu siguranță, plus altele... Toți acei copaci sunt plini de păcate, așa că încearcă să te salvezi cumva”.

„Cum să mă salvez? Nu poți vedea păcatele. Nu le voi vedea nici când voi face baia, nu voi fi în stare să le văd nici când vor coborî iar asupra mea!”

Ramakrishna i-a spus atunci:

„Este problema ta. De asta eu nu mă duc acolo, pentru că este absolut degeaba. Copacii ăia nu stau degeaba acolo, își fac treaba de secole”.

Omul i-a spus:

„Ai trezit îndoiala în mine... Mă duc acasă și mă mai gândesc dacă să mă duc sau nu.

Este o risipă inutilă dacă așa se va întâmpla.

Și ai trezit frica în mine – păcatele altora, pe care nici măcar nu le-am comis!”

Preoții îți oferă scurtături pentru că ești leneș. Nu vrei să faci nimic în căutarea sinelui.

Cerul nu este undeva departe, dincolo de nori.

Este în tine și, din acest motiv, nu trebuie să te duci la Gange sau să mergi la Kaaba. Trebuie să călătorești în tine.

Dar asta e ceva ce niciun preot, al nici unei religii, nu vrea să faci, pentru că, din momentul în care o faci, vei scăpa din robia oricărei religii – hinduism, islam,

creștinism -, toate ți se vor părea stupide și fără sens. Îți vei fi găsit adevărul.

Așa că munca mea începe cu aspectul negativ - trebuie să distrug toate programele care ți s-au dat.

De către cine, asta nu contează - indiferent dacă ești catolic sau protestant, nu contează, trebuie să te de programez ca să fii curat și neîmpovărat. Toate ușile și toate ferestrele îți sunt deschise.

Iar în partea a doua, partea esențială, te învăț cum să intri acolo. Pentru că știi foarte bine cum să ieși afară; timp de mai multe vieți ai ieșit afară, numai afară.

Te-ai obișnuit cu asta.

Când te duci la muncă, nu te gândești: „Acum ia-o la stânga, acum ia-o la dreapta, acum întoarce...”

Când te întorci acasă nu te gândești așa.

Simplu, mecanic, ca un robot, continui zilnic să te întorci acasă, să te duci zilnic la muncă.

Călătoria exterioară este obișnuința ta.

Dar lumea interioară este o lume nouă pe care nici măcar nu ai privit-o, în care nu ai făcut nici măcar un pas.

Așa că trebuie să te învăț, încetul cu încetul, cum să pășești înăuntru.

Chiar și când le spun oamenilor să pășească în interior, ei pun imediat întrebări care arată cât de concentrați sunt pe lucrurile exterioare.

Eu le spun:

„Stați în liniște”.

Iar ei mă întreabă:

„Pot să practic gayatri mantra?”

Dacă practici gayatri mantra sau citești ziarul, nu-i nicio diferență, ambele sunt exterioare.

Eu îți spun:

„Stai în liniște”.

Ei spun:

„E bine, dar aș putea măcar să repet omkar...”

E jalnic.

Mă întristează faptul că eu le spun să fie tăcerea, iar ei mă întreabă dacă să umple cu ceva tăcerea.

Ei nu vor să fie tăcere. Dacă nu altceva, măcar omkar e bun - orice ar fi bun.

Am fost profesor la universitate.

Un profesor de matematică a devenit interesat doar văzându-mă zi de zi...

Treceam chiar pe lângă biroul lui.

Nu fuseserăm prezentați unul celuilalt - cu toate acestea, duceam un deget la buze și îl priveam.

El se uita de jur-împrejur:

„Mai vede cineva, sau nu? Altminteri se vor gândi că e o nebunie, nu-l cunosc pe omul ăsta”.

La început, obișnuia să se uite aiurea, în altă parte. Trebuia să bat din palme.

Pe urmă s-a gândit că era mai bine să stea la fereastră, ca să nu mai fie nevoie să bat din palme, pentru că ar fi putut auzi ceilalți.

Iar când insistam să-mi duc degetul la buze... se gândea: „Pare ciudat că eu nu fac nimic”, așa că a început să-și ducă și el degetul la buze. Așa am devenit buni prieteni.

Într-o zi a venit la mine acasă.

Mi-a spus:

„Este prea mult. Ești nebun? De ce mă chinui? Și asta în fiecare zi!

Mi-e atât de frică de faptul că, dacă vei trece pe acolo când vor fi toți în clasă, vor începe și ei să facă același lucru.

Iar în fața altor oameni nu pot să-mi duc degetul la buze pentru că m-ar întreba: «Ce faci?»”.

I-am răspuns: „Nu este altă cale”. Și era englez.

„Fără o prezentare este tare greu să începi să vorbești cu un englez, așa că m-am gândit că ar fi mai bine așa. Nu vorbesc, nu-ți spun nimic. Doar pun degetul la gură. Am tot dreptul să fac asta oricând aș vrea”.

Mi-a spus: „Așa e, dar chiar în fața mea, mereu în fața mea!”

I-am răspuns: „Ai venit. Acum lucrurile pot să înceapă”.

M-a întrebat: „Ce vrei să spui?”

„Vreau să spun: ai de gând să-ți distrugi toată viața cu matematica?”

Era în vârstă, aproape de pensie. Și aștepta pensia ca să se întoarcă în Anglia, să se stabilească iar în țara lui.

Mi-a răspuns:

„Este o întrebare importantă. Mi-am pus-o și eu de multe ori: o să-mi distrug toată viața cu matematica? Ce am câștigat? Doar cifre și cifre și mă torturez singur și nu câștig nimic”.

I-am zis:

„Știu o cale. Poți sta în tăcere – ăsta este simbolul, degetul dus la buzele mele înseamnă să păstrezi tăcerea. Doar o jumătate de oră... Ești singur” – soția îi murise și fiul își vedea de afacerea lui „nu ai nimic altceva de făcut. Ai o casă frumoasă și o grădină frumoasă. Poți sta oriunde, doar să o faci în tăcere”.

Mi-a zis:

„Ideea este bună, dar în tăcere aș putea număra de la unu la o sută?

Și de la o sută înapoi – nouăzeci și nouă, nouăzeci și opt, nouăzeci și șapte, până la unu, și din nou înapoi?

Așa ar fi mai ușor pentru mine, ca o scară – de la unu la doi, la trei, la patru, apoi să cobor pe scară înapoi. Dar fără nimic de făcut, doar să stau în tăcere...”

I-am spus:

„Nu merge, pentru că ai face aceeași prostie – matematica pe care ai făcut-o toată viața. Dar care-i problema cu statul în tăcere?”

A răspuns:

„Doar aspectul... cineva m-ar putea vedea.

Cineva m-ar putea întreba: «Ce faci?»

Sunt educat ca, atunci când cineva întreabă «Ce faci?», să nu răspund: «Nimic». Altfel oamenii s-ar gândi că sunt un depravat.

Nimic? Întreaga lume se află aici pentru a face ceva, iar tu stai acolo și nu faci nimic?”

În orice limbă este un proverb care spune: „Orice

este mai bine decât nimic”.

Orice, fără nicio condiție?

Ciudat – orice este mai bine decât nimic?

Toate limbile au astfel de proverbe: „Nu sta degeaba, fă ceva”.

Am auzit cum o femeie spunea unei alte femei, vecina ei:

„Am vești bune. Fiul meu, care nu făcea nimic, s-a alăturat unui grup de meditație. Acum practică meditația”.

Treceam pe acolo.

I-am spus:

„Nu știi despre ce vorbești, pentru că meditația înseamnă să nu faci nimic.

Fiul tău a găsit oamenii potriviți, oamenii de felul lui.

Acum, în loc să nu mai faci nimic singur, nu mai face nimic împreună cu mai mulți oameni”.

Meditația nu este ceva.

După ce s-a rezolvat aspectul negativ – și asta depinde de inteligența ta, se poate rezolva într-o secundă.

Dacă poți vedea că tot ceea ce ai este de împrumut și dacă ai curajul de a hotărî că: „nu o să mai port nimic de împrumut, iau decizia să descopăr singur adevărul meu...”

Ce rost are să știi tot ce s-a scris despre iubire și să nu te îndrăgostești niciodată?

Poți aduna o întreagă bibliotecă despre iubire – superbe poezii, piese de teatru, romane –, dar va fi inutil, nu vei ști ce este iubirea. Nu vei fi iubit niciodată.

O singură clipă de iubire este mai prețioasă decât toată biblioteca.

Același lucru este adevărat în legătură cu tot ce este valoros.

O singură privire în interiorul tău este mai prețioasă decât toate textele tale sfinte.

O singură licărire a conștiinței tale și intri în adevăratul templu – care nu este făcut din cărămizi și marmură, dar care se află deja în tine.

Templul este alcătuit din conștiința însăși.

Este o flacără, o flacără eternă care arde de o

eternitate. Nu are nevoie de combustibil.

Așteaptă să o vezi pentru că, văzând-o, ochii tăi vor avea pentru prima dată ceva – bucuria, lumina, muzica, frumusețea, extazul. Iar atunci când vei păși înăuntru, exteriorul nu va fi uitat.

Când vei păși înăuntru, exteriorul tău va radia ceea ce e în interior – în gesturile tale, în modul în care privești, în care vorbești, în autoritatea din spatele cuvintelor tale.

Chiar și atingerea ta, chiar și prezența ta. chiar și tăcerea ta va fi un mesaj.

Interiorul și exteriorul sunt părți ale aceleiași realități.

Mai întâi trebuie să cureți exteriorul, care a fost deformat timp de secole.

Este un noroc faptul că nimeni nu-ți poate deforma realitatea interioară; cu excepția ta, nimeni nu poate intra acolo.

Nu poți nici măcar să-ți inviți iubitul, prietenul.

Cu excepția ta, nu poți duce pe nimeni acolo.

Este un mare noroc, altfel totul ar fi fost stricat în tine și recuperarea ar fi fost imposibilă.

Numai exteriorul este acoperit cu praful a tot felul de lucruri; simpla înțelegere te poate scăpa de el.

Dar este un aspect esențial – aspectul negativ – să știi că falsul este fals, pentru că, din momentul în care știi că este fals, va cădea, va dispărea.

Pe urmă, călătoria interioară este luminoasă, este simplă.

„Când renunțăm la atitudinea de a-i judeca negativ pe ceilalți, vom renunța și la recunoașterea aspectului pozitiv al celorlalți – trebuie renunțat la tot ansamblul, nu-i așa?”

Da, întregul ansamblu al judecății trebuie să dispară.

Nimeni nu are dreptul de a judeca pe altcineva, negativ sau pozitiv.

Acestea sunt căi de a-i domina pe ceilalți. Când judeci pe cineva încerci să intervii în viața lui, iar aceasta nu este treaba ta.

O ființă umană autentică, adevărată pur și simplu le permite celorlalți să fie ei înșiși.

Nu-i treaba mea să judec pe cineva că este bun sau rău.

Toți trebuie să fie conștienți de propriile lor calități.

Dacă vreau să ajut oamenii, nu pot să-i ajut judecându-i.

Pot să-i ajut doar făcându-i mai conștienți.

Dacă vreau să-i ajut pe alții – și este extrem de frumos să ajuti, este o mare bucurie primul lucru este deplina acceptare a persoanei, indiferent cine este, indiferent ce este.

Așa a vrut existența ca ea să fie.

Probabil că prin ea este împlinită o nevoie, fără ea existența ar fi redusă, s-ar pierde ceva.

Și nimeni nu o poate înlocui, este într-atât de unică încât este de neînlocuit.

Dar, în toată istoria omenirii, nu ni s-a spus că oamenii sunt unici.

Ni s-a spus că oamenii trebuie să fie într-un anumit fel, să se comporte într-un anumit fel, să trăiască într-un anumit fel – atunci sunt buni, atunci pot fi răsplătiți cu respect și onoruri aici, pe pământ.

Și vor fi răsplătiți de asemenea și în lumea de dincolo, cu tot felul de plăceri.

Ni s-a spus care lucruri sunt rele și că oamenii care le fac trebuie să fie condamnați aici, dezonozați, respinși de societate, făcuți să sufere prin orice metodă și, până la urmă, după moarte să sufere în iad.

Iar criteriile după care se decide ce este bun și ce este rău se modifică, se schimbă – ce era bun ieri nu mai este bun astăzi. Ce era rău într-o zi devine bun în altă zi.

Uită-te la firul istoriei și o să fii surprins...

De exemplu, Rama, Krishna, Parasurama, care sunt toți întrupări ale Domnului, erau cu toții mănăcatori de carne, nu erau vegetarieni.

Ramakrishna obișnuia să mănânce pește.

Să fii din Bengal și să nu mănânci pește părea ceva

imposibil. De fapt, fiecare casă din Bengal are un mic iaz.

Ei cresc pești; așa cum tu crești altceva, ei cresc pești. Firește, casele lor miros a pește. Și, din cauza asta...

Când Imperiul Britanic a ocupat India, Calcutta a fost prima lor capitală.

Cei din Bengal au fost primii funcționari, prima birocrație, și miroseau a pește.

De asta britanicii au început să-i numească babu, babu înseamnă cineva care miroase. Poți să spui „babu din Bengal” și nu este nicio problemă, dar nu poți să spui „babu din Punjab” – nu se potrivește. Cu „Punjab”, babu nu se potrivește deloc – „babu din Punjab”?

Este imposibil – „Punjab” și „babu”?

Cel din Bengal este un babu și, în umbra lui, chiar și cel din Bihar a devenit un babu, dar lucrurile se opresc aici.

Și este ciudat pentru că puternicul Imperiu Britanic le-a spus celor din Bengal „babu” – era o vorbă de ocară; ba înseamnă cu, bu înseamnă miros. Dar chiar și această vorbă de ocară a devenit un cuvânt respectabil, pentru că oameni respectabili îl foloseau. Așa că acum, când dorești să-ți arăți respectul față de cineva, îi spui babuji – „Babu Rajendra Prāsād”. Nu a scăpat de asta nici măcar președintele Indiei, și lui i se spune „babu.

Pe măsură ce timpurile se schimbă...

Astăzi nu putem accepta, nicio persoană sensibilă nu poate accepta că un om despre care s-a crezut a fi reîncarnarea lui Dumnezeu poate să mănânce carne.

Pare jenant, stânjenitor.

După Mahāvīra și Gautama Buddha, valorile s-au schimbat spectaculos.

Trebuiau să se schimbe, pentru că cei doi erau vegetarieni și au dovedit că niciun om care iubește și manifestă compasiune în sufletul său nu poate fi un mâncător de carne.

Pe înălțimile conștiinței nu-ți poți imagina că un om continuă să mănânce carne – ceva este greșit.

În fiecare epocă omul a trebuit să definească ce este

bine, ce este rău.

Nu te-ai gândi niciodată că faptul că Rama și-a ascultat tatăl – acesta era un om pe moarte, sub influența unei tinere soții...

În primul rând, să ai patru soții era ceva rău. În al doilea rând, nici aflat pe moarte, omul nu avea curajul să îi spună nu tinerei sale soții. Un bărbat sub papuc!

Fără niciun motiv, el i-a ordonat lui Rama să plece în pădure timp de paisprezece ani.

Supunerea era o valoare în acele zile.

Rama a fost respectat timp de secole pentru că s-a supus tatălui său fără ca măcar să întrebe:

„De ce? Ce am făcut? De ce primesc așa o pedeapsă?”

A petrecut paisprezece ani în pădure.

Astăzi, nimeni cât de cât inteligent nu ar putea spune că supunerea poate fi atât de valoroasă.

Ar fi trebuit să nu se supună.

Și eu simt că, dacă Rama nu l-ar fi ascultat pe Dasharatha, tatăl lui, India ar fi fost o cu totul altă țară.

Supunerea lui a făcut din toată țara o țară de sclavi.

Nu-i ceva simplu, e foarte complicat. Când îl respecti pe Rama, respecti supunerea.

Pe urmă, au venit invadatorii și țara s-a supus, iar invadatorii au continuat să vină și țara a continuat să se supună.

În primele cinci sute de ani nu s-a văzut nici măcar o singură revoluție în India, pentru că revoluția nu a fost niciodată o valoare pentru noi.

Nu ne-am gândit niciodată că revoluția ar fi ceva bun.

Am condamnat mereu spiritele rebele, în timp ce spiritul rebel este singurul spirit de pe lumea asta care ajută evoluția. Dacă am rămas în umbra tuturor celor din lumea asta este din cauza respectului nostru față de supunere.

Nu spun să nu fii respectuos, nu spun să fii neascultător.

Spun numai să ai discernământ. Iar discernământul

vine din conștientizare - fii alert, fii conștient, vezi situația în ansamblu.

Și lasă decizia să vină de la tine, nu din exterior - nu de la tatăl tău, nu de la profesori, nu de la preoți.

Ascultă-i ce au de spus, ascultă-i cu grijă, respectuos.

Dar decizia să vină din interiorul tău cel mai profund.

Atunci vei avea personalitate și vei fi independent. Și, împreună cu tine, întreaga societate va trece la un nivel mai înalt de conștiință, către libertate.

Nu judeca oamenii.

Mai degrabă iubește oamenii.

Nu ți s-a spus să iubești oamenii, dar, pe față sau nu, ți s-a spus să judeci oamenii.

Iubirea nu cunoaște judecata; pur și simplu te iubește, așa cum ești. Este problema ta, este viața ta. Cum să o trăiești?

Dacă iubirea mea este mare cu adevărat, te poate schimba fără niciun efort din partea mea. Fără să te judec, există posibilitatea de a te schimba.

Uită-te la mine. Am trăit alături de mii de oameni; niciodată nu am judecat pe nimeni. Pur și simplu i-am iubit pe toți cei care au fost cu mine și am văzut cum în ei se petrec schimbări colosale fără niciun efort din partea mea. Doar iubirea i-a făcut diferiți.

Zilele trecute am primit o scrisoare trimisă dintr-o închisoare americană. Un paznic mă iubește.

Și fără să-i pese de guvern, le oferă criminalilor un timp în care să mediteze.

Închisoarea lui este o închisoare specială, unde se află doar criminali periculoși - fie cei care urmează să-și petreacă toată viața în închisoare, fie cei care urmează să fie executați, doar astfel de oameni se află acolo.

După mai mulți ani într-o închisoare americană, dacă comportamentul este bun, oamenilor li se oferă o vacanță - timp de o săptămână se pot duce să-și viziteze familia, prietenii.

Dar nu și din închisoarea asta, în această închisoare nu te poți aștepta... s-au gândit că un individ care a ucis

șapte oameni, dacă-l lași afară șapte zile nu are nimic de pierdut.

Poate tăia oricâți oameni vrea, nu-l poți pedepsi mai mult decât ai făcut-o deja. Poate evada, nu riscă nimic; chiar dacă îl prinzi din nou, nu-i poți face nimic. I-ai dat deja pedeapsa maximă.

Așa că în închisoarea asta nu se dau vacanțe.

Dar prietenul meu, paznicul, fără să ceară permisiunea, a început să le dea vacanțe criminalilor după ce, timp de câțiva ani, practicau meditația.

A ezitat în cazul unui criminal care comisese șapte omucideri, dar și-a amintit: „Nu judeca, doar iubeste”.

Și, plin de iubire, i-a oferit șapte zile și i-a spus că, dacă are nevoie de ceva, este gata să-l ajute. „Mergi și trăiește din plin șapte zile”.

Nu se aștepta ca omul să se întoarcă și se aștepta să aibă probleme. Dacă nu se întorcea, urma să fie o problemă pentru paznic.

Dar omul s-a întors după cinci zile.

Paznicul l-a întrebat: „De ce te-ai întors după cinci zile?”

El i-a spus:

„Îmi făceam griji pentru tine, că probabil nu dormi, că poate îți este frică de faptul că nu o să mă mai întorc.

Grija ta a devenit așa o grijă pentru mine că m-am gândit că merită să renunț la două zile, mai bine să mă întorc.

Mi-ai oferit atât de multă iubire, oare nu pot să fac măcar atât pentru tine – să vin la închisoare cu două zile mai devreme? Pentru mine nu contează.

Trebuie să-mi trăiesc toată viața aici – încă două zile... Dar nu puteam să dorm, îmi făceam probleme pentru tine.

Știam că vei fi îngrijorat permanent în legătură cu ce urma să se întâmple, dacă aveam să mă întorc sau nu. Și nu puteam să mă bucur, pentru că îmi lipsea meditația aceea”.

Nu trebuie să judeci pe nimeni. Dar poți face ceva

mai bun: poți să iubești.

Poți ajuta omul să mediteze, să devină mai conștient. Și poate că iubirea ta și meditația lui pot aduce schimbarea, pot aduce transformarea.

Și nu va fi impusă din exterior – va veni din interior, precum o floare, și va înflori în el. Iar când ceva vine din interior și înflorește, este de o deosebită frumusețe.

„Mai exact, cum să nu faci nimic?”

Lucrul cel mai ușor de pe lumea asta este uneori cel mai dificil.

Din simplul motiv că este ușor, devine dificil.

Nu este o șaradă, ci o logică simplă a egoului.

Trebuie să înțelegi logica asta.

Logica egoului este că, dacă încerci lucruri dificile, doar atunci dovedești existența egoului. Dacă ai reușit în chestiunile dificile, atunci ți-ai atins egoul.

Dacă alergi după imposibil ești, desigur, cel mai mare om din istoria omenirii.

Oamenii au încercat sute de ani să ajungă pe cel mai înalt vârf din Himalaya. Sute de alpiniști au murit, dar efortul a continuat.

Au continuat să sosească tineri din aproape toate țările lumii pentru că Everestul, cel mai înalt vârf din Himalaya și cel mai înalt vârf din lume, a rămas o provocare pentru egoul omului. A rămas necucerit.

Dar nu câștigi nimic așa.

Dacă te urci pe Everest și privești în jur te vei simți prost, că nu este nimic de câștigat. Niciun magazin, nici măcar cineva care să te salute...

Absolut pustiu, gheață eternă ce nu s-a topit niciodată. Iar vârful este atât de mic încât nici măcar doi oameni nu pot sta pe el.

Ce poți să faci acolo?

Lui Edmund Hillary și lui Tenzing le-a luat ani de zile să ajungă acolo – și cât au rămas acolo? Nu mai mult de cinci minute.

Probabil că și cinci minute au părut cinci veacuri, pentru că totul îngheață acolo, chiar și timpul.

Și după cinci minute au coborât iar pe pământ unde oamenii se agitau, așteptau, strigau – bucuroși că omul cucerise imposibilul.

Dar care este câștigul?

Din afară nu poți vedea niciun câștig, dar este acolo un câștig – asta numesc eu logica egoului: Edmund Hillary a intrat în istorie.

Acum nimeni nu-i mai poate lua locul, nimeni nu mai poate fi, încă o dată, primul om care cucerește Everestul.

Oricine apare va fi al doilea, al treilea, al patrulea – dar gloria de a fi primul alimentează enorm egoul.

Primul om care a pășit pe Lună, primul om care a ajuns pe orbita Lunii...

L-am întâlnit pe rusul Iuri Gagarin, cel care în întreaga istorie a omenirii a fost primul care a ajuns pe orbita Pământului și cel mai aproape de Lună.

Fără el ne-ar fi fost imposibil să pășim pe Lună. El a pregătit terenul. A privit și a plănuit de aproape cum se poate aseleniza. A devenit faimos în întreaga lume.

A fost invitat în India și chiar și proștii din India... Te-ai aștepta la ceva mai mult bun-simț de la proștii din India, pentru că sunt cei mai vechi proști, ar fi trebuit să învețe un pic.

Dar proștii sunt pur și simplu proști – moderni, antici, indieni, americani. Nu aparțin nici unei caste, nici unei națiuni.

Sunt aproape iluminați, în sensul ăsta.

Niciodată nu am văzut indienii atât de înnebuniți! S-au adunat cu milioanele pentru a-l vedea pe Iuri Gagarin la New Delhi.

Nu s-au adunat niciodată în felul ăsta să vadă un înțelept, un sfânt, un mahatma. Atât de multă curiozitate!

Iuri Gagarin probabil că s-a simțit de o mie de ori mai înalt decât era.

Când l-am întâlnit, l-am întrebat:

„În ceea ce vă privește, ce ați câștigat din punctul dumneavoastră de vedere?

Nu vorbesc despre progresul științific – că ați adus

toate datele care îl vor ajuta pe primul om care va ateriza pe alt corp ceresc –, asta este de înțeles.

Ce ați câștigat în plan personal?"

El a răspuns:

„Nu m-am gândit la asta, dar întrebarea este bună. Cu siguranță am câștigat ceva personal.

Am devenit faimos în întreaga lume și nu am făcut nimic. Nu pot să-ți arăt că «asta este realizarea mea».

Dar înțeleg întrebarea și pot să văd încotro duce.

Da, este adevărat, nu mai sunt același Iuri Gagarin care eram. Eram un om simplu, obișnuit.

Nu mi-am imaginat niciodată că o să fiu întâmpinat de milioane de oameni cu așa o bucurie încât simt de abia acum că trăiesc. Înainte eram mort”.

I-am spus:

„Sentimentul nu vine din conștiința ta, deoarece conștiința ta a rămas aceeași. Sentimentul că te-ai născut din nou vine de la ego, egoul a fost răsplătit enorm, a fost întărit. Asta este «câștigul».

Dar cei care mai știu câte ceva își dau seama că asta este o pierdere”.

Ce este câștig pentru ego este pierdere pentru suflet.

Ce este binecuvântare pentru ego este blestem pentru suflet.

Ceea ce pare a fi de maximă importanță pentru ego este o deplină prostie pentru nucleul cel mai profund al ființei tale.

Logica egoului este că niciodată nu este interesat de lucrurile simple, pentru că, dacă spui: „Pot să respir!”, asta nu va aduce mulțimea să te întâmpine, să spună: „Teertha, ești mare! Numele îți va deveni nemuritor pentru că respiri”.

Nimeni nu-ți va spune așa ceva, iar dacă o va spune cineva te vei gândi că este sarcastic, că nu te apreciază – pentru că este atât de ușor să respiri.

Nici măcar nu trebuie să o faci, se întâmplă de la sine. Nu este acțiunea ta, cum ai putea să te simți întărit de ea?

Dimpotrivă, tu ești realizarea ei: dacă nu ai respira, nu ai ajunge niciunde.

Respirația este mult mai profundă decât egoul, mult mai importantă decât egoul și mult mai existențială decât egoul.

Egoul nu poate face nimic.

Egoul este un lucru superficial – doar un balon de săpun pe suprafața râului. Nu știe nimic despre adâncimi.

Respirația ține de lucrurile cele mai profunde. De asta continuă, chiar și când dormi adânc. Nici măcar nu trebuie să fii treaz.

Am fost odată să văd o femeie ce stătuse în comă timp de nouă luni, dar respirase perfect, chiar și în cele nouă luni de stat în comă.

Nu fusese trează nici măcar o clipă în cele nouă luni. Iar medicii spuneau că, până să moară, ar putea rămâne în acea stare cel puțin trei ani, fără să se trezească. Dar era vie.

Respira foarte liniștită: poate că nu mai respirase niciodată atât de liniștită înainte de a fi ajuns în comă!

Există atât de multe lucruri care să deranjeze, dar pe ea nu o mai deranjau.

Nu putea auzi, nu putea vedea, nu putea gândi – dar respirația continua.

Respirația este atât de naturală încât egoul nu poate declara că el o face, așa că nu-l interesează.

Vezi problema?

Ce este mai important, esențial, nici măcar nu este de interes pentru ego; acesta nu se preocupă deloc de respirat.

Oamenii care încep să devină preocupați de respirat sunt cei care devin conștienți de un anumit adevăr – că, dacă faci lucruri dificile, egoul nu te va părăsi niciodată, pentru că fiecare pas în acea direcție îți va întări egoul.

Și cu cât este mai puternic egoul, cu atât mai departe ești de tine însuși.

Egoul este distanța dintre tine, cel real, și tine, cel ireal.

Cu cât este mai mare egoul, cu atât este mai mare distanța; cu cât este mai mică distanța, cu atât este mai mic ego.

Dacă nu mai este nicio distanță, egoul dispare, iar în acea dispariție apare cel care ești.

În ceea ce mă privește, este cea mai importantă descoperire dintre toate descoperirile făcute vreodată.

Nu consider descoperirea energiei atomice, a armelor atomice sau a orice altceva ca fiind mai importantă decât descoperirea faptului că dacă poți deveni conștient chiar de un proces simplu cum este respirația, egoul dispare.

Nu trebuie să abandonezi egoul. Dacă încerci să-l abandonezi, nu vei reuși. Cine să-l abandoneze?

Nu egoul îl abandonezi.

Cel care abandonează va spune în interiorul tău:

„Uite, am renunțat la ego, sunt un om umil, lipsit de ego, spiritual, sfânt”.

Nu ceea ce abandonezi este problema, ci cel care abandonează este problema.

Așa că nu poți, de fapt, să faci ceva ca să ajungi în punctul în care nu mai faci nimic.

Este simplu.

Întrebarea este importantă, dar răspunsul este foarte simplu. Observând întrebarea, te vei gândi că este dificil; nu este.

Dacă încerci să faci ceva pentru a nu mai face nimic, dai de necaz.

Ești ca un câine care încearcă să-și prindă coada.

Și, din când în când, orice câine încearcă acest exercițiu de yoga.

Este frumos să vezi câinele făcând yoga - yoga prinderii propriei sale cozi.

Poți sesiza încurcătura, eșecul: își adună din nou energia, face un salt mai mare, caută soluții pentru a se apropia de ea - pentru că, în momentul săriturii, din motive neștiute, coada sare și ea!

Cu cât o face mai repede, cu atât mai repede se

mișcă și coada.

Acum, bietul câine nu poate vedea cum coada este legată de el; nu poate vedea că nu este nicio cale de a o prinde.

Nici nu este nevoie s-o facă, ea este deja parte din el, el este deja stăpânul ei.

Ce încearcă el să facă? Încearcă să aibă ceva ce are deja? Încearcă să ajungă la ceva ce nu a fost niciodată separat de el?

Indiferent dacă o prinde sau nu, ea este mereu cu el; oriunde s-ar duce, este mereu cu el.

Nici măcar nu poate fugi de ea, așa că nu are niciun rost să o prindă. Este imposibil chiar și să scape de ea.

Poate că unii câini cred în ascetism – și sunt tot felul de câini: văzând permanentul eșec în prinderea ei, în punerea stăpânirii pe coadă, au ajuns la concluzia că întreaga poveste cuprinsul cozii este o iluzie, este maya.

„Nu-ți pierde timpul, doar renunță la ea și fugi cât de departe poți – în peșteri, în mănăstiri –, departe în Himalaya, unde nu mai apare nici măcar urma acelei cozi. Pe urmă vei fi liber. Deposedat de ea!”

Este modul de gândire al celui care renunță la avere, renunță la soție, la copii, și evadează.

Dar el nu este conștient.

Poți vedea cum coada este atașată de el; și oriunde s-ar duce câinele, coada îl va urma.

Dacă privești puțin mai profund, poți să observi;

dacă soțul renunță la soție, la copii, la proprietăți, face el ceva diferit?

În primul rând, de ce s-a însurat?

Trebuie să fi fost ceva în el care avea nevoie de soție.

Soția nu este ceva exterior, soția este o necesitate interioară a lui.

Trebuie să fi fost o necesitate interioară care își va fi dorit toate acele bunuri, altfel de ce le-ar fi adunat din capul locului?

Trebuie să fi fost o necesitate interioară de a-și fi dorit copiii, altfel cine l-ar fi obligat?

De fapt, întreaga lume încearcă, toate guvernele încearcă; „Folosiți metode contraceptive!”

Nimeni nu ascultă.

Nu pentru că oamenii nu ar înțelege ce le spui, nu că nu ar vedea cum crește populația într-o așa măsură încât, în curând, planeta o să moară – nu din cauza războiului atomic, ci prin înfometare.

Dar trebuie să fie ceva, o nevoie esențială, care-i face pe oameni să-și dorească copii.

Și astea sunt necesitățile psihice.

Poți să tai coada câinelui – nu-i așa o mare problemă – dar nicio operație nu va ajuta în privința nevoilor tale.

Ele sunt mult mai înrădăcinate în tine decât coada câinelui.

Aceasta este numai ceva exterior, ce poate fi îndepărtat, fără nicio pierdere majoră pentru câine.

Dar nevoile de care încerci să scapi te vor urmări oriunde te-ai duce.

Am avut de a face cu fel și fel de asceți.

Odată, când eram la Rishikesh, în Himalaya, stăteam sub un copac, un copac superb.

Era o după-amiază caldă, însorită, iar pomul era atât de răcoros, umbra lui, așa încât, chiar dacă trebuia să plec, am adăstat un pic mai mult acolo.

Un bătrân călugăr hindus a venit și mi-a spus: „Ce faci aici, sub pomul meu?”

I-am răspuns:

„Pomul tău? Ai renunțat la toată lumea și ăsta este pomul tău? Nu văd niciun semn pe el sau... cum poți dovedi că este pomul tău?”

Mi-a răspuns:

„Nu-i nevoie să o dovedesc, toți de aici o știu. Timp de treizeci de ani am stat sub el”.

„Poate că ai stat timp de treizeci de ani, dar pomul a fost aici înainte de asta. Acum stau eu sub el și pomul rămâne aici. Pomului nu-i pasă de mine sau de tine, habar nu are de stăpân. Pleacă de aici!”

„Ce spui? Ești aici de numai câteva ore și devii

stăpânul, iar eu sunt aici de treizeci de ani!”

„Nu am de gând să stăpânesc pomul, o să plec în curând, dar nu în modul acesta.

Trebuie să-i ceri iertare pomului.

Nu l-ai cumpărat, nu l-ai sădit, nu l-ai udat. Pe ce bază ai devenit proprietarul lui?

Doar pentru că ai fost aici și ai plictisit pomul, zi și noapte, timp de treizeci de ani?

Îi ești dator pomului, pomul nu-ți este dator cu nimic.

Pomul a fost bun cu tine, iar tu ai devenit stăpânul lui! Și această «stăpânire» se presupune că ai lăsat-o în urmă. Nu ai lăsat nimic în urmă.

Mai mult, ești gata, acum și aici, să te lupți cu mine.

Cu treizeci de ani în urmă te-ai luptat pentru o casă, pentru o bucată de pământ: «Asta este soția mea, asta este casa mea, asta este religia mea, asta este țara mea.»

Acum toate astea s-au concentrat în bietul copac.

Toată posesivitatea ta s-a concentrat în acest biet copac. Nu contează dacă ești stăpânul unui regat sau doar al unui copac, posesivitatea nu are nimic de a face cu cantitatea, este o atitudine”.

Și i-am mai spus:

„Ești un bătrân ascet, trebuie să fi auzit celebra poveste a unui rege din vechime...”

Un mare învățat i-a spus unuia dintre discipolii lui să meargă la curtea regelui și să stea acolo ca ultimă lecție a lui.

Înainte ca învățatul să-l declare absolvent, el trebuia să meargă la curtea regelui și să stea acolo câteva zile.

Dacă asta dorea maestrul... Tânărul a plecat.

Se gândea:

„Poate că regele este un mare înțelept, trebuie să fie mai grozav decât maestrul meu, dacă maestrul meu îi trimite pe toți acolo pentru ultima lecție și ultimul test.

Ciudat cum un om care a renunțat la tot își trimite discipolii la un om care nu a renunțat la nimic, care este doar unul însetat după putere, ce încearcă mereu să cucerească alte țări, un imperialist atât de atașat de

bunuri încât nu-i pasă dacă ucide mii de oameni. Și la el mă trimite?

Trebuie să fie un secret aici!"

Și s-a dus acolo. Era seară și a fost dus imediat în fața regelui.

Pentru rege era timpul să bea, și femeii, femeii superbe, au venit să-i danseze.

Curtea petrecea de seară.

Văzând toate astea, tânărul ascet s-a simțit îngrozitor, era șocat și i-a spus regelui:

„Am venit să stau câteva zile, dar nu pot sta nici măcar câteva minute.

Nu pot să înțeleg de ce maestrul meu m-a trimis în acest iad!"

Regele i-a spus:

„Dacă maestrul te-a trimis aici, trebuie să aibă un rost.

Și nu judeca atât de repede. Ce ai de pierdut în astea două sau trei zile?

Și nu uita, este ultimul test.

Fără aprobarea mea, vei putea rămâne toată viața ta în casa maestrului, dar nu vei fi declarat absolvent niciodată.

Așa că vino-ți în fire, stai aici trei zile.

Nu ai fost trimis aici să mă judeci, ai fost trimis aici ca să fii judecat de mine".

Asta era prea mult: omul ăsta urma să-l judece pe el, pe cel care renunțase la tot!

Dar ce să facă? Era prins la mijloc.

Dacă se întorcea, maestrul nu ar fi fost mulțumit.

Și dacă așa urma să fie, dacă trebuia să ajungă la curte în cele din urmă, era mai bine să petreacă cumva acolo cele trei zile și să obțină avizul de la acest om arogant.

Regele i-a spus:

„Te-ai mai potolit și ți-ai mai venit în fire.

Fă mai întâi o baie bună, care a fost pregătită pentru tine pentru că promisem vestea sosirii tale.

Dar nu te îngrijora, la tinerețe, oamenii judecă repede.

E nevoie de mai multă experiență pentru ca măcar să nu judeci superficial.

Iar tu nu ai văzut nimic.

Stai aici timp de trei zile, privește, asistă. Și o să ai toată viața la dispoziție ca să judeci, nicio problemă, dar ai nevoie mai întâi de avizul meu.

Așa că gândește-te mai întâi la cum te voi judeca eu, cum să obții o judecată favorabilă din partea mea, altfel va trebui să te întorci mereu și mereu la mine, toată viața ta.

Așa că du-te și îmbăiază-te - este totul pregătit”.

Tânărul nu mai fusese niciodată în baia unui rege, nu mai văzuse niciodată un loc atât de frumos.

Femei goale erau acolo să-i facă masaj...

Și-a spus:

„Doamne, gata cu testul, în trei zile omul ăsta o să mă omoare!”

Și înainte de a putea spune ceva - de fapt, era în pragul unei căderi nervoase: renunțase la femei și acum dăduse peste femei goale.

Nu mai văzuse niciodată femei atât de frumoase, iar ele urmau să-i facă masaj!

Dar înainte de a fi putut spune ceva... descoperise, de fapt, că își pierduse vocea, nu mai putea vorbi.

Putea spune doar „Aaah!”, nimic mai mult.

Iar femeile au început să-l dezbrace.

Înainte de a apuca să facă ceva, era gol, cele patru femei puseseră mâna pe el și-l puneau în cada plină cu apă de trandafiri.

În India numai regii și oamenii foarte bogați se îmbăiază în apă de trandafiri.

Noaptea, sute de trandafiri sunt puși în cadă pentru ca parfumul lor să treacă în apă. Pe urmă, dimineța, petalele sunt scoase, așa că nu vezi niciun trandafir, dar ești înconjurat de un nor de parfum de trandafiri.

În viața lui nu mai văzuse ceva atât de luxos.

Cada era din aur, uleiuri prețioase erau turnate pe

corpul lui și i se făcea masaj. Ar fi dat orice să scape de acolo, dar se simțea complet paralizat.

Pe urmă, regele l-a invitat la un ospăț cu lucruri pe care nu le mai gustase până atunci.

Citise mereu: „Disciplinează-te să nu te lași impresionat de gust!”

Iar aici erau mâncăruri atât de gustoase, delicioase!

Numai aroma, mirosul era suficient să-ți facă foame.

Regele i-a spus:

„Stai jos și mănâncă - și adu-ți aminte să te disciplinezi în privința gustului.

Ce rost avea să faci asta în casa maestrului, unde mâncarea oricum nu avea gust?

Dacă puteai să-ți aduci aminte acolo de renunțarea la gust, crezi că era datorită disciplinei?

Era datorită mâncării lipsite de gust, orice idiot ar fi putut renunța la gust.

Dar acum să simți renunțarea la gust”.

Tânărul a văzut cât era de dificil, dar a înțeles și sensul spuselor.

„Fiindcă veni vorba”, a continuat regele, „cum a fost baia? Femeile au fost drăguțe cu tine? Pentru că sunt cele mai bune dintre toți cei care fac masaj. Cred că ai fost satisfăcut”.

El i-a răspuns:

„Satisfăcut! Încerc numai să trec cumva prin astea trei zile - dacă voi supraviețui, dar nu-mi fac mari speranțe.

Este prima seară, trei zile mi se vor părea cât trei vieți.

Și acum mâncarea asta! Nu o voi uita toată viața - și ar trebui să devin un ascet?

Și acele femei frumoase - nu le voi uita. Ce fel de test este ăsta?

Îmi oferi toate experiențele împotriva cărora m-am pregătit în acești ani”.

Pe urmă a fost adus vinul, iar regele și-a turnat.

Tânărul i-a spus:

„Asta este prea mult - vinul este interzis în casa maestrului meu”.

Regele i-a răspuns:

„Asta nu este casa maestrului tău, este palatul examinatorului tău. Dacă vrei autorizația mea, fii atent la ce-ți spun.

Maestrul nu ți-a spus să fii inconștient.

Nu fi inconștient, bea și rămâi conștient.

Ce mare lucru să rămâi treaz fără să bei? Oricine poate face așa ceva, oricine face așa ceva.

Bea, și bea după pofta sufletului, pentru că nu o să mai ai niciodată șansa asta.

Și vreau să-ți spun că conștiința nu are nimic de a face cu asta: o să beau împreună cu tine; de fapt am băut toată seara - poți spune că nu sunt conștient? Așa că bea!”

A fost nevoit să bea.

Pe urmă regele l-a luat.

Era amețit, nu știa ce i se întâmplă - beția, femeile, mâncarea, frumoasele haine ce-i fuseseră date după baie...

Pe urmă regele l-a dus la casa de oaspeți unde urma să stea.

Nu-i venea să creadă: se gândea că a ajuns în ceruri - alcoolul dă multora ideea că au ajuns în paradis.

Poate că de asta toate religiile sunt împotriva alcoolului, pentru că alcoolul îți poate satisface dorința de a te simți ca în paradis...

Cine s-ar mai obosi să se ducă la biserici, și la temple, și la ashramuri, și să facă tot felul de lucruri ciudate, dacă paradisul este posibil prin simplul consum de alcool?

Tânărul se gândea că trebuie să fi ajuns în ceruri; uitase că venise acolo pentru a fi examinat.

Regele i-a arătat patul, iar în momentul în care tânărul s-a întins în pat a văzut o sabie ce atârna scoasă din teacă, legată cu un fir subțire, chiar deasupra capului său.

Orice beție a dispărut; a descoperit brusc că nu se află în paradis.

Sabia aceea... Moartea poate aduce pe oricine cu picioarele pe pământ, oriunde s-ar afla!

L-a întrebat pe rege:

„De ce atârnă aici sabia?”

Regele i-a răspuns:

„Atârnă aici ca să te țină conștient. Este camera ta - acum culcă-te.

Și, dacă prin mila Domnului supraviețuim amândoi până mâine dimineață, ne vom întâlni din nou”.

Tânărul i-a spus:

„Ție nu ți se va întâmpla nimic, o să supraviețuiești; la mine e problema.

Chiar și cu ajutorul Domnului, nu cred că acel fir subțire poate ține sabia asta grea care atârnă scoasă din teacă deasupra mea; poate cădea în orice clipă.

Este suficientă doar o adiere și sunt terminat!”

Regele i-a răspuns:

„Nu te îngrijora. Dacă ești terminat - maestrul tău probabil că ți-a spus despre reîncarnare -, te vei reîncarna, vei renaște.

Și tot ce ai învățat va fi cu tine.

Așa că nu pierde aceste ultime momente. Poate că o să cadă - nu pot să garantez nimic.

De tine depinde ce faci în aceste ultime momente.

Rămâi conștient și, dacă mori conștient, nimic nu poate fi mai bun decât așa ceva”.

Dar tânărul i-a spus:

„Nu vreau să mor. Am venit aici doar ca să iau adevărul, iar tu mă cureți de tot!”

Regele i-a răspuns:

„Numai așa se obține adevărul.

Culcă-te: ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla - astea sunt învățăturile maestrului tău.

Asta spune orice hindus: dacă nici măcar o frunză nu se mișcă fără voia Domnului, cum s-ar putea mișca o sabie fără voia Lui?

Și prin voia Lui, cu sau fără sabie, tot vei muri într-o bună zi.

Așa că dormi așa cum și eu dorm.

Deasupra capului tău atârnă o singură sabie, deasupra capului meu atârnă mii de săbii fără teacă.

Și vei auzi în curând sforăitul meu din camera de dincolo”.

Tânărul nu a putut să doarmă toată noaptea; toată noaptea l-a auzit pe rege sforăind.

Dimineața, regele a intrat în camera lui.

Tânărul era pe deplin treaz, culcat, privind numai la sabie; nu mai exista nimic altceva în lume în afara acelei săbii.

Regele i-a spus:

„Mă duc să fac o baie” – chiar prin spatele palatului curgea fluviul sacru, Gangele. „Vino împreună cu mine la plimbarea de dimineață și la o baie în fluviu”.

Au ajuns acolo. Omul nu avea nimic pe el decât un mic langoti.

Langoti este bucată de pânză, un fel de lenjerie de corp minusculă, fără nicio cusătură.

O pui în jurul șoldurilor și legi capetele șnurului și lenjerie de corp este gata. Nu-i nevoie de croitor, poți să faci așa ceva oriunde, oricând.

Și se presupune că așa ceva trebuie să poarte un călugăr hindus, pentru că să coși este ceva prea complicat, ar trebui să accepți ajutorul cuiva, s-ar putea să ai nevoie de bani, iar astfel de lucruri trebuie evitate.

Călugării hinduși încearcă să le evite cât mai mult posibil.

Avea strictul necesar: un bol pentru cerșit – care nu este făcut din metal, este făcut dintr-o jumătate de nucă de cocos și coaja tare a nucii de cocos devine bol pentru cerșit. Poți să-i atașezi o sforăică pentru a-l ține în mână.

Așa cum îți faci singur mini-lenjerie de corp, așa îți faci și bolul pentru cerșit.

Și un toiag – unii se miră de ce un toiag.

Din cauza câinilor din India.

Sunt atât de mulți și sunt împotriva tuturor celor care poartă o uniformă.

Chiar dacă veșmântul călugărului nu e tocmai o uniformă, tot pare o uniformă pentru că toți călugării hinduși arată la fel cu bolul de cerșit, mini-slipul și toiagul – în rest sunt goi.

Câinii sunt bănuitori cu uniforme; consideră că este ceva, undeva, greșit.

Și poate că au dreptate, pentru că armata folosește uniforme, poliția folosește uniforme, poștașii folosesc uniforme – și călugării poartă uniforme. Pare că toți oamenii răi poartă uniforme.

Așa că toiagul este absolut necesar pentru a ține câinii departe.

Așadar i-am spus bătrânului călugăr hindus: „Astea erau cele trei lucruri pe care le avea tânărul cu el, langoti, bolul de cerșit și toiagul”.

Dimineața, călugărul din poveste ieșise doar cu ele, pentru că se simțea stânjenit în hainele scumpe, în robele oferite de rege.

I-a spus:

„În palat le pot folosi, dar nu și afară. Dacă mă vede cineva cu acele haine va fi stânjenitor și pentru mine. și pentru tine, așa că lasă-mă să-mi port uniforma”.

Regele i-a răspuns:

„Este decizia ta”.

Așa că regele a mers cu hainele de rege și călugărul în uniformă lui.

Și-au lăsat amândoi hainele pe malul Gangelui și au intrat în apă.

În timp ce se îmbăiau, călugărul a strigat la rege:

„Palatul tău este în flăcări!”

Regele i-a răspuns:

„Am văzut asta înaintea ta, dar nu trebuie să-mi fac griji. Ce aș mai putea să fac?”

Arde, dar nimic nu se petrece fără voia Domnului, așa că să nu fii îngrijorat, vezi-ți de baia ta”.

Tânărul i-a spus:

„Ce spui! Cel puțin să-mi salvez uniforma care stă la poalele zidurilor palatului”.

Și a ieșit în fugă din apă ca să-și salveze uniforma.

Palatul ardea, hainele regelui erau acolo, dar el era îngrijorat de uniforma lui!

Regele și-a văzut de baia lui.

Palatul era terminat - i se dăduse foc la ordinele sale.

Călugărul se clătina și tremura, spunând:

„Ce pierdere grozavă. Câte milioane de rupii!”.

Dar regele i-a spus:

„Nu fi îngrijorat, nu are nicio legătură cu tine. Lucrurile tale sunt în siguranță”.

Tânărul i-a răspuns:

„Toate lucrurile mele sunt în siguranță deplină”.

Regele a zis:

„Asta este suficient pentru tine - trebuie să-ți faci griji pentru lucrurile tale: astea sunt averile tale, ăsta este regatul tău.

Dar mie nu-mi pasă nici dacă tot regatul arde de tot; nu contează, pentru că, înainte să fi existat eu, lumea era aici și regatul era aici.

Într-o bună zi nu voi mai exista, iar lumea va exista mai departe.

Sunt aici doar un vizitator, un spectator. De ce să mă implic prea mult?

Dar ține minte că nu ai fost în stare să renunți la nimic, încă nu ai devenit un spectator.

Nu ai putut fi spectator nici măcar atunci când ardea casa mea.

Dacă uniforma ta - care nici măcar nu-i cine știe ce uniformă - ar fi luat foc, cred că ai fi înnebunit!

Deja te-a înnebunit pierderea mea... Dar ce are ea de a face cu tine?

Și te-a șocat că m-ai văzut bând, dar nu știai că și atunci când beau sunt un spectator.

Ai fost șocat când m-ai văzut înconjurat de femei frumoase; chiar și privind dansul lor sunt tot un spectator.

Dar tu nu ești deloc un spectator, încearcă să ajungi unul în următoarele două zile.

Timpul e scurt, foarte scurt.

Fii un spectator pentru că, înainte de a-ți da eu adevărul cu care, da, o să fii absolvent, trebuie să dovedești că ai devenit un spectator”.

Tânărul călugăr l-a întrebat:

„Cum să o dovedesc?”

Regele i-a răspuns:

„Încearcă astăzi să exersezi cu tot ce se întâmplă.

Totul este pregătit în așa fel încât să te ajute să fii un spectator. Doar privește.

Nu încerca să fugi, nu încerca să reprimi, nu încerca să lupți, nu încerca să eviți: doar privește și lasă lucrurile să se întâmple”.

Și în ultima zi, ultimul test avea să fie un dans.

Tânărului i se dăduse o cupă plină cu ulei – atât de plină încât, dacă se mișca puțin, uleiul se vărsa.

Dansatoarele stăteau în cerc – femei frumoase dansând goale –, iar regele se afla în mijloc.

Iar tânărului, bietului tânăr cu bolul prețios plin cu ulei, i se spusese:

„Dacă pierzi o singură picătură de ulei, ai picat”.

Atât de mare tentația de a privi către locul în care se petrecea ceva – atât de multe femei frumoase dansând!

Dar din acel bol, chiar și o singură picătură... doar o clipă de neatenție.

A trecut pe lângă femei, a mers în jurul lor, încet, încet vigilența instalându-se în el.

Uitase cu totul de dans, exista doar momentul de acum, uleiul și privirea lui.

Faptul de a fi un privitor este un lucru simplu.

Dar el nu-ți satisface egoul.

Meditația este la fel.

Sunt nume diferite – veghere, stare de martor, meditație, conștiință, vigilență – nume diferite date aceluiasi unic fenomen.

Și toate acestea se petrec atunci când ești în starea de non-acțiune.

Și asta este întrebarea: cum să faci non-acțiunea?

Dacă întrebi cum, ți-a scăpat esențialul, pentru că

acel „cum” înseamnă să faci ceva - iar tu mă întrebi „Spune-ne ceva despre cum să atingem non-acțiunea”.

Dacă te vei duce la orice preot, el îți va spune ce să faci, și prin simplul fapt că îți spune ce ai de făcut dovedește că nu știe nimic.

Nu pot să-ți spun ce să faci.

Pot să-ți explic doar că a face ceva nu e de ajutor.

Trebuie să înțelegi că a nu face nimic e de ajutor.

În acea înțelegere se întâmplă non-acțiunea.

Non-acțiunea este o întâmplare.

Nu-i nimic din partea ta, ceva despre care să susții:

„Eu am făcut asta, eu am realizat-o”.

Poți numai să spui: „Când nu eram aici, s-a petrecut. Pentru că eram mereu aici, nu se întâmpla”.

Nu întreba ce este de făcut.

Lev Tolstoi, unul dintre cei mai înțelepți ruși din acest secol, a scris o carte - „*Ce avem, așadar, de făcut?*”

A fost una dintre cărțile care l-au transformat pe Mohandas Karamchand Gandhi în Mahatma Gandhi.

Mahatma Gandhi declara că trei i-au fost maștrii.

Primul era Lev Tolstoi, al doilea Henry David Thoreau și al treilea Ralph Waldo Emerson.

Toți trei erau creștini fanatici.

Este ciudat că Gandhi a fost influențat de acești trei creștini fanatici.

Gandhi a făcut ceva incomensurabil de rău Indiei: a sabotat gândirea religioasă orientală amestecând-o, inconștient, cu idei creștine fanatice.

Era influențat de acești oameni și a început să interpreteze religiile orientale conform acestor idei.

De mai multe ori pe parcursul vieții s-a gândit să devină creștin.

Ar fi fost mult mai bine dacă devenea creștin.

Cel puțin nu ar mai fi putut contamina gândirea orientală cu lucruri care sunt mult inferioare.

Dar politica l-a împiedicat, deoarece, dacă ar fi devenit creștin, și-ar fi pierdut adepții hinduși.

Pentru a-și păstra adepții hinduși a rămas hindus, dar

mintea lui era deja a unui creștin, nu înțelegea gândirea orientală.

Fusese educat în Anglia, apoi lucrase în Africa de Sud sub guvernare britanică.

Fusese în contact doar cu misionarii creștini.

Unul dintre cei mai renumiți misionari creștini din acele zile, C.F. Andrews, era prietenul lui Gandhi.

Dar Gandhi nu putea să devină creștin pentru că, odată ce era creștin, hindușii ar fi renunțat imediat la el.

Fiul lui, Harilal Gandhi, s-a răsculat împotriva tatălui său – pentru că tatăl său își lua prea în serios rolul de tată, era un tată cu adevărat periculos... Dorea să-l modeleze complet după ideile sale.

Îl simpatizez pe Harilal Gandhi, pentru că Harilal voia să meargă la școală, dar Mahatma Gandhi nu-l lăsa fiindcă se gândea că tot sistemul educațional era corupt.

Este adevărat că este corupt, dar care este alternativa? Să rămâi needucat?

Înainte de a crea un sistem de educație mai bun, nu ai alt loc unde să te duci; este un rău necesar.

Așa că ai grijă, cântărește bine – dar să împiedici copiii să meargă la școală...

Vei fi surprins: toți copiii lui Gandhi au rămas needucați, cu excepția lui Harilal, pentru că acesta a fugit de acasă.

În mii de cazuri copiii au fugit de acasă pentru că tații lor doreau să-i educe, dar acesta este singurul caz în care un fiu a fugit de acasă pentru că dorea să învețe, iar tatăl lui era împotriva oricărui fel de educație.

Gandhi a fost foarte furios.

Vorbea atât de mult despre nonviolență, iubire și compasiune, dar nu avea nimic din ele; s-a înfuriat foarte tare.

Și ce crimă comisese fiul lui?

Devenise licențiat.

Și Harilal s-a gândit că, atunci când va absolvi, tatăl lui va fi furios și va țipa la el, ba poate chiar are să-l bată, dar cât poate să țină asta? Lucrurile se schimbă.

Însă Gandhi era un tată dificil.

A declarat că Harilal nu poate intra în casa lui; nu l-a mai recunoscut ca fiu.

Harilal era curajos.

A spus:

„Bine, o să devin musulman, pentru că tatăl meu tot spune că hindușii și musulmanii sunt frați, iar Coranul, Gita și Biblia poartă același mesaj; el spune că există un singur Dumnezeu cu mai multe nume – să vedem”.

A devenit musulman, iar Gandhi s-a înfuriat atât de tare încât i-a spus soției:

„Nu vreau să mai văd vreodată chipul băiatului ăstuia!”

Când Harilal a auzit, a spus:

„Dar hindușii, musulmanii, creștinii sunt cu toții frați și toate aceste cărți poartă același mesaj.

Ce s-a întâmplat?”

Din Harilal, și-a schimbat numele în Abdullah.

Noul lui nume era Hajji Abdullah Gandhi.

Hajji este echivalentul lui Mahatma.

Se dusesese la Meca pentru a deveni hagi.

Hagialâcul este un pelerinaj; mergi la Meca, leagănul islamului și locul unde Mahomed a ridicat prima moschee.

Este absolut necesar pentru orice musulman să meargă în hagialâc; hagialâc înseamnă pelerinajul sfânt.

Dacă nu o faci, nu ești un musulman adevărat, autentic.

Iar cel care merge este numit hagi; a devenit un sfânt.

Doar mergând la Meca și înconjurând de șapte ori Kaaba, devii un înțelept.

Abdullah este traducerea în arabă a lui Harilal.

Harilal înseamnă servitorul Domnului; este exact înțelesul lui Abdullah.

Allah înseamnă Dumnezeu, abd înseamnă servitor: Abdullah.

Și Harilal a cerut să-i fie păstrat la fel.

Hagi înseamnă mahatma, Abdullah înseamnă

Harilal, iar pe „Gandhi” l-a păstrat pentru că „Gandhi” nu are nimic de a face cu hinduismul.

În India este o convenție ciudată: cu timpul, meseria îți devine nume.

Gandhi înseamnă cel ce vinde parfum.

Unul dintre strămoșii lui probabil că fusese vânzător de parfumuri.

Gandh înseamnă parfum, așa că Gandhi înseamnă cel care vinde parfum.

Nu are nimic de a face cu hinduismul; mulți parși sunt Gandhi – de asta și Indira era Gandhi.

Nu avea nicio legătură cu Mahatma Gandhi.

Era măritată cu un pârs, Feroze Gandhi, nici măcar nu era măritată cu un hindus.

Părinții lui Feroze trebuie să fi vândut parfum.

Parfumul nu are nimic de a face cu nicio religie – oricine poate vinde parfum dar când vinzi parfum în India devii încetul cu încetul un Gandhi.

Astea sunt numele indiene. Afacerea, meseria te definește treptat.

Așa că Abdullah a păstrat Gandhi, pentru că nu avea nimic de a face cu hinduismul.

Drumurile lui Mahatma Gandhi și ale lui Abdullah Gandhi s-au intersectat doar o dată, în gara Katni.

Gandhi călătorea cu trenul, iar Abdullah lua trenul din Katni.

Sute de oameni veniseră să-l vadă pe Gandhi și sute de oameni, musulmani, veniseră să-l conducă pe Hajji Abdullah Gandhi, pentru că-l transformaseră într-un sfânt – exact opusul lui Gandhi.

Faptul că fiul lui Gandhi nu credea în hinduism și se gândea că islamul este superior le sporise egoul.

Așa că strigau sloganuri în cinstea lui Hajji Abdullah Gandhi:

„Trăiască Hajji Abdullah Gandhi!”

Când procesiunea a trecut pe lângă compartimentul de tren al lui Gandhi – el stătea cu fața la mulțime –, a întors spatele.

Nu dorea să vadă chipul fiului său - și omul ăsta vorbea de compasiune, bunăvoință, iubire, nonviolență!

Și nu numai asta, dar soția lui era, până la urmă, o mamă.

Dorea să schimbe măcar două vorbe cu Harilal, dar Gandhi a oprit-o.

I-a spus:

„Alege. Dacă îi spui un singur cuvânt lui Harilal, o să pleci cu el”.

Este calea egoului.

Kasturba, soția lui, a rămas tăcută, plângând, dar nu a scos niciun sunet.

Abdullah s-a oprit, văzând spatele tatălui său.

Totul fusese spus: văzând fața înlăcrimată a mamei sale s-a gândit că este mai bine să nu spună nimic, ca să nu-i creeze probleme bătrânei, așa că a trecut mai departe.

În ziua în care Gandhi a fost asasinat... Harilal era cel îndreptățit să incinereze trupul lui Gandhi, dar a fost ignorat. Și nu mai era un hindus.

A urmat toată procesiunea, a fost prezent când trupul lui Gandhi a fost incinerat, dar nimeni nu l-a recunoscut, nici măcar frații lui.

Unul din fiii lui Gandhi, Ramdas, a fost foarte prietenos cu mine.

L-am întrebat pe Ramdas:

„Acum, după ce tatăl tău a murit, ce mai ridică zid între tine și Harilal?

Dacă este numai o problemă de orgoliu, de cine face primul pas, pot să rezolv eu pentru că îl cunosc pe Harilal.

Și, din câte înțeleg, Harilal este un om extrem de curajos - a luptat cu un tată cu inima de piatră, un ipocrit, care nu era un mahatma, care nu putea fi un mahatma.

Harilal doar l-a pus la încercare pe tatăl tău:

«Dacă spui că toate religiile sunt la fel, atunci de ce atâta scandal că am devenit musulman? Și tu te-ai gândit mereu să treci la creștinism: dacă fiul tău a devenit musulman, ce-i rău în asta?»”.

Ramdas mi-a spus:

„Înțeleg, dar toată viața lui, tata ne-a spus: «Niciodată să nu-l tratați pe Harilal ca pe fratele vostru!»

Iar acum, când tatăl meu a murit, m-aș simți vinovat să acționez împotriva voinței lui.

Dar ai dreptate”.

I-am spus:

„Pot să-l aduc pe Harilal, pentru că el nu a fost niciodată împotriva nimănui – nici a lui Mahatma Gandhi, nici a ta, nici a mamei lui sau a celorlalți frați.

El doar i-a demonstrat un lucru simplu lui Ghandhi, «ce propovăduiești nu este adevărul tău, nu faci ceea ce spui»”.

Dar asta este calea egoului. Spune una și face exact pe dos.

Ba chiar poate pretinde că este opusul său: poate pretinde că este umil.

Și aici ne aduce întrebarea.

Dacă mă întrebi ce să faci ca să atingi non-acțiunea...

Nimic nu-i de făcut ca să nu faci nimic.

Non-acțiunea nu este o realizare, este pur și simplu natura ta.

Când nu faci nimic, este acolo.

Dacă cineva ar alerga prin camera asta și m-ar întreba:

„Ce să fac ca să nu mai alerg, ca să stau ca tine?” , ce i-ai spune omului?

Alergatul este o acțiune: statul nu este o acțiune.

Nu trebuie să faci nimic ca să stai, trebuie doar să te oprești din alergat.

Nu alerga!

Sau, dacă îți este imposibil să te oprești, atunci o singură altă cale ai, să alergi cât de mult poți și, mai devreme sau mai târziu, o să cazi lat.

Cât de mult poți să alergi?

Așa că sunt doar două tipuri de oameni care ajung la non-acțiune:

— Cel care înțelege și descoperă starea de non-acțiune, de pace, de liniște;

— Și celălalt tip, care va alerga mii de kilometri, se va tortura în toate felurile posibile, va face exerciții de yoga, va sta în cap și va posti, se va înfometa, va renunța, va reprima, se va ruga, va intra într-o mănăstire și va face tot felul de lucruri prostești.

Și, până la urmă, pur și simplu pentru că a obosit, pentru că este epuizat, se va așeza – și brusc va ajunge aici.

Poate se gândește că a ajuns pentru că a făcut tot ce a făcut.

Nu-i cazul – a ajuns în ciuda tuturor celor pe care le-a făcut.

Altfel, sunt practicanți atât de experimentați încât era posibil ca ei să fi continuat, deoarece, cu cât alergi mai mult, cu atât alergi mai bine.

Nu există sfârșit: devii tot mai priceput, mai articulat, tot mai abil. Descoperi noi metode.

Te sature de ceva, treci la altceva, pe urmă la altceva; te sature de ceva, treci la altceva.

Și sunt disponibile milioane de lucruri de făcut pe lumea asta.

Dar pentru non-acțiune nimic nu este valabil, nicio metodă.

Trebuie numai să înțelegi natura non-acțiunii.

Nu pune întrebări absurde.

Încearcă numai să pricepi că, făcând ceva, egoul tău este alimentat.

Orice ai face – te rogi, postești, mergi la biserică, devii călugăr –, orice ai face, acțiunea alimentează egoul, iar egoul este bariera între tine și existență, între tine și realitatea ta.

Nu face nimic.

De ce nu poți doar să trăiești fără să faci toate prostiile astea?

Mănâncă atunci când ți-e foame.

Bea când ți-e sete.

Mergi la culcare când ți-e somn.

Scoală-te când te simți treaz.

Și uită de orice altceva!
Fă numai micile lucruri necesare.
Trăiește o viață simplă, obișnuită, și vei găsi ceea ce cauți.

Iisus a spus: „Căutați și veți afla”.

Eu îți spun: „Caută și nu vei găsi niciodată”.

Iisus a spus: „Cereți și vi se va da”.

Eu îți spun: „Cere și niciodată nu ți se va da”.

Iisus a spus: „Bateți și vi se va deschide”.

Eu îți spun: „Bate și niciodată nu ți se va deschide”.

De fapt, nu-i nevoie să bați:

Ușa este deschisă.

Intră numai!

4. OBSERVATORUL NU FACE PARTE NICIODATĂ DIN MINTE

Creează o mică distanță.

Privește mintea, modul ei de funcționare, și creează distanță.

Observarea crează automat distanța.

De asta insista mereu Buddha: observă, observă, observă zi și noapte.

Încet, încet, vei vedea că ești conștiință și că mintea este doar un instrument la dispoziția ta.

Pe urmă o poți folosi atunci când este nevoie, iar, când nu este, o poți opri.

În clipa asta, nu știi cum să o oprești, este pornită permanent.

„Ne poți vorbi, te rog, despre disciplină și meditație?”

Este o întrebare tare ciudată pentru că în fiecare zi, dimineața și seara, vorbesc despre disciplină și meditație.

Dacă citește cineva întrebarea ta, o să creadă că vorbesc pentru prima dată despre disciplină și meditație!

Unde ai fost în tot timpul ăsta?

Îmi amintești de doi bătrâni prieteni care s-au întâlnit pe străzile din Leningrad...

„Cum îți mai merge?”, întreabă unul din ei.

„Grozav”, răspunde celălalt.

Primul se uită ciudat la el și spune: „Ai citit ziarele?”
„Desigur”, răspunde celălalt. „Cum aș fi știut altfel?!”
Oamenii află despre viața lor citind ziarele.

Am vorbit în fiecare zi despre meditație și despre
nimic altceva, iar tu mă întrebi!...

Bine...

O bătrână doamnă, evreică, stătea în avion lângă un
norvegian uriaș. Se tot uita la el.

Până la urmă, s-a întors către el și l-a întrebat:

„Scuze, sunteți evreu?”

„Nu”, i-a răspuns el.

Trec câteva minute, ea se tot uită la el, apoi spune:

„Mie puteți să-mi spuneți – sunteți evreu, nu-i așa?”

El răspunde: „Categoric nu!”

Ea continuă să-l studieze și-i spune iar:

„Eu vă spun că sunteți evreu!”

Ca să nu mai fie deranjat, bărbatul spune:

„Bine, sunt evreu...”

Ea îl privește și clatină din cap:

„Zău? Nu arătați deloc ca un evreu!”

Mă întreb de unde să încep!

Meditația este singura contribuție a Orientului la
umanitate.

Occidentul are multe contribuții, mii de descoperiri
științifice, enorme progrese în medicină, descoperiri
incredibile în toate dimensiunile vieții.

Cu toate acestea, singura contribuție a Orientului
este mult mai prețioasă decât toate contribuțiile
Occidentului.

Occidentul s-a îmbogățit; deține tehnologia necesară
pentru a fi bogat.

Orientul a devenit sărac, pentru că nu a căutat nimic
altceva în afara unui lucru, iar acel lucru este ființa
interioară.

Bogăția ei este ceva ce nu poate fi văzut, dar te duce
pe cel mai înalte vârfuri ale beatitudinii, în cele mai
profunde adâncimi ale tăcerii.

Cunoaște eternitatea vieții, cunoaște superba

înflorire a iubirii, compasiunii, bucuriei.

Tot geniul a fost dedicat unei singure căutări - poți să-i spui extazul.

Meditația este doar o tehnică pentru a atinge starea extatică, starea de beție divină.

Este o tehnică simplă, dar mintea o face tare complicată.

Mintea trebuie să o facă dificilă și complexă, pentru că cele două nu pot exista împreună.

Meditația este moartea minții.

În mod firesc, mintea se opune meditației.

Și, dacă mergi mai departe fără să-ți asculți mintea, este mai bine, căci aceasta este suficient de vicleană și de șmecheră ca să-ți ofere direcții false și să le numească meditație.

Chiar astăzi am fost informat de prezența aici a unui discipol al lui Maharishi Mahesh Yogi.

Acum meditează aici, dar continuă și meditația după maestrul lui, Maharishi Mahesh Yogi.

Ce numește Maharishi Mahesh Yogi meditație transcendentală nu este nici transcendentală și nici meditație.

Este un truc al minții.

Doar că-i lipsește ceva - v-am povestit despre maimuță, iar persoana cu pricina, cea care se află aici, ar trebui să-și amintească -, meditația transcendentală funcționează doar dacă nu te gândești la o maimuță.

Așa că de mâine dimineață începând, ai grijă!

Chiar și o amintire în treacăt a maimuței va face meditația transcendentală inutilă.

De fapt, după ce ai practicat timp de optsprezece ani meditația transcendentală cu Maharishi Mahesh Yogi, de ce ai mai avea nevoie să vii aici?

Dar mintea este atât de vicleană încât se consolează spunându-și că poate maestrul, Maharishi Mahesh Yogi, l-a trimis aici.

Dar de ce l-ar fi trimis? Nu consider că el știe ceva despre meditație.

Ce predă Maharishi Mahesh Yogi ca meditație cunoaștem aproape cu toții de secole în Orient drept un truc psihologic. Nu este dăunător.

Dimpotrivă, îți poate oferi o mică odihnă; îți poate da un sentiment plăcut, ca și cum ai fi făcut un duș.

Dar nu-i o meditație, pentru că nu te poate duce dincolo de minte.

Niciun efort făcut de minte nu te poate duce dincolo de minte. Este o regulă de bază de ținut minte.

Așa-numita meditație transcendențială este doar un exemplu.

Peste tot în Orient sunt multe de felul ei, dar nu aduc iluminarea.

Nu trezesc conștiința, iar acesta este unicul criteriu care decide dacă sunt corecte sau nu.

Un copac este cunoscut prin fructele lui, o tehnică prin rezultatele atinse.

Meditația transcendențială este reprezentativă pentru toate meditațiile pe care mintea ți le oferă; este o șmecherie care să te facă să răătăcești calea.

Mintea rămâne în siguranță - nu numai în siguranță, chiar devine mai puternică.

Toate aceste tehnici sunt de concentrare.

Concentrează-te pe un cuvânt, un cuvânt sfânt - numele Domnului, o mantră -, și repetă-l cât de repede poți, în minte.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Viteza ajută la două lucruri.

Mantra, sau numele Domnului - sau chiar și numele tău este bun; nu are nimic de-a face cu Domnul - orice cuvânt fără sens va fi bun, pentru că tehnica depinde de altceva.

Depinde de repetarea rapidă, atât de rapidă încât nu mai rămân spații goale.

Pentru că nu mai sunt spații, gândul nu mai poate apărea; gândul are nevoie de un mic spațiu.

Acesta este primul aspect: repetând un cuvânt tot mai repede, și făcând asta ani în șir, devii un expert.

Așa că un lucru tot face, nu lasă nici unei idei vreo șansă să intre în mintea ta.

Al doilea aspect, fundamental, este acela că dă naștere unei uriașe plictiseli.

Evident, orice lucru repetat la nesfârșit duce la plictiseală, iar plictiseala stă la baza autohipnozei.

Când te-ai plictisit, începi să te cufunzi în somn, care nu este chiar somn, pentru că este creat în mod deliberat; de aici și numele diferit – hipnoză.

Hipnoză înseamnă somn – cu o diferență: este intenționat.

Somnul vine natural, singur, spontan.

Hipnoza este un somn intenționat – crezi o situație în care trebuie să apară.

Acest somn intenționat este extrem de sănătos și chiar și numai zece sau cincisprezece minute într-o stare hipnotică îți oferă relaxarea pe care ore întregi de somn obișnuit nu ți-o pot oferi.

Iar când te trezești te simți extrem de înviorat.

Sunt perfect de acord că, făcând lucrul acesta în acest scop – relaxarea –, te înviiorezi.

Dar el nu te va duce niciodată dincolo de minte.

Cum ar putea să te ducă dincolo de minte, când mintea însăși este aceea care repetă?

În timpul repetării, mintea nu trebuie să gândească, repetarea însăși este un înlocuitor al gândurilor.

Și, prin repetare, cazi într-un somn adânc – somn fără vise, care te înviiorează enorm, te revigorează.

În mod firesc, o astfel de meditație te poate amăgi – poți să o practici toată viața.

Este sănătoasă, este bună, este hrănitoare, dar nu este meditație.

Meditația începe prin separarea de minte, prin a fi observator.

Este singura cale de a te separa de orice.

Dacă te uiți la lumină, un lucru e sigur: nu ești lumina, ești cel care se uită la ea. Dacă privești florile, un lucru e sigur: nu ești floare, ești observator.

Observarea este cheia meditației.

Observă-ți mintea.

Nu face nimic – nu repeta mantră, nu repeta numele Domnului –, doar privește la tot ce face mintea.

Nu o deranja, nu o împiedica, nu o reprima; nu face tu însuși absolut nimic.

Fii doar un observator, iar miracolul observării este meditația.

Pe măsură ce privești, încet, încet, mintea se golește de gânduri; dar nu adormi, devii mai alert, mai treaz.

În timp ce mintea se golește cu totul, întreaga ta energie devine o flacără a conștiinței.

Flacăra asta este rezultatul meditației.

Așa că poți spune că meditația este un alt nume pentru a fi spectator, a fi martor, a observa – fără nicio judecată, fără nicio evaluare.

Prin simplul fapt că observi, imediat ieși din minte.

Observatorul nu este niciodată parte a minții și, pe măsură ce observatorul devine tot mai puternic, tot mai stabil, distanța dintre observator și minte devine tot mai mare.

În curând mintea este atât de departe încât cu greu îți mai dai seama că există... doar un ecou prin văile îndepărtate.

Până la urmă și ecourile astea dispar. Dispariția minții este fără efort, fără a fi utilizat forța împotriva minții – o lași să moară de la sine.

Odată ce mintea este complet tăcută, complet dispărută, nu o mai poți găsi nicăieri.

Pentru prima dată devii conștient de tine însuși, pentru că aceeași energie care era implicată în minte, nemaigăsind mintea, se întoarce către ea însăși.

Adu-ți aminte: energia este o continuă mișcare.

Spunem că lucrurile sunt obiecte și poate că nu te-ai gândit niciodată de ce le spunem lucrurilor obiecte.

Sunt obiecte pentru că frânează energia ta, conștiința ta.

Obiectează, sunt obstacole.

Dar când nu mai este niciun obiect, atunci toate gândurile, emoțiile, stările sufletești, totul a dispărut.

Ești în deplină tăcere, în neființă – mai degrabă în ne-obiect; întreaga energie începe să se îndrepte către ea însăși.

Această reîntoarcere a energiei la sursă provoacă o enormă încântare.

Chiar zilele trecute îl citam pe William Blake: „Energia este încântare”.

Omul ăsta, deși nu era un mistic, trebuie să fi avut străfulgerări ale meditației. Când meditația se întoarce la sursa ei, ea explodează într-o imensă încântare, încântarea asta, în faza finală, este iluminarea.

Tot ceea ce te ajută să treci prin procesul meditației este disciplină: eventual o baie bună, să fii curat și răcorit; să stai într-o postură relaxată cu ochii închiși, nici prea flămând, nici prea sătul: să stai în cea mai relaxantă poziție... să îți examinezi corpul în ansamblu, dar și fiecare parte a sa, ca să vezi dacă există vreo tensiune.

Dacă există o tensiune, atunci schimbi postura și aduci corpul într-o stare de relaxare.

În Orient s-a descoperit, și s-a descoperit corect, că postura lotusului – așa cum ați văzut la statuile lui Buddha; aceea se numește postura lotusului –, s-a descoperit cu mii de ani în urmă că este poziția cea mai relaxată a corpului.

Dar pentru occidentali, care nu sunt obișnuiți să stea direct pe jos, postura lotusului este un coșmar!

Așa că evitați-o, pentru că ia aproape șase luni să înveți postura lotusului; nu este necesară.

Dacă ești obișnuit să stai pe scaun, vei găsi o cale, o postură, un scaun construit într-un anumit fel care să ajute corpul să relaxeze toate tensiunile.

Nu contează dacă stai pe scaun, sau în lotus, sau stai întins pe pat. E de preferat să șezi, pentru că în felul acesta nu vei adormi.

Postura lotusului a fost aleasă din mai multe motive.

Dacă te descurci cu ea fără să fie o tortură, este cea mai bună, dacă nu, nu este o necesitate.

Este, desigur, cea mai bună postură în care poți deveni observator.

Picioarele sunt încrucișate, mâinile sunt încrucișate, spinarea este dreaptă; te ajută în mod semnificativ să fii observator.

Mai întâi, în această poziție, gravitația are cel mai mic efect asupra corpului deoarece coloana stă dreaptă.

Așa că gravitația poate afecta o parte mai mică a corpului.

Când stai culcat, gravitația îți afectează întregul corp. De asta poziția culcat este cea mai bună pentru dormit.

Gravitația trage tot corpul și, din cauza atracției, corpul își pierde toate tensiunile interioare.

În al doilea rând, când stai culcat, dacă scopul este acela de a dormi, trebuie să folosești o pernă, deoarece cu cât ajunge la creier mai puțin sânge, cu atât mintea va fi mai puțin activă.

Mai puțin sânge alimentând creierul, mai mari șansele de a adormi.

Postura lotusului este o combinație bună.

Este cel mai puțin afectată de gravitație și, deoarece coloana stă în poziție verticală, mai puțin sânge ajunge la creier, așa că mintea nu poate funcționa. În postura asta nu adormi ușor.

Și, dacă ai învățat postura încă de foarte mic, ea devine firească.

Încrucișarea picioarelor, încrucișarea mâinilor are o semnificație.

Energia corpului se mișcă în cerc; cercul nu este întrerupt niciunde în postura lotusului.

Ambele mâini... o mână oferă energia celeilalte mâini; un picior oferă energia celuilalt picior – iar energia continuă să se miște în cerc.

Devii un cerc al bioenergiei tale. Multe lucruri sunt de un mare ajutor.

Energia ta nu se pierde, așa că nu obosești.

La creier ajunge mai puțin sânge, așa că mintea nu

funcționează prea mult.

Stai într-o așa poziție - picioarele sunt blocate, mâinile sunt blocate, iar coloana stă dreaptă - încât somnul este dificil.

Toate sunt de ajutor, dar nu reprezintă esențialul.

Nu înseamnă că acela care nu poate sta în lotus nu poate medita; meditația va fi un pic mai dificilă, dar postura lotusului este doar un ajutor, nu este absolut necesară.

Iar pentru cei din țările reci, statul pe jos nu este posibil - corpurile lor s-au adaptat de secole; părinții lor și părinții părinților lor, încă de la Adam și Eva...

Ați văzut vreo imagine în care Adam și Eva stau în poziția lotusului?

De fapt, ar fi fost foarte bine pentru ei, pentru că stând în lotus ar fi putut rămâne goi și nimeni n-ar fi sesizat prea tare goliciunea lor. Așa stau călugării jainiști, mereu în lotus. Nu le poți vedea organele genitale. Picioarele sunt încrucișate, mâinile sunt încrucișate; ca și cum și-ar proteja goliciunea.

Dar dacă de secole oamenii nu au stat așa, atunci va fi o dificultate inutilă; structura corpului a luat o anumită formă.

Este mai bine să urmezi corpul și inteligența lui: folosește un scaun.

Tot ce contează este să stai confortabil, pentru ca trupul să nu-ți atragă atenția.

De asta trebuie evitate tensiunile, pentru că, dacă te doare capul, va fi dificil să meditezi.

Iar și iar, atenția se va îndrepta către durerea de cap.

Dacă te doare piciorul, sau dacă există o ușoară tensiune oriunde în corp, imediat te va alarma.

Este ceva firesc și ține de inteligența corpului.

Dacă nu te-ar alarma, atunci ai fi în pericol: poate că te mușcă un șarpe și tu continui să stai pe loc; poate că ți-au luat foc hainele, poate că-ți arde corpul, iar tu nu ești conștient de asta.

Așa că trupul trimite imediat un semnal ori de câte

ori apare o problemă.

Acesta este motivul pentru care trebuie să stai într-o poziție relaxată în care corpul nu trimite semnale de alarmă, pentru că fiecare semnal de alarmă va perturba meditația.

Așa că primul lucru ce ține de disciplină este corpul relaxat, cu ochii închiși - pentru că, dacă îi ții deschiși, atâtea lucruri care se mișcă înjur te-ar putea tulbura.

Este foarte bine pentru începători să stea legați la ochi, pentru a fi cu totul înăuntru, deoarece ochii, simțurile, te țin în exterior.

80% din contactul cu exteriorul ține de ochi - 80% se realizează prin intermediul ochilor, așa că închide ochii. Pentru începători este bine și dacă pot folosi dopuri pentru urechi. Astupă urechile, ca niciun zgomot să nu te perturbe.

Doar pentru începători, toate precauțiile sunt pentru începători.

Și pe urmă privește-ți mintea ca și cum mintea nu ar fi altceva decât un trafic al gândurilor sau un film - un film ce curge pe ecranul televizorului.

Ești doar un observator neutru.

Asta este disciplina.

Și dacă disciplina este respectată, observarea apare ușor, iar observarea este meditația.

Prin observare mintea dispare, gândurile dispar.

Și acel moment este cel mai binecuvântat moment: când ești pe deplin treaz și nu există nici măcar un singur gând, doar cerul tăcut al ființei interioare.

Este momentul în care energia se întoarce către interior; întoarcerea este bruscă, abruptă.

Și când energia se întoarce către interior, ea provoacă o mare încântare, un orgasm al încântării.

Deodată conștiința este atât de bogată, pentru că energia alimentează conștiința.

Energia care se întoarce aproape că-ți transformă ființa într-o flacără. Vezi în jur doar lumina pură, tăcerea - deplina tăcere și totala centrare.

Ești acum în chiar centrul tău.

La momentul potrivit, când ești perfect centrat – explozia.

Explozia asta o numim iluminare.

Iluminarea îți aduce toate bogățiile lumii interioare, întreaga ei splendoare.

Este singurul miracol de pe lumea asta: să te cunoști pe tine și să fii cu tine, și să știi că sinele este nemuritor, că este dincolo de trup, dincolo de minte; este doar conștiință pură.

Așa că disciplina este doar un sprijin, esențială este observarea, privirea – asta este meditația.

Dar în numele meditației sunt sute de așa-numiți profesori care exploatează oamenii.

Maharishi Mahesh Yogi a devenit foarte cunoscut în Occident pentru că Occidentul nu știe că în Orient chiar și sătenii practică așa-numita meditație transcendentă.

Toți cântă, repetă numele Domnului – este un exercițiu plăcut.

Eu nu sunt împotriva lui, este foarte bun, doar să nu-i spuneți meditație și să nu-i spuneți transcendentă. Nu sunt cuvinte potrivite pentru el.

Este autosugestie hipnotică și nimic mai mult.

Nu vă va oferi lumina despre care vorbește Kabir:

„Ca și cum mii de sori ar fi apărut împrejur”.

Nu vă va aduce ceea ce descrie Rumi:

„Ca și cum din cer ar fi plouat cu flori, iar toată ființa s-ar fi umplut de parfum nepământesc, dintr-o altă lume”.

Nu vă va oferi extazul asupra căruia Patañjali, fondatorul disciplinei yoga, insistă în sutrele yoga.

El spune că samādhi, extazul, este foarte asemănător somnului, cu o singură diferență: este trezie.

Dacă somnul poate fi treaz, dacă somnul poate fi pe deplin conștient, atunci este samādhi, extaz.

Așa-numita meditație transcendentă nu vă va oferi natura de Buddha.

Vă va oferi o banală odihnă mentală – relaxare fizică: așadar nu sunt împotriva ei.

Ceea ce fac Maharishi Mahesh Yogi și alți oameni ca el este bine, dar ei numesc meditație ceva ce nu este meditație.

De asta derutează oamenii.

Dacă ar fi rămas sinceri și autentici și ar fi spus oamenilor că asta îți oferă sănătate mentală, sănătate fizică, o viață mai relaxată, o existență mult mai pașnică, ar fi avut dreptate.

Dar din momentul în care au început să-i spună „meditație transcendentă” au conferit unui lucru banal o semnificație la înălțimea căreia nu se poate ridica.

Oamenii au stat ani de zile în meditație transcendentă, iar în Orient timp de mii de ani.

Dar asta nu a devenit cunoaștere de sine și nu i-a transformat în niște buddha-și.

Dacă vrei să înțelegi ce este exact meditația, Gautama Buddha este primul om care a ajuns la o definiție corectă, exactă – este starea de martor.

Învață starea de martor de la Gautama Buddha și învață de la Patañjali disciplina care poate fi utilă meditației.

În felul acesta, yoga și meditația pot deveni o sinteză.

Yoga este o disciplină, un sprijin exterior, atât – de imens ajutor, dar nu absolut necesară.

Iar Gautama Buddha a oferit lumii lucrul fundamental și esențial: starea de martor ca meditație.

Întrebarea ta nu va primi răspuns până când nu vei merge puțin pe această cale; altfel vei întreba din nou: „Ce este meditația?”

Explicațiile mele nu-ți sunt suficiente, trebuie să pornești pe această cale.

Henry și Becky Goldberg zboară pentru prima dată cu un avion de linie.

Henry se bucură o vreme de scaunele confortabile, rabatabile, și se uită după stewardesele drăguțe care se plimbă încolo și înapoi pe culoar.

Pe urmă privește pe fereastră și spune entuziasmat:

„Becky, privește oamenii de acolo, de jos, parcă sunt

niște furnici!”

Becky se apleacă peste el, se uită, apoi spune:

„Sunt furnici, prostule... încă nu ne-am ridicat de la sol!”

Henry Goldberg era atât de interesat să privească fetele drăguțe care treceau încolo și încoace încât uitase cu totul că avionul încă stătea pe loc – nu se mișcase!

Privind furnicile s-a gândit că vede, de la mare înălțime, oamenii.

De asta se meditează cu ochii închiși!

„*De ce îmi este frică să mă accept așa cum sunt?*”

Toți sunt în aceeași situație. Tuturor le este frică să se accepte așa cum sunt.

Este ceea ce au sădit în om secolele trecute, condiționând fiecare copil, fiecare ființă umană.

Strategia este simplă, dar foarte periculoasă.

Strategia constă din a te condamna și a implementa în mintea ta idealuri conform cărora trebuie mereu să devii altcineva.

Creștinii încearcă să devină Iisus, budiștii încearcă să devină Buddha, și este atât de inteligent sistemul prin care ești distras de la tine însuși încât este posibil ca nici măcar cei care l-au pus la punct să nu fie conștienți de el.

Ce a spus Iisus pe cruce, ultimele lui cuvinte către omenire, este extrem de semnificativ în multe feluri – mai ales în acest context.

El s-a rugat Domnului: „Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac”.

Asta este aplicabil oricărui tată și oricărei mame, oricărui profesor și oricărui preot și oricărui moralist – oamenii care administrează cultura, societatea, civilizația, care încearcă să modeleze într-un anumit fel fiecare individ.

Poate că nici ei nu știu ce fac. Poate că se gândesc că fac totul pentru binele tău.

Nu le suspectez intențiile, dar vreau să fiți conștienți de faptul că sunt ignoranți, că sunt oameni inconștienți.

Copilul se naște într-o societate inconștientă.

Și societatea inconștientă începe să modeleze copilul după idealurile ei, uitând un lucru fundamental: copilul are propriul lui potențial: nu trebuie să devină un Iisus, sau un Krishna, sau un Buddha, trebuie să devină el însuși.

Dacă nu crește să devină el însuși, va fi nefericit toată viața.

Viața lui va fi un iad și o năpastă și nu va ști de unde vine răul. Încă de la început a fost îndrumat în direcția greșită.

Oamenii care l-au trimis în direcția greșită sunt oamenii despre care crede că-l iubesc, crede că-i sunt binefăcători.

Sunt, de fapt, cei mai mari dușmani ai lui.

Părinții, profesorii, preoții și conducătorii societății sunt cei mai mari dușmani ai oricărui individ care se naște acum pe pământ. Fără să fie conștienți, aceștia te distrag de la tine însuși.

Și, pentru a te distra, trebuie să te condiționeze cu privire la un lucru: nu ai nicio valoare, nu meriți nimic, nu ești deloc folositor, așa cum ești. Desigur că devii valoros și meriți respectul, demnitatea dacă urmezi regulile și normele date de ceilalți.

Dacă reușești să fii un ipocrit, vei fi un cetățean de prestigiu al societății.

Dar dacă insiști să fii sincer, onest, autentic, tu însuși vei fi condamnat de toată lumea.

Este nevoie de un om cu coloana verticală ca să stea pe picioarele lui și să declare:

„Nu o să fiu altcineva decât eu însumi, bun sau rău, acceptabil sau inacceptabil, prestigios sau nu. Un lucru este sigur, că nu pot fi decât eu însumi și nimeni altcineva”.

Asta presupune o abordare cu totul revoluționară a vieții.

Este revolta fundamentală de care are nevoie fiecare individ; dacă vrea să iasă din cercul vicios al nefericirii umane.

Mă întrebi:

„De ce-mi este frică să mă accept așa cum sunt?”

Pentru că nu ai fost acceptat de nimeni așa cum ești. Ți-au creat teama și neliniștea că; dacă te accepți pe tine însuți, vei fi respins de toți ceilalți. Este o condiționare absolută a oricărei societăți și a oricărei culturi care a existat vreodată, că fie te accepți pe tine însuți și te vor respinge toți ceilalți, fie te vei respinge pe tine însuți și vei câștiga respectul și onorurile întregii societăți și culturi.

Alegerea este într-adevăr dificilă.

Evident că majoritatea alege respectabilitatea, dar cu respectabilitatea vin tot felul de anxietăți, angoase, lipsa sensului în viață, o viață ea un deșert în care nu crește nimic, unde nimic nu este verde unde niciodată nu înflorește o-floare, unde mergi-și mergi și mergi și nu vei găsi niciodată nici măcar o oază.

Îmi amintesc de Lev Tolstoi. Cu numai câteva zile în urmă, la Moscova a fost un târg internațional al cărții, și una din sannyasinii mei, Lani, a fost acolo.

A fost surprinsă – și sannyasinii mei ruși erau acolo, și ei au fost surprinși: edituri faimoase din toată lumea expuneau acolo cărțile lor; dar standul nostru era cel mai aglomerat.

De-a lungul întregii zile în care a fost deschis târgul, în niciun moment n-au fost mai puțin de o sută de oameni la standul nostru.

Un bătrân, privind fotografia mea, a întrebat pe Lani: „Omul acesta este un fel de Lev Tolstoi?” doar din cauza bărbii mele. Tolstoi avea o barbă frumoasă.

Tolstoi avea un vis pe care psihanaliști din diferite școli l-au interpretat timp de aproape un secol.

Visul era tare ciudat – nu și pentru mine. Nu e nevoie de psihanaliză, ci de simț comun.

Visul se repetase în fiecare noapte timp de mai mulți ani.

Semăna cu un coșmar și Tolstoi se trezea în fiecare miez de noapte, transpirat, deși în vis nu era niciun pericol.

Dar dacă poți să înțelegi lipsa de sens a visului... asta

era problema care se transforma într-un coșmar.

Visul reprezintă, practic, viața oricui.

Nicio școală psihanalitică n-a fost în stare să-și închipuiască ce fel de vis este, deoarece nu mai există nimic asemănător, este fără precedent.

Visul era același în fiecare noapte: un deșert infinit, cât vedeai cu ochii numai și numai deșert...

Și două cizme, pe care Tolstoi le recunoștea ca fiind ale lui, care mergeau.

Dar el nu era acolo... doar cizmele care făceau zgomot pe nisip.

Și continuau să meargă, pentru că deșertul era nesfârșit. Nu ajungeau niciodată niciunde.

În spate vedea urmele cizmelor pe kilometri în șir, iar în față vedea cizmele continuând să meargă.

În mod normal, nu te-ai gândi că este un coșmar.

Dar dacă privești de mai aproape - în fiecare zi, în fiecare noapte același vis al inutilității absolute, care nu ajunge niciunde.

Pare să nu existe niciun destin... și nimeni în cizme, sunt goale.

A povestit visul tuturor psihanaliștilor ruși mai cunoscuți de pe vremea lui.

Nimeni nu și-a putut imagina ce înseamnă, pentru că nu există nicio carte care să descrie un vis despre care să se poată spune că ar semăna un pic cu acesta. Este absolut unic.

Dar pentru mine nu este o problemă de psihanaliză.

Este un simplu vis, reprezentând viața de zi cu zi a omului.

Mergi prin deșert pentru că nu te îndrepti către o țintă intrinsecă a ființei tale.

Nu urmează să ajungi undeva. Cu cât mergi mai mult, cu atât ai mers mai departe de sinele tău.

Și cu cât cauți mai mult un scop... vei descoperi doar spațiul gol și nimic altceva. Asta este sensul. Omul lipsește; doar cizmele merg.

Nu ești în ceea ce faci.

Nu ești în ceea ce trăiești.

Nu ești în ceea ce spui.

Este un gol absolut, pură ipocrizie.

Dar modul în care a fost creată această ipocrizie este simplu ca metodă: spune-le tuturor că: „Așa cum ești, nu meriți nici măcar să exiști.

Așa cum ești, ești urât, ești un accident. Așa cum ești, trebuie să-ți fie rușine de tine pentru că nu ai nimic demn de apreciere și respect.

Evident că orice copil începe să facă lucruri considerate a fi onorabile.

Și ajunge să fie tot mai fals, tot mai mincinos, tot mai departe de adevărata sa realitate, de propria lui ființă – și atunci apare teama.

Ori de câte ori apare dorința de a te cunoaște, aceasta este imediat urmată de o imensă teamă.

Teamă că, dacă te descoperi, o să-ți pierzi respectul de sine – chiar și în propriii tăi ochi.

Societatea apasă cu greutate pe fiecare individ.

Face toate eforturile de a te condiționa atât de puternic încât să ajungi să te gândești că tu ești cel care condiționează și astfel să devii parte a societății împotriva propriei tale ființe.

Devii creștin, devii hindus, devii musulman, și uiți complet că te-ai născut doar ființă umană, fără religie, fără politică, fără națiune, fără rasă.

Te-ai născut ca simplă oportunitate a dezvoltării.

După mine, calea sannyasului este întoarcerea la tine, indiferent de consecințe, indiferent de riscuri.

Trebuie să te întorci la tine.

S-ar putea să nu găsești un Iisus acolo; nici nu este nevoie. Un Iisus a fost suficient.

S-ar putea să nu găsești un Gautama Buddha; este bine, pentru că prea mulți Gautama Buddha ar fi plicticoși.

Existența nu dorește să repete oamenii.

Este într-atât de creativă încât mereu aduce ceva nou în fiecare individ, un nou potențial, o nouă posibilitate, o nouă statură, o nouă dimensiune, un nou pisc.

Sannyasul este o revoltă împotriva tuturor societăților, și a tuturor culturilor, și a tuturor civilizațiilor, din simplul motiv că ele sunt împotriva individului.

Eu pot sacrifica orice societate, și orice religie, și orice civilizație, întreaga istorie a omenirii, pentru un singur individ.

Individualitatea este cel mai prețios fenomen, pentru că individul este parte a existenței.

Va trebui să renunți la frică.

Ți s-a impus, nu este firească.

Privește orice copil: se acceptă perfect: nu are nicio condamnare, nicio dorință de a fi altcineva.

Dar toți, pe măsură ce cresc, sunt distrași. Trebuie să-ți aduni curajul să te întorci la tine.

Întreaga societate ți se va opune, vei fi condamnat.

Dar e mai bine să fii condamnat de întreaga lume decât să rămâi nefericit și fals și să trăiești viața altcuiva.

Poți avea o viață fericită. Și nu sunt două căi, ci numai una singură: asta este, trebuie doar să fii tu însuși, indiferent cine ești.

De acolo, din acea profundă acceptare și respect de sine, vei începe să crești.

Vei face propriile tale flori – nu creștine, nu budiste, nu hinduse, doar ale tale, contribuția ta la existență.

Dar este nevoie de un enorm curaj pentru a merge singur lăsând turma pe calea bătăută.

Să stai în mulțime este confortabil, calduț; să mergi de unul singur evident că este înspăimântător.

Mintea continuă să spună că nu-i posibil ca toată omenirea să greșească, iar eu să merg de unul singur.

Este mai bine să faci parte din turmă, deoarece atunci nu vei fi responsabil dacă lucrurile merg rău.

Oricine este responsabil.

Dar în clipa în care te depărtezi de turmă, îți iei răspunderea în propriile tale mâini.

Dacă merge ceva rău, tu ești responsabil.

Dar ține minte un lucru fundamental: răspunderea este o față a monedei, cealaltă este libertatea.

Le poți avea pe amândouă împreună, sau le poți arunca pe amândouă deodată.

Dacă nu dorești răspunderea, nu poți avea libertatea, iar fără libertate nu este posibilă creșterea.

Așa că trebuie să accepți răspunderea de sine și să trăiești în deplină libertate pentru a putea crește, indiferent cine ai fi.

Poate se va dovedi că ești o tufă de trandafiri, poate se va dovedi că ești doar o tufă de gălbenele, poate se va dovedi că ești o floare sălbatică, fără nume.

Dar un lucru este sigur: orice se va dovedi că ești, vei fi deosebit de fericit. Vei fi cu totul fericit.

Poate că nu vei avea respectabilitate: dimpotrivă, vei fi condamnat de oricine.

Dar, adânc în sinea ta, vei simți o bucurie a extazului pe care doar un individ liber o poate simți.

Și doar un individ liber poate crește către nivelurile superioare ale conștiinței, poate atinge vârfurile din Himalaya.

Societatea i-a menținut pe toți retardați, i-a făcut pe toți proști.

Are nevoie de idiști: nu-și dorește oameni inteligenți în preajmă.

Îi este teamă de inteligență, pentru că inteligența se revoltă permanent împotriva sclaviei, împotriva superstițiilor, împotriva oricărui fel de exploatare, împotriva oricărui fel de prostie, împotriva oricărei discriminări între rase, națiuni, clase, culori.

Inteligența este în permanentă revoltă.

Doar idiotul este permanent supus.

Chiar și Dumnezeu voia ca Adam să fie prost, pentru că avea interesul legitim ca Adam și Eva să rămână proști pentru a continua să-l venereze pe Dumnezeu.

După mine, diavolul este primul revoluționar și diavolul este cea mai semnificativă persoană din întreaga istorie.

Întreaga civilizație și întregul progres datorează atât de mult diavolului – deloc lui Dumnezeu.

Dumnezeu își dorea doar un Adam stupid, o Eva stupidă: și, dacă Adam l-ar fi ascultat pe Dumnezeu, încă ai fi păscut iarbă în grădina Edenului!

Omul s-a mutat pentru că s-a revoltat împotriva Domnului. Dumnezeu era establishmentul.

Dumnezeu reprezenta establishmentul, autoritatea, puterea și dominația.

Niciun om care este inteligent nu poate fi transformat în sclav; mai degrabă moare decât să devină sclav.

Nu poate fi exploatat și nu poate fi tras afară din centrul său.

Oamenii mei trebuie să afle că eu cred doar în religia revoltei.

Dincolo de asta, nu există niciun fel de religiozitate; cu excepția ei, nu există nicio altă posibilitate a conștiinței de a ajunge la cel mai înalt potențial pe care îl porți ca energie adormită.

Paddy s-a alăturat de curând clubului local de parașutism, iar acum sosise ziua pentru primul său salt.

Totul a mers perfect până când a fost rândul lui Paddy să sară.

„Stai!”, a strigat instructorul. „Nu ți-ai pus parașuta!”

„Ei, nu-i nimic”, i-a răspuns Paddy, „este doar un antrenament, nu-i așa?”

Societatea are nevoie de idioți.

Ei sunt perfect obedienți, docili, gata să fie exploatați, gata să fie reduși la o stare aproape animalică.

Nu-ți fie frică să te accepți pe tine.

Acolo este adevărata comoară, acolo este casa ta.

Nu-i asculta pe așa-zișii înțelepți - ei sunt otrăvitorii care au ucis milioane de oameni, le-au distrus viețile, i-au lăsat fără scop și sens.

Nu contează cine ești. Ce contează este să rămâi exact ce ești, pentru că de acolo poate porni creșterea.

Câteva sutre de meditat asupra lor... Poate că îți vor oferi ceva curaj, ceva inteligență.

„Toți sunt ignoranți, dar cu privire la subiecte diferite”.

Așa că nu te teme să fii ignorant, toți sunt.

„Toți bărbații s-au născut liberi, dar unii s-au însurat”.

Așa că rămâi alert și libertatea va fi a ta!

„Iluzia este prima dintre toate plăcerile”.

Adu-ți aminte, viața în evoluție este dincolo de viața obișnuită a plăcerilor.

Plăcerea nu este ceva semnificativ; este ca și cum te-ai scărpină: este plăcut, dar numai pentru o scurtă vreme.

Dacă o să continui să te scarpini, o să-ți dea sângele, iar plăcerea se va transforma în durere.

Și știi cu toții că v-ați transformat toate plăcerile în durere.

Un om inteligent caută ceva ce nu poate fi transformat niciodată în durere, în angoasă, în anxietate, în suferință.

Ce numesc eu extaz nu este plăcere, pentru că extazul nu poate fi transformat în opusul lui.

Nu există opusul lui.

Căutarea trebuie să fie eternă, și oricine are capacitatea de a cunoaște eternitatea.

Dar plăcerile corpului fizic, sau îndrăgostirea biologică, sau plăcerea de a mânca țin oamenii ocupați și le fură timpul scurt pe care-l au pentru evoluția lor pe acest pământ.

Am auzit:

Un om se duce la psihiatru și spune:

„Sunt foarte preocupat. Soția mea continuă să mănânce și să mănânce și să stea toată ziua pe canapea uitându-se la televizor, și chiar și când se uită la televizor mănâncă ceva, înghețată... sau, dacă nu mănâncă ceva, cel puțin mestecă gumă.”

Gura ei continuă să mestece...

Acum și-a pierdut toată frumusețea; a devenit doar un sac de carne, fără nicio formă. Ce trebuie să fac?”

Psihiatrul i-a răspuns:

„Încearcă ceva. Succesul este sigur. Am încercat cu mulți pacienți”.

Și i-a dat fotografia unei fete frumoase, dezbrăcată.

Omul i-a spus:

„Doamne, cum ar putea să mă ajute asta?”

Psihiatrul i-a răspuns:

„Trebuie să înțelegi toată strategia. Pune asta în frigider.

Lipește-o cu lipici nemțesc adevărat, ca soția să nu o poată da jos.

Ori de câte ori va deschide frigiderul se va vedea pe sine și pe această frumoasă fată...

Poate va începe să slăbească. Doar oferă-i un element de comparație”.

Timp de trei luni psihiatrul a așteptat și a tot așteptat și, până la urmă, s-a dus la om acasă să vadă ce s-a întâmplat.

Nu i-a venit să-și creadă ochilor: omul stătea pe canapea; devenise foarte gras și se uita la televizor mestecând gumă.

Psihiatrul l-a întrebat:

„Care-i problema? Ce ți s-a întâmplat?”

Omul i-a răspuns:

„Blestemata aia de fotografie!

Din cauza fotografiei am început să tot merg la frigider, doar să-i arunc o privire.

Dar când deschizi frigiderul, normal că poftești ceva. Mirosul atâtor lucruri bune... așa că, de câte ori deschideam ușa frigiderului, începeam să mănânc.

Soluția ta are efecte secundare”.

Oamenii se comportă foarte prosteste în viață.

Să luăm oamenii care tot mănâncă – medicii le interzic, toți le spun că este periculos – ce plăcere au ei?

E vorba doar de o mică porțiune de pe limbă care simte gustul; odată ce mâncarea a trecut de porțiunea aceea, nu mai simt niciun gust, nicio plăcere. E ceva perfect stupid.

Dar oamenii aleargă după tot felul de plăceri, nefiind

conștiinți măcar că risipesc un timp extrem de prețios.

Este timpul în care cineva devine Gautama Buddha.

Este timpul în care cineva devine Socrate.

Același timp, aceeași energie, același potențial... dar îl risipești alergând după lucruri inutile.

Cavalerismul este încercarea bărbatului de a apăra femeia împotriva oricărui bărbat cu excepția lui însuși.

Chiar dacă te afli pe drumul cel bun, nu vei ajunge la țintă dacă stai în fund.

Să nu faci nimic este cel mai greu lucru pe lumea asta.

Oricine face ceva.

Numai puțini oameni cunosc arta de a nu face nimic câteodată.

Când nu faci nimic, ești pur și simplu ființa ta.

A face și a fi sunt două modalități de a-ți trăi viața, două stiluri de a-ți trăi viața.

Viața lui a face este pământească; viața lui a fi este sublimă, divină.

Nu spun să renunți deplin la a face, spun că a face trebuie să fie ceva secundar în viață și că a fi trebuie să fie principalul.

A face trebuie limitat la nevoile vieții, a fi trebuie să fie adevăratul lux, adevărata bucurie, adevăratul extaz.

Pentru a fi perfect fericit, trebuie să fii perfect prost.

Ori de câte ori vezi un om fericit, adu-ți aminte.

Proștii sunt foarte fericiți pentru că nu știu de ce se află aici. Nu știu că este ceva de făcut.

Sunt ca niște copii înapoiți care continuă să se joace cu ursulețul din pluș chiar și la vârsta lor.

Ursulețul din pluș poate că și-a schimbat forma: ursulețul cuiva sunt banii și ursulețul altcuiva sunt femeile, iar ursulețul altcuiva sunt bărbații.

Dar, indiferent ce ai face – și ești foarte fericit că se adună banii, că ți-ai găsit o prietenă nouă, că ai fost promovat într-o funcție mai înaltă –, ești pe deplin fericit.

N-ai avea cum să fii, dacă n-ai fi prost;

Un om inteligent va vedea negreșit că toate aceste

lucruri mărunte ale vieții te împiedică să treci dincolo.

Te țin legat aici, unde nu este casa ta. Te țin angajat într-o viață care se va sfârși la cimitir.

Omul inteligent începe să întrebe – și asta devine starea lui fundamentală și căutarea lui:

„Este ceva dincolo de cimitir, sau nu?”

Dacă nu este nimic dincolo de cimitir, atunci întreaga viață este un vis și este lipsită de sens.

Dacă nu este nimic dincolo de ea, viața nu poate avea o semnificație și nu poate avea un rost”.

Dar prostul este perfect fericit cu orice jucărie i-a dat societatea.

Nu fi prost.

A greși este omenește, a recunoaște este divin.

Este perfect omenește să greșești.

Recunoașterea, fără a te simți vinovat – doar îți recunoști natura omenească admitându-ți greșelile – aduce o transformare în ființa ta.

Ceva divin, ceva de dincolo începe să se deschidă.

Orice nor are o margine argintie și chiar și hainele vechi lucesc.

Dacă nu ar fi fost optimistul, pesimistul nu ar fi știut niciodată cât de fericit nu este.

Oamenii se compară permanent cu ceilalți.

Devin fericiți, devin nefericiți din cauza comparației.

M-am întâlnit cu un celebru sfânt indian.

Acesta le-a spus celor câțiva oameni care se strânseseră să vadă ce discuții aveau să aibă loc între noi:

„Secretul fericirii este acela de a te uita mereu la cei care sunt nefericiți.

Uită-te la ologi și fii fericit că nu ești olog.

Uită-te la orb și fii fericit că nu ești orb.

Uită-te la sărac și fii fericit că nu ești sărac”.

A trebuit să-l opresc pe idiot.

I-am spus:

„Nu înțelegei un lucru simplu.

Odată ce un om începe cu comparațiile, nu se poate limita la a se compara doar cu nefericiții.

Se va compara și cu aceia care sunt mai bogați decât el, care sunt mai frumoși decât el, care sunt mai puternici decât el, care sunt mai respectabili decât el.

Pe urmă, va deveni nefericit.

Tu nu-i oferi secretul fericirii, îi oferi secretul disperării absolute!”

Dar așa s-a propovăduit de-a lungul timpurilor – cu cuvinte diferite, dar secretul este același – în aproape toate cărțile religioase: fii mulțumit pentru că sunt alții mult mai disperați decât tine.

Slavă Domnului că nu o duci la fel de rău ca ei.

Dar asta nu poate rămâne ceva unilateral.

Odată ce ai apucat pe calea comparațiilor, nu te mai poți compara numai cu aceia care îți sunt inferiori; inevitabil trebuie să te compari și cu cei care îți sunt superiori – și va urma o enormă suferință.

De fapt, comparația nu este un lucru bun.

Tu ești tu și nu există nimeni altcineva cu care să te compari.

Ești incomparabil.

Așa este și cealaltă persoană.

Nu compara niciodată.

Comparația este unul din motivele care te țin priponit de cele lumești, deoarece comparația dă naștere competiției, comparația dă naștere ambiției.

Nu vine singură, aduce și tovarăși cu ea.

Și odată ce ai devenit competitiv, nu mai poți să te oprești; vei sfârși tu înainte să sfârșească, competiția.

Odată ce ai devenit ambițios, ai ales cel mai prost drum în viață.

Henry Ford a fost întrebat odată – și pare să fie unul din cei mai inteligenți oameni din acest secol, pentru că spusele lui aveau foarte mult sens.

El a fost primul om care a spus că „istoria este o prostie”, iar asta este perfect adevărat.

A fost întrebat:

„Ce învățăături ați tras de-a lungul vieții dumneavoastră pline de succes?” – era unul dintre cei mai

de succes oameni la care te poți gândi; de la sărăcie, a ajuns cel mai bogat om din lume – iar ceea ce a răspuns merită ținut minte.

Henry Ford a răspuns:

„Din viața mea plină de succes am învățat un singur lucru: am învățat să urc trepte, să urc scări.

Iar când ajung în capul scărilor, mă simt foarte stupid și jenat, pentru că nu mai am încotro să merg.

Nu pot să le spun oamenilor care sunt în urma mea să se lupte din greu să ajungă în vârful aceleiași scări la capătul căreia eu m-am simțit stupid.

Pentru ce m-am luptat?

Nimeni nu m-ar asculta dacă i-aș spune:

«Rămâi acolo unde ești. Nu pierde timpul – pentru că aici nu este nimic. Odată ce ajungi în vârf ești blocat. Nu poți să cobori, pentru că ar arăta ca o cădere. Nu poți să mergi înainte, pentru că nu ai unde să te duci înainte»”.

Președinții, premierii unei țări doar se simt blocați.

Acum știu că este un singur lucru care li se mai poate întâmpla, iar acesta este căderea.

Nu mai este nicio țintă, niciun loc către care să se îndrepte cu excepția căderii din locul în care au ajuns. Așa că se cramponează de scaunul lor.

Dar nu este modul corect de a trăi.

Mai întâi trebuie să te cațări pe scară, să te lupti cu oamenii; în cele din urmă rămâi blocat și te agăți de ultima treaptă, ca nimeni să nu ți-o ia.

Este oare o casă de nebuni?

Omul a transformat planeta asta într-o casă de nebuni.

Dacă vrei să fii sănătos, fii tu însuți fără să te simți vinovat, fără să te condamni.

Acceptă-te cu smerenie și simplitate.

Este darul existenței pentru tine;

fii recunoscător și începe să cauți ce te-ar ajuta să crești așa cum ești – nu să devii copia la indigo a altcuiva, ci doar să rămâi tu însuți, originalul.

Nu-i bucurie mai mare decât să fii așa cum ești în

realitate.

„Există vreo șansă ca eu să cresc vreodată?”

Îmi place felul în care ai pus întrebarea. Vine dintr-o sinceră smerenie.

Și doar pentru că vine din simplă smerenie, deschide porțile pentru evoluția ta.

Întrebi: *„Există vreo șansă ca eu să cresc vreodată?”*

Sunt toate șansele; pentru un suflet smerit totul este posibil. Pentru egoist nimic nu este posibil.

Pentru cineva care poate accepta că „eu sunt nimeni”, toate ușile se deschid brusc. Toate misterele existenței devin accesibile.

Pentru omul care spune: *„Nu știu”*, miracolul devine posibil.

În acceptarea faptului că nu știe, a început să devină înțelept, pentru că a început să devină ca un copil pe deplin inocent.

Sunt toate șansele să crești.

Mai ales în acest spațiu de evoluție budică, dacă nu acționezi din ego, dacă ai lăsat egoul dincolo de Poarta fără poartă, atunci totul este posibil pentru tine.

Atunci întreaga existență este la dispoziția ta. Singurul lucru care stă în cale este mărunțul ego.

Te-ai putea întreba uneori de ce mărunțul ego, pretins, fals, îi împiedică pe oameni să evolueze.

Logic pare ridicol, dar practic este precum o grămăjoară de praf aruncată în ochii tăi, care face ca întreaga existență să dispară.

Ochii tăi sunt închiși, nu-ți poți deschide ochii. Părțile de praf au acoperit întreaga existență.

Curcubeul printre nori, și soarele, și ploaia – toate au dispărut.

Logic nu ar trebui să fie așa: particulele de praf atât de mici nu ar trebui să te împiedice să vezi tot cerul, dar într-adevăr o fac.

Nu este o problemă de logică; este ceva cât se poate de real.

Micul ego funcționează precum un fir de praf în ochi

și te împiedică întru totul să vezi posibilitățile ce-ți sunt disponibile, care au fost mereu disponibile.

Doar scoate-ți firul de praf din ochi. Nimic nu se schimbă. Totul a fost mereu disponibil; numai că ochii tăi nu erau capabili să vadă.

Prin smerenia ta, marile miracole sunt posibile. Doar rămâi umil, inocent, receptiv, disponibil, așteptând ca oaspeții să-ți bată la ușă.

O blondă superbă s-a dus la dentist și era, în mod evident, foarte furioasă.

„Oh, doctore”, a strigat ea

„Sunt atât de speriată! Crede-mă, mai degrabă aș face un copil decât o obturație de canal!”

„Bine”, i-a răspuns doctorul, „dar hotărăște-te înainte să reglez scaunul”.

Doar rămâi inocent și vesel, și fericit, și nu va trebui să-ți mai faci griji cu privire la evoluția ta.

Se va întâmpla de la sine. Nu trebuie să faci nimic pentru asta, trebuie numai să creezi atmosfera potrivită.

Și aici am creat deja atmosfera aceasta. Poți beneficia de atmosferă dacă nu rămâi un outsider, un simplu spectator sau un curios.

Dacă ești aici, atunci topește-te în această comuniune care este incomparabilă în sensul că nicăieri pe pământ nu se mai petrece ceva similar.

Undeva unde oamenii râd, se bucură, dansază, cântă, se tolesc unul în altul, creșterea va veni de la sine.

Învăță numai să râzi, învață să dansezi, învață să cânti, învață să fii tu însuși, pe deplin împlinit și recunoscător existenței.

Lui Paddy și lui Maureen tocmai li se născuse al optsprezecelea copil, așa că Maureen s-a dus la medic și l-a întrebat dacă îi poate da un aparat auditiv.

„Un aparat auditiv?”, a întrebat medicul. „Cum ar putea el ajuta în mai buna planificare familială?”

„Ei bine”, i-a răspuns Maureen, „sunt un pic surdă, așa că în fiecare seară când Paddy spune: «Vrei să te duci la culcare, sau ce?...», eu mereu răspund: «Ce?...»”.

„Felul în care vorbești zi după zi despre aceleași lucruri vechi și declanșezi totuși, cu fiecare cuvânt, noi revelații reprezintă pentru mine cel mai mare mister al vieții. Poți comenta, te rog?”

Este foarte simplu.

Mai întâi, pentru că nu am nimic de spus, sunt liber să spun orice.

Nu știu ce o să spun în următoarea propoziție. De aceea, nu-i ceva dificil pentru mine, nu e o problemă.

Vine spontan.

Nu sunt un orator care trebuie să exerseze și să repete. Iubesc oamenii și îmi place să le împărtășesc experiența mea.

Nu-mi amintesc trecutul, de aceea este foarte greu să-l repet.

Și pentru că mă uit mai degrabă la cel care pune întrebarea decât la întrebare... iar toți cei care întreabă sunt diferiți, chiar dacă întrebările lor pot fi aceleași.

Privindu-l pe cel care întreabă, răspunsurile mele se schimbă, răspund respectivei persoane.

Nu am nicio doctrină de predicat, așa că nu trebuie să fiu consecvent. Mă bucur de absolută libertate.

În istoria omenirii, numai poezilor li s-a oferit o oarecare libertate de a se folosi de licențe fără să se mai preocupe de gramatică și de limbaj, și de reguli, și de norme.

Trebuia să li se ofere licența poetică, altfel n-ar fi putut da naștere poeziei.

Asta-i diferența dintre proză și poezie: proza trebuie să respecte reguli, norme, gramatica, lingvistica; poezia are o oarecare libertate.

Eu utilizez și proza folosind licențe, pentru că nu văd niciun motiv să respecti îngrădirile.

Tot ceea ce știu este că, dacă ajunge la tine ceea ce simt, atunci este irelevant dacă este sau nu corect gramatical, dacă este sau nu cuvântul potrivit.

Pentru a-mi exprima în fața ta bucuria, iubirea, pacea, extazul, orice cuvânt este bun.

Și pentru că sunt copleșit de experiența ființei mele pot să continui să vorbesc despre ea milenii în șir – sub diferite aspecte, din diferite unghiuri, din diferite direcții; rămâne inepuizabilă.

Ai ascultat conferențieri, oratori; eu nu aparțin tagmei lor.

Pur și simplu mă bucur să pălăvrălesc! Nu este o evanghelie – nu iau nimic foarte în serios.

Din punctul meu de vedere, seriozitatea este o boală psihică.

Oamenii sănătoși nu se bucură de evanghelii; sunt plicticoase.

Și, în orice biserică ai intra, vei vedea oameni adormiți.

Slujba de duminică este un pui de somn de dimineață; oamenii merg la biserică pentru puiul ăsta de somn matinal atât de bun... nimic nu-i deranjează.

Și predica este la fel, te ajută să dormi.

Am auzit că unul din marii predicatori era tare deranjat. Un rabin foarte învățat.

Problema lui era că un bătrân milionar, care oferise cei mai mulți bani pentru sinagogă, obișnuia să se așeze chiar în fața lui, să adoarmă și să sforăie tare.

Nu-l deranja că sforăia, problema era că-i trezea pe ceilalți care dormeau!

Iar sforăitul îi ținea treji pe ceilalți dornici de un pui de somn. Asta-l deranja pe predicator, pentru că însemna să vină în fiecare săptămână cu o predică nouă – oamenii stăteau treji.

Este o înțelegere tacită între predicatori și comunitatea lor, cum că membrii comunității vor dormi, iar predicatorul va propovădui.

Nu poate predica același lucru de fiecare dată. Nici nu sunt prea multe de predicat.

În toate cele patru evanghelii este o singură poveste repetată de patru ori, aceleași evenimente relatate de patru jurnaliști!

Și nu foarte educați! Așa că ce ar putea face

amărâtul de preot? Ce ar putea face rabinul?

M-am uitat prin Talmud și este atât de obositor încât recomand Talmudul oricui suferă de insomnie – două sau trei pagini vor fi de ajuns!

Atât de multe nonsensuri și tocmai acele nonsensuri le interpretează rabinii, interpretări peste interpretări.

Iar originalul este gunoi, resturi de aruncat la gunoi.

Mereu mi s-a părut suspect că „rabin” pare atât de apropiat de „resturi” încât trebuie să fi existat cândva o legătură între resturi și rabinii

Dar rabinul trebuia să-l oprească cumva pe bătrân – și a găsit o cale.

Acesta venea de obicei cu un nepot – un băiețel, alteori o fetiță –, dar avea un copil cu el.

Rabinul l-a luat într-o zi deoparte pe copil și i-a spus:

„Ascultă, băiete, dacă poți să-l ții treaz pe bunicul, mai ales atunci când începe să sforăie – poți să-i dai un ghionț –, îți dau patru bănuți”.

Băiatul i-a răspuns:

„Facem târgul!”

Și a doua zi predica a fost grozavă, băiatul nu l-a lăsat să doarmă pe bătrân.

În momentul în care începea să sforăie, băiatul îl înghiontea.

Bătrânul era uluit.

„Ce se întâmplă?”

Băiatul nu mai făcuse așa ceva până atunci... stătuse mereu cuminte.

Ajuns afară, l-a întrebat:

„Care-i problema?”

Băiatul a răspuns:

„Nicio problemă. Primesc patru bănuți să te țin treaz, pentru că sforăi și deranjezi toată comunitatea”.

„Cine îți dă patru bănuți? Eu îți dau opt dacă stai cuminte și nu-mi mai tulburi sforăitul”.

„Foarte bine, facem târgul!”

Data următoare rabinul s-a tot uitat la băiat, iar băiatul privea în jos și bătrânul sforăia.

Și rabinul se întreba: „Care-i problema?”

Făcuse de multe ori semn, dar băiatul nu se uitase deloc la el. Continuase să privească în podea.

După predică, rabinul l-a luat deoparte pe băiat și i-a spus:

„Părei foarte șiret.

— Ai uitat?”

„Nu, dar bătrânul îmi dă opt bănuți ca să nu-l deranjez”.

Rabinul i-a spus:

„Eu o să-ți dau o rupie”.

Băiatul a zis: „Asta e și mai bine; făgăduiesc!”

Următoarea dată a început iar să-l înghiontească pe bătrân.

Bătrânul l-a întrebat:

„Ai uitat?”

„N-am uitat. Acum rabinul îmi dă o rupie și afacerile sunt afaceri!”

Nu știu ce urmează să se exprime prin intermediul meu.

Sunt aproape un vehicul, m-am abandonat aproape cu totul în brațele existenței.

Așa că orice ar dori existența să vă încredințeze, eu sunt disponibil.

De asta mă opresc de atâtea ori, pentru că nu depinde de mine, depinde de existență.

Dacă vine ceva, bine – iar dacă nu vine nimic, aștept. Aștept ca existența să reia firul de unde l-a lăsat.

Spui că este cel mai mare miracol al existenței. Pot fi de acord cu tine.

Și eu simt asta, fiindcă ori sunt un nebun – pentru că, timp de treizeci de ani, am vorbit încontinuu, fără oprire...

Acum vorbesc cu mult mai puțin, altă dată cinci prelegeri pe zi erau programul obișnuit de dimineața până seara târziu.

Evident, m-am gândit că fie sunt nebun, fie este vorba despre un miracol.

Sunt doar două posibilități: eu sunt fericit în ambele

cazuri!

Un cetățean rus care vizita Occidentul era copleșit cu întrebări din partea persoanelor care doreau să știe mai multe despre comunism.

„Trebuie să ne spui”, l-a întrebat o gazdă curioasă, „când ești comunist, împărți totul?”

„Da”, a venit răspunsul.

„Asta înseamnă”, a insistat omul, „că, dacă ai două case, îmi dai una?”

„Desigur”.

„Și dacă ai două mașini, îmi dai una?”

„Desigur”, i-a răspuns rusul.

„Și dacă ai două aragaze, sau două televizoare, sau două frigidere, mi-ai da câte unul din fiecare?”

„Normal”, i-a spus rusul.

„Și dacă”, a continuat gazda, „ai avea două perechi de chiloți, mi-ai da mie o pereche?”

„Nu”, i-a răspuns de sus rusul.

„De ce nu?”

„Pentru că am două perechi de chiloți!”

Pur și simplu îmi face plăcere să vorbesc, așa cum mă bucur de tăcere.

Trebuie să păstrez echilibrul.

Bună parte din timp păstrez tăcerea și, pe urmă, în mod firesc, trebuie să iau o mică pauză de la tăcere, și atunci vorbesc după pofta inimii.

Fac numai două lucruri: vă vorbesc, apoi merg și dorm!

Dimineața mă scol, vă vorbesc, apoi mă duc să dorm.

Cele douăzeci și patru de ore ale mele sunt împărțite în două: vorbitul și dormitul!

Dormitul este tăcere, extaz, samādhi.

Vorbitul este împărtășirea către voi a ceea ce am descoperit în somn!

5. AMAR LA ÎNCEPUT, DULCE LA SFÂRȘIT

Învață să observi trei lucruri: mai întâi, corpul și acțiunile lui.

În primul rând

Când mergi, adu-ți aminte că mergi;
când mănânci, adu-ți aminte că mănânci;
când adormi, adu-ți aminte cât poți de mult că începi
să adormi.

În al doilea rând, observă mintea și mecanismele ei.

Observă gândurile, amintirile, dorințele, fără să le
evaluezi, ca și când nu ți-ar aparține, ca și cum tocmai
citești un roman sau vezi un film – nepreocupat, calm,
detașat.

În al treilea rând, observă-ți sentimentele, emoțiile,
stările, știind perfect că sunt observatorul și observatorul
nu poate niciodată să fie observat.

Eu sunt subiectul și ele sunt obiectul.

Eu sunt cel ce vede, iar ele sunt cele văzute

*„Tehnica amintirii de sine mi se pare mai ușoară
decât observarea. Au ambele același scop?”*

Ambele au același scop, dar tehnica amintirii de sine
este mai grea, mai lungă și mai periculoasă.

În întreaga istorie a omenirii, doar câțiva oameni au
ajuns la iluminare prin tehnica amintirii de sine.

Mulți au încercat, dar au eșuat cu totul.

Pare ușor – motivul este că amintirea de sine nu va fi
amintirea sinelui, ci va fi amintirea egoului.

De asta pare ușor.

Nu faci diferența între sine și falsul sine.

Falsul sine este egoul, iar egoul este foarte subtil,
foarte viclean, și încearcă în toate felurile să pretindă că
este adevăratul sine.

De asta la început pare a fi mai ușor decât
observarea, pentru că în observare nu este loc pentru ego.

Încă de la bun început, egoul este evitat.

În observare, egoul nu poate intra.

Dar în amintirea de sine sunt toate șansele ca egoul
să pretindă că este sinele.

Atunci, cu cât vei practica mai mult, cu atât mai
puternic va deveni egoul tău.

Dacă dorește cineva să meargă pe calea amintirii de
sine, are absolută nevoie de un maestru.

Nu se poate deplasa singur, pentru că nu poate face o distincție netă între ce este fals și ce este adevărat.

Știe numai ce este fals, nu este obișnuit cu adevărata sa ființă.

Dacă nu se află sub conducerea unui maestru riguros, îi va fi tare dificil să facă diferența între ego și sine.

O să vă explic cu ajutorul unei vechi povești chinezești...

Un mare maestru conducea o mare mănăstire – cinci sute de călugări – și toți practicaucă calea amintirii de sine.

Amintirea de sine este una din căile recomandate de Buddha.

Un bărbat a intrat în mănăstire – dorea să devină discipol.

Maestrul l-a acceptat, dar era un om de prin sat, foarte simplu, aproape fără nicio educație.

Maestrul i-a spus:

„Sarcina ta este să cureți orezul la bucătărie”.

Era o bucătărie mare – trebuia să hrănească cinci sute de călugări.

Săracul om curăța orez de dinainte de răsăritul soarelui și până târziu în noapte. Nu avea timp să meargă la predici, să meargă la rugăciuni; nu avea timp să citească texte sfinte sau să-i asculte vorbind pe înțelepți.

Cei cinci sute de călugări erau mari învățați, iar mănăstirea era cunoscută în toată țara.

Au trecut douăzeci de ani, și omul a continuat să curețe orezul și nimic altceva.

A uitat să numere și anii – ce rost avea?

A uitat zilele, datele, și până la urmă a ajuns să fie nesigur și în legătură cu numele lui.

Timp de douăzeci de ani nu-l folosisese nimeni, nimeni nu-l chemase pe nume – poate că era numele lui, poate că nu era.

Timp de douăzeci de ani a făcut încontinuu un lucru simplu: a curățat orezul, de la sculare până când se întorcea la culcare.

Maestrul a anunțat că a sosit timpul să plece din trup.

Dorea să-și aleagă succesorul și metoda a fost aceasta:

„Oricine crede că a reușit în amintirea de sine să scrie pe peretele chiliei mele un gând pătrunzător, care să-mi arate că a văzut adevărul”.

Cineva, cineva despre care se credea că este cel mai mare învățat din comunitate, a încercat.

Dar îi era tare frică să scrie ceva acolo, pentru că știa că nu este ceva profund.

Se spune că marele cărturar nici nu semnase, de frică să nu fie prins.

Știa - cum să nu o știe?

Știa că nu vine din străfundurile sale, că este împrumutat din cărți.

Nu era din experiența lui - și era greu să-l amăgești pe bătrân.

În zori, bătrânul a ieșit afară și i-a cerut servitorului să șteargă ce fusese scris, spunând:

„Găsiți-l pe idiotul care mi-a pângărit zidul”.

Dacă maestrul ar fi apreciat că era ceva cu adevărat profund, atunci ar fi ieșit în față și ar fi spus: „Eu am scris”.

Altfel, ar fi rămas tăcut... cine să știe?

Oricare din cei cinci sute de oameni ar fi putut să o facă.

Aproape o duzină de mari învățați au încercat, dar niciunul nu a avut curajul să-și pună numele.

Iar maestrul s-a purtat în același fel; a șters rândul și a spus:

„Niciunul dintre voi nu a ajuns la momentul amintirii de sine.

Cu toții ați alimentat egoul în locul sinelui.

V-am atras atenția iar și iar, dar să ai un ego mare produce o deosebită bucurie.

Iar egoul spiritual, egoul din altă lume, egoul divin devine și mai plăcut.

Acum trebuie să descopăr singur persoana”.

În miezul nopții, maestrul s-a dus la bărbatul care sosise cu douăzeci de ani înainte.

Timp de douăzeci de ani maestrul nu-l văzuse, acela pur și simplu curățase orezul.

L-a trezit pe om.

Omul l-a întrebat:

„Cine ești tu?” Pentru că în douăzeci de ani... îl văzuse numai câteva secunde cu ocazia inițierii.

„Și ce ți-a venit să-mi tulburi somnul?”

„Sunt maestrul tău, ai uitat? Numele tău ți-l mai aduci minte?”

„E dificil.

Ce mi-ai dat de făcut este în așa fel că nu am nevoie de nume, de renume, de cunoaștere, de ascetism.

Este atât de simplu că am uitat totul.

Nu știu sigur dacă este numele meu.

Mai multe nume îmi vin în minte și nu pot decide care este al meu, dar îți sunt recunoscător”.

Și s-a repezit la picioarele maestrului:

„Te rog, nu-mi schimba munca.

Am uitat totul, dar am și realizat totul.

Cunosc o pace la care nici nu visasem, o liniște pe care niciun cuvânt nu o poate reda.

Am cunoscut astfel de momente de extaz, încât nici dacă aș fi murit nu m-aș fi plâns că viața a fost nedreaptă cu mine.

Mi-a oferit mai mult decât merit. Nu-mi schimba munca! O fac la perfecție.

S-a plâns cineva de munca mea?”

Maestrul i-a răspuns:

„Nu, nimeni nu s-a plâns, dar munca trebuie să se schimbe deoarece te desemnez drept succesor al meu”.

Omul i-a spus:

„Dar sunt doar cel care curăță orezul. Nu știu nimic despre a fi maestru, sau a fi discipol. Nu știu nimic.

Te rog, iartă-mă, nu doresc să fiu succesorul tău pentru că nu mă descurc cu o muncă atât de importantă,

mă descurc doar să curăț orezul”.

Maestrul a insistat:

„Ai reușit ceea ce ceilalți au încercat să reușească, dar au eșuat.

Ai reușit, pentru că nu ai încercat.

Ți-ai văzut de munca ta simplă.

Încet, încet, nu a mai fost nevoie să gândești, nu a mai fost nevoie de emoții, nu a mai fost nevoie de furii, nici de luptă, nici de comparații, nici de ambiții – egoul a murit, iar odată cu egoul a murit și numele tău.

Nu te-ai născut cu un nume. Egoul ți-a dat un nume – este startul egoului.

Odată cu moartea egoului ți-ai uitat chiar și maestrul, pentru că egoul te-a adus la mine.

Până la acel moment te-ai aflat pe o cale spirituală ambițioasă.

Ești în mod cert persoana potrivită, așa că ia-mi roba, pălăria, sabia, care mereu au fost oferite de maestru succesorului.

Dar ține minte un lucru: ia-le și fugi din mănăstire cât de departe poți, pentru că viața ta va fi în pericol.

Toți cei cinci sute de egoiști te vor ucide.

Ești atât de simplu și ai devenit atât de inocent încât, dacă ți-ar cere roba, sabia, pălăria, tu le-ai da.

Ia-le pur și simplu și fugi cu ele cât de departe poți, în munți.

În curând, oamenii vor începe să sosească la tine așa cum albinele își găsesc drumul către flori când ele au înflorit.

Tu ai înflorit.

Nu-ți bate capul cu discipolii, rămâi liniștit într-un loc îndepărtat.

Oamenii vor veni la tine; tu doar învață-i ce ai făcut”.

„Dar nu am primit nicio învățătură și nu știu ce să-i învăț”.

Maestrul i-a spus:

„Învață-i numai să facă lucruri obișnuite, în liniște, în pace, fără nicio ambiție, fără motivația de a câștiga ceva în

lumea asta sau în lumea cealaltă, pentru a deveni inocenți precum un copil.

Inocența asta este adevărata religiozitate.

Nu să fii. hindus, nu să fii musulman, ci să fii pe deplin inocent – tabula rasa, o foaie de hârtie pe care încă nu s-a scris nimic. Nici Bhagavad Gītā, nici Coranul, nici Biblia...”

Este posibil – câțiva oameni au atins-o prin amintirea de sine.

Unul din cei mai mari maștri ai epocii sale, Georges Gurdjieff, utiliza metoda amintirii de sine, dar trebuie să fii conștient că nici măcar unul din discipolii lui nu a ajuns la iluminare – și era unul dintre cei mai buni maștri.

Dar problema este că egoul și sinele sunt atât de aproape unul de altul și atât de asemănători, încât cam orice crezi că este sinele, în 99% din cazuri, este doar egoul.

Rolul maestrului este necesar în această metodă, deoarece trebuie să-ți distrugă egoul.

Și trebuie să fie dur, aspru.

Dacă nu distruge egoul, amintirea de sine te conduce nu la iluminare, ci la cele mai întunecate spații ale ființei.

Ea îți va întări și mai mult egoul – vei deveni un ego puternic, foarte asertiv.

Vei avea succes în toate domeniile obișnuite ale vieții.

Poți deveni un Adolf Hitler, poți deveni un Iosif Stalin.

Stalin nu era numele lui adevărat, i s-a dat pentru că era un om atât de puternic. Stalin înseamnă om de oțel.

Dar oamenii ăștia nu sunt o binecuvântare pentru omenire, sunt un blestem. Dacă nu ar fi existat, omenirea ar fi ajuns într-un loc mai bun, ar fi ajuns la o conștiință mult mai bună.

Așa că, dacă tu crezi că este mai ușor pentru tine, atunci fii foarte atent.

Îți spun în continuare că observarea, deși poate fi dificilă la început, este metoda cea mai sigură, fără pericole.

Nu te poate duce niciunde în altă parte decât la

iluminare.

Așa că poate fi practică și fără maestru.

Mi-ar plăcea să-ți ofer un lucru în care să nu fi dependent de altcineva.

Cât timp ai trăit, câte vieți?

În toate aceste vieți ți s-au încrucișat drumurile cu mulți sfinți, cu mulți maeștri, dar unde ai ajuns?

Întinericul din tine este același, lipsa de conștiință aceeași.

Poate că toți ți-au oferit tehnici, dar tehnicile erau cele în care aveai nevoie de supraveghere permanentă.

Tehnicile astea sunt numite tehnici de „școală”.

Trebuie să intri într-o mănăstire, să trăiești într-o mănăstire, să lucrezi sub o strictă disciplină – atunci poate vei fi în stare să obții ceva prin tehnicile de școală.

Și există astfel de mănăstiri.

În Europa, este o mănăstire în Muntele Athos; veche de o mie de ani.

Sunt aproape trei mii de călugări în mănăstire și oricine dorește să devină călugăr în mănăstire poate să intre, dar numai trupul său mort va mai ieși afară.

Este acceptat doar dacă face un astfel de jurământ.

Odată ce o persoană intră în Muntele Athos, nu o vei mai vedea până când moare.

Este școala deplinei amintiri de sine, dar nu poți trimite întreaga lume la mănăstire.

Cine ar mai avea grijă de aceste mănăstiri?

De aici, preferința mea pentru folosirea de metode care nu presupun niciun jurământ, nicio dependență – care te țin în lume, dar nu ca parte a lumii.

Observarea este metoda cea mai simplă și cea mai infailibilă; este esența tuturor meditațiilor.

Chiar și în amintirea de sine, finalul este observarea – dar într-o etapă târzie, când ai scăpat de ego.

Și, dacă începi să te observi, poți să înțelegi ce spun.

Poți vedea separat egoul de sine?

Tu cunoști un singur lucru, și anume „eu”.

Nu știi două lucruri: că acel „eu” este egoul și că

acest ego este capabil să se hrănească din orice.

Am auzit...

Un copil trecea pe lângă un palat.

Picase la examen și era furios pe profesori.

Era gata să treacă la acțiune și, deodată, a descoperit un morman de pietre pe marginea drumului.

A luat o piatră din grămadă și a aruncat-o în palat.

Palatul nu avea nimic de a face cu eșecul lui, nici piatra nu avea nimic de a face, dar era într-atât de furios încât simțea nevoia să facă ceva; energia era acolo și trebuia eliberată.

Băiatul și-a văzut de drumul lui, dar CE S-A ÎNTÂMPLAT CU PIATRA?

În timp ce piatra a început să se ridice, a privit în jos – frații și surorile și verișorii pietrei erau cu toții acolo.

„Plec într-un pelerinaj. M-am gândit la el de mult timp. Cu ajutorul Domnului o să reușesc în această aventură și o să mă întorc să vă povestesc ce am trăit pe drum”.

Toate celelalte pietre s-au uitat cu gura căscată:

„Ce se întâmplă? Nu are aripi!”

Era doar o piatră, ca și ele. Și ele doreau să zboare, dar știau că nu pot. Dar zbura, nu puteau să nege asta.

Așa că i-au spus:

„Bine, doar să-ți aduci aminte de noi, nu ne uita. Ești o eroină. De-a lungul secolelor, câteodată o piatră capătă aripi așa cum ai și tu și suntem mândre că ești de-a noastră, din familia noastră”.

Chiar se simțeau extrem de mândre pentru că o piatră zbura către palat.

Piatra a nimerit o fereastră și, când piatra lovește geamul, geamul se sparge, nu piatra – e în firea lucrurilor.

Dar piatra le-a spus cioburilor de sticlă:

„Idi-oatelor. V-am spus mereu: «Nu stați în drumul meu. Oricine îmi stă în drum este în pericol de moarte». Acum uite ce s-a întâmplat cu voi. Să fie o lecție pentru toți cei care ascultă”.

Și, în acel moment, un paznic al palatului a auzit

zgomotul pietrei căzând pe jos, geamul spart și s-a repezit înăuntru.

A luat piatra în mâini, iar piatra a spus – chiar dacă paznicul nu-i înțelegea limba, pentru că vorbea nepaleza – i-a spus:

„Mulțumesc, stăpâne, proprietar al acestui palat; văd asta din hainele tale frumoase. Nu o să uit niciodată onoarea pe care mi-ai oferit-o – să mă ții în palmele tale”.

Situația era cu totul alta, dar egoul continuă să întoarcă orice situație în favoarea lui.

Paznicului îi era frică de faptul că, dacă regele ar fi aflat, ar fi fost prins:

„Ce faci? Cine a aruncat piatra?”

Așa că a aruncat piatra înapoi pe fereastră.

Și iată cum sunt căile egoului.

Piatra a spus:

„Mulțumesc! Nu numai că ești o gazdă minunată, dar înțelegi și nevoile celorlalți. Știi că-mi era dor de prieteni.

Că doream să le istorisesc povestea vizitei mele la palatul regelui – întâlnirea cu regele, discuția cu regele, distrugerea dușmanilor care mi-au apărut în cale”.

Și, căzând la loc în grămada de pietre, le-a spus:

„Frați și surori, m-am întors. Trebuie să fiți cu toții mândri. Numele meu trebuie să rămână în istorie și, împreună cu mine, numele familiei mele.

Grămada asta de pietre nu este una oarecare, este una care a făcut istorie”.

Egoul are căile lui de a se simți împlinit chiar și în situații în care ar trebui să fie spulberat. Așa că teme-te de el.

Amintirea de sine poate fi făcută doar în școli unde te dedici disciplinei douăzeci și patru de ore pe zi, pentru că în momentul în care îți aduci aminte de tine...

Când mergi, îți amintești, „Eu merg” – apoi mersul nu mai este firesc.

Apare o divizare: tu ești separat, iar mersul este separat.

Mersul este un lucru simplu, dar în viață faci o mie și

unu de lucruri care sunt extrem de complexe.

Dacă îți vei aduce aminte de tine când folosești un utilaj, când conduci mașina... ar putea fi extrem de periculos, pentru că întreaga atenție este către amintirea de sine.

Poți provoca un accident, ceea ce ar putea fi periculos pentru tine, ar putea fi periculos pentru alții.

Viața are înțelepciunea ei.

Corpul are înțelepciunea lui.

De exemplu, încearcă un lucru și o să înțelegi ce-ți spun: ai mâncat zilnic pe tot parcursul vieții, dar nu te-ai gândit niciodată ce se întâmplă cu mâncarea când coboară prin gâtul tău - ai uitat de ea.

Nu uita, încearcă doar, timp de trei zile, să-ți amintești de trecerea mâncării pe acolo.

Amintește-ți că a fost digerată, că sucurile gastrice, substanțele chimice și alte lucruri vin din diverse direcții, că mâncarea se amestecă cu ele și este transformată în altceva. Ea devine sângele tău, devine carnea ta, devine oasele tale.

În trei zile vei avea un stomac deranjat cum nici nu-ți poți închipui!

Va dura cel puțin trei luni să revii la starea normală.

Nu trebuie să-ți amintești de el. El își cunoaște funcțiile și funcționează perfect fără să-ți aduci aminte de el.

De asta, când ești bolnav, este mai bine să te odihnești, pentru că trupul are nevoie de somn ca să lucreze fără să fie deranjat de tine.

Probabil ai auzit celebra poveste cu un miriapod».

Un miriapod are multe picioare - de asta i se spune miriapod. Și miriapodele au existat pe lumea asta timp de secole, mergând perfect - fără nicio problemă.

Dar într-o zi un iepure a fost curios.

A văzut miriapodul, a încercat să-i numere picioarele și a spus:

„Dumnezeule! O sută de picioare! Cum se descurcă să-și amintească ce picior trebuie pus primul, ce picior

trebuie pus al doilea?"

„Dacă aş avea o sută de picioare”, se gândea iepurele, „m-aş împiedica şi aş cădea imediat; nu aş putea merge deloc. Miriapodul ăsta săvârşeşte un miracol”.

Şi i-a spus:

„Tataie, tataie, aşteaptă, am şi eu o întrebare, dacă nu te superi”.

Miriapodul i-a răspuns:

„Nicio grabă. Am ieşit doar la o plimbare de dimineaţă. Poţi să pui întrebarea”.

„Întrebarea mea e simplă: ai o sută de picioare?”

Miriapodul i-a răspuns:

„O sută? De fapt, nu le-am numărat niciodată. Ar fi mult prea dificil să le număr, dar, dacă spui tu, probabil că așa este”.

Iepurele a continuat:

„Sunt curios: cum reușești să te descurci să mergi cu o sută de picioare?

Cum te descurci să știi care vine primul, care al doilea, care al treilea, care al patrulea?”

Miriapodul i-a răspuns:

„Niciodată nu m-am gândit la asta. O să încerc. Chiar acum – o să încerc aici”.

Şi imediat a căzut la pământ.

L-a strigat pe iepure şi i-a spus:

„Idiotule! Nu mai întreba niciodată un miriapod așa ceva, altfel miriapodul o să moară.

Nu putem trăi cu curiozitatea asta. Am făcut totul perfect până acum, iar acum am început să fiu atent la ce picior să mișc şi când... când am început să-mi amintesc cele o sută de picioare, mintea mea a fost derutată”.

Amintirea de sine este o tehnică de școală.

Şi o tehnică de școală presupune că te afli într-o mănăstire sigură, fără să faci lucruri periculoase.

Altfel, amintirea de sine... mergi într-o fabrică, muncește într-un atelier de dulgherie şi încearcă să-ți amintești, vei ajunge inevitabil în aceeași situație cu miriapodul.

Nu vreau să ajungă cineva în necaz în numele spiritualității; drept urmare, sfatul meu este simpla observare – fără niciun „eu”.

Iar practica aceasta trebuie făcută aproape în joacă, nu foarte serios, cu simțul umorului.

Dacă uiți, nicio pagubă. Ori de câte ori îți amintești, o iei de la început.

Vei uita de multe ori, îți vei aminti de multe ori.

Nu te simți vinovat, este omeneste.

Foarte încet, în tine vor apărea goluri tot mai mari în care vei fi observator, iar intervalele de observare vor deveni tot mai mari, iar gândurile vor deveni tot mai mici, mai puține.

Când momentul observării atinge apogeul – în anumite momente cu o limpezime de cristal – gândurile pur și simplu dispar.

Te vei afla în liniștea absolută.

Indiferent care ar fi lucrul pe care îl faci, el nu va fi deranjat de tăcere, ci dimpotrivă, măiestria ta, efortul creativ va fi sporit.

Dacă sculptezi sau pictezi sau cânti... cu o minte atât de nebună, cu toate gândurile învârtindu-se, și tot te descurci să creezi o muzică frumoasă?

Gândește-te cum ar fi cu o minte tăcută, cât de profundă și înaltă ar fi muzica creată de tine.

Același lucru se aplică în toate domeniile vieții.

Vreau să subliniez, ca să fie ținut minte, că, dacă meditația este corectă, totul în viața ta se va îmbunătăți.

Este unicul criteriu. Nu-i nevoie să-i întrebi pe alții, vezi singur.

Totul în viață va deveni mai bun prin meditație.

Când meditația va ajunge pe cele mai înalte culmi, toate eforturile vor avea o frumusețe și o grație și o creativitate pe care nu ți-o poți imagina.

De asta spun, nu separa viața spirituală de viața obișnuită.

Nu da naștere nici unei împărțiri. Lasă viața să rămână unitară.

Așa că, dacă se schimbă conștiința, pe urmă tot ce te înconjoară se schimbă.

Nu-mi pot imagina un practicant al meditației care renunță la soție.

Nu, un practicant al meditației își va iubi și mai mult soția.

Poate că iubirea va deveni tot mai pură, tot mai puțin sexuală, tot mai mult stare de rugăciune.

Dar nu poate renunța la ea, asta este urât să renunți. Să lași biata femeie și să fugi - asta nu-i acțiunea unui bărbat serios.

Se potrivește lașilor, dar nu practicantului meditației.

În satul meu îmi plăcea să stau în prăvălia unui bătrân; vindea dulciuri.

Nu mă atrăgeau dulciurile lui, ci dulceața omului.

Spunea:

„Prețul de cost al acestor dulciuri este de o rupie și, dacă dorești, pentru munca și pentru familia mea, poți să-mi mai dai 6 para - acesta este profitul meu”.

Mai întâi spunea prețul de cost, pe urmă îți spunea și profitul.

Iar asta rămânea la latitudinea ta:

„Dacă nu vrei să îmi dai rupia, poți cumpăra la prețul de cost - desigur, sunt un om sărac, nu pot să-ți dau sub prețul de cost.

Pot să-ți cedez munca mea, pot să-ți cedez profitul meu, dar nu pot coborî sub prețul de cost”.

Am întrebat - pentru că era o piață de dulciuri și erau multe prăvălii -, am întrebat și în alte magazine, cât costa produsul despre care el spunea că costă o rupie.

Iar celelalte vindeau cu două rupii, două rupii și jumătate - aceeași cantitate, dar nu aceeași calitate, nu aceeași iubire.

Obişnuiam să stau cu el când pregătea dulciurile.

Chiar mă întreba:

„Ești singurul. De ce vii să stai aici?”

I-am răspuns:

„Pur și simplu îmi place... să-ți văd munca.

Muncești cu dragoste, ca și cum ai, pregăti dulciurile pentru iubita care se întoarce după mulți ani – și nu știi cine va fi cumpărătorul”.

A râs.

Mi-a spus:

„Din câte știu eu, apare mereu același client – chipuri diferite, dar clientul este același.

De asta nu-l pot păcăli, nu-l pot înșela, nu-l pot exploata, pentru că este același client, cu chipuri diferite. L-am recunoscut”.

Aș descrie viața lui ca pe viața unui sfânt, deși nimeni de pe lumea asta nu l-ar recunoaște ca sfânt din cauză că avem înrădăcinată adânc în minte ideea că un sfânt trebuie să renunțe la viață; să fugă de viață.

Atitudinea anti-viață s-a dovedit într-atât de otrăvitoare încât a distrus întreaga frumusețe a vieții omenesti;

A luat orice urmă de demnitate omului.

De asta insist – chiar dacă tu consideri că amintirea de sine este mai ușoară – să încerci observarea.

Chiar dacă e dificilă la început, devine tot mai ușoară pe măsură ce mergi înainte;

Gautama Buddha a zis:

„Învățătura mea este amară la început, dar dulce la sfârșit”.

„Deși ceea ce spui pare să fie adevărul absolut, când le povestesc prietenilor mei din păturile mai educate ale societății medici, profesori, ingineri și oameni de afaceri din oraș –, ei se gândesc că am fost hipnotizat sau că mi s-a spălat creierul.

Ori de câte ori le explic logic, sunt încurcați și nu mai știu ce să spună.

Dar de ce nu te pot accepta din moment ce nu pot argumenta contrariul?

De ce sunt împotriva ta?”

Este foarte simplu.

Se gândesc că sunt intelectuali, dar să fii intelectual nu înseamnă să fii inteligent.

Sunt medici, sunt ingineri - pot fi funcționari publici cu rang înalt. Ego lor a devenit foarte mare.

Când le spui: „Poți vedea singur”, nu au contraargumente.

Dar tot trebuie să-și apere egoul, și singura cale este de a-ți spune că ți s-a spălat creierul, că ai fost hipnotizat.

Data viitoare când îi mai întâlnești, spune-le că, pentru a-ți fi spălat creierul, trebuie mai întâi să ai unul.

Dacă ai creier, vino la întâlnire.

Și spune-le că cele mai recente descoperiri în psihologie spun că numai cei foarte inteligenți pot fi hipnotizați, idiotii nu pot fi hipnotizați! Poți încerca.

Toate experiențele pe idioti au eșuat.

Este ca și cum ai hipnotiza un bivol.

S-a stabilit științific faptul că numai 33% din întreaga omenire este hipnotizabilă - numai 33%!

Și sunt acei 33% care sunt și inteligenți.

Dar poate că ei nu cunosc ultimele descoperiri științifice.

Ei folosesc termenii de „hipnotizare” și „spălarea minții” doar ca să te umilească.

Întreabă-i, cât de multe știu despre spălarea minții?

Întreabă-i dacă îți pot spăla mintea... cât știu despre hipnoză?

Întreabă-i:

„Poți să mă hipnotizezi? Iar dacă nu știi nimic despre spălarea minții și despre hipnoză, nu ai niciun drept să vorbești despre ele”.

Iar eu le stau la dispoziție aici.

Le poți spune: „Vino, poți încerca să mă hipnotizezi sau să-mi speli creierul”.

Nu văd nimic rău în ele, ambele sunt bune.

Spălarea creierului înseamnă să cureți gunoaiele pe care le poartă după ea mintea ta.

Lor le este frică de spălarea creierului pentru că nu au decât gunoaie.

Dacă sunt spălate, nu mai au urmă de creier; asta e teama lor.

Și de ce le este frică de hipnoză?

Hipnoza pur și simplu înseamnă o stare de somn creată în mod intenționat.

Este un spațiu frumos, foarte sănătos, și care poate fi de mare ajutor.

Și astăzi, în majoritatea spitalelor moderne, sunt folosiți hipnotizatorii deoarece, sub hipnoză, se pot face operații fără nicio anestezie.

Sub hipnoză se pot vindeca multe boli, pentru simplul fapt că ele sunt doar în minte.

Oamenii erau doar obsedați de anumite boli, care nu existau cu adevărat.

Dacă, prin hipnoză, poți implementa în mintea lor ideea că boala s-a terminat și nu o mai au, când se trezesc vei descoperi o nouă persoană, care nu mai este bolnavă.

Hipnoza poate fi o mare binecuvântare.

În Uniunea Sovietică au utilizat hipnoza în procesul de învățare.

Copilul se culcă la el acasă, dar are căștile conectate la sistemul central al școlii.

Când se duce la culcare, încep foarte încet să-l învețe lucruri - atât de încet încât el nu simte că-i sunt tulburate visele și somnul.

Un mare avantaj!

Înseamnă că șase ore pe noapte, opt ore pe noapte, pot fi folosite pentru învățat.

În cei douăzeci și cinci de ani pe care-i risipim, cu tot cu universitate, ar fi posibilă de trei ori mai multă educație.

Dar așa-ziii tăi intelectuali poate că nu sunt la zi cu toate aceste tehnici utilizate pe glob.

Foarte curând, hipnoza va fi una din cele mai importante științe ce vor fi dezvoltate, deoarece mintea omului este într-o așa tensiune, într-o așa suferință, într-o așa angoasă, că trebuie să folosească alcoolul, marijuana, hașișul, opiumul și tot felul de droguri doar pentru a uita, doar pentru a scăpa de toate anxietățile, chiar dacă știe că o face temporar.

Mâine, când se va trezi, toate anxietățile îl vor aștepta la ușă; nu au plecat niciunde.

Hipnoza te poate transforma foarte ușor, fără droguri.

Sunt oameni care suferă din cauza fumatului - ei nu doresc să fumeze, dar sunt dependenți. Trec printr-o tortură.

Știu foarte bine că este dăunător, că seucid singuri, dar niciun sfat înțelept nu le poate fi de folos.

Cunosc tot ce le spui: că-și distrug sănătatea, că plămânii ar putea să sufere, că pot căpăta tuberculoză, că poți face chiar și cancer și că, cu siguranță, vor muri cu cel puțin doi sau trei ani mai devreme.

Toți știu, dar dependența este acolo.

Hipnoza este foarte simplă. În numai trei săptămâni, doar un curs de trei săptămâni, o oră zilnic, și fumatul dispare.

Doar trei săptămâni, o oră pe zi, ți se spune: „Nu ai nevoie de țigări, nu ai nevoie de fumat”.

Nici nu-i nevoie să-ți spună cineva, poți să ții un casetofon lângă tine.

Înregistrezi numai prima sesiune cu hipnotizatorul - iar hipnotizatorul nu este un magician, este un om de știință, iar ce aplică el este o tehnică simplă.

Așa că înregistrează numai prima ședință și pe urmă, ori de câte ori vrei, în fiecare zi, folosești ședința înregistrată.

Iar în trei săptămâni vei fi eliberat de dependența de fumat, sau de alcool sau de orice altceva.

Hipnoza încă nu a fost utilizată.

Este un instrument foarte puternic pentru perfecționarea omului - a conștiinței lui, a corpului lui - în toate felurile posibile.

Oamenii ăștia nu știu absolut nimic despre spălarea creierului, cum nu știu nimic nici despre hipnoză, dar pentru că sunt profesori și pentru că sunt doctori, se gândesc că sunt intelectuali.

Invită numai acești intelectuali, și o să fac tot ce-mi

stă în putere să le spăl creierul - îți promit!

Oamenii ăștia sunt doar înspăimântații - înspăimântați pentru că, pe de-o parte, pretind că sunt intelectuali, iar pe de altă parte tot ceea ce fac este absurd.

Am văzut profesori comportându-se ca niște oameni simpli - mergând la un oarecare sfânt să-i sărute picioarele pentru că are puteri tămăduitoare.

Sau, dacă sfântul te binecuvântează, promovarea este sigură. În acele momente nu se gândesc la ei ca la niște intelectuali.

Am fost eu însumi profesor, așa că știu multe...

Îmi amintesc de un profesor care gândea așa, că este un mare intelectual, și totuși era un hindus fanatic.

I-am spus:

„Lucrurile astea nu merg împreună.

Un om inteligent nu poate fi fanatic.

Un om inteligent este mereu deschis, mereu gata să-l asculte pe celălalt, și mereu gata să accepte adevărul chiar dacă ar fi împotriva vechilor lui idei”.

Avea loc o conferință și vorbeam la acea conferință. Ceva despre statutul femeii musulmane în lumea modernă. Era și el în public.

Am spus:

„Să-i permiți bărbatului să aibă patru soții degradează femeile la statutul de ființe subumane, le reduce la vite - iar Mahomed însuși a avut nouă soții. Nu pot să iert și nu pot să uit. Este timpul ca femeile să se revolte”.

A fost foarte mulțumit, pentru că era un hindus fanatic și era împotriva musulmanilor.

Mi-a spus:

„Ai făcut o treabă bună, ceilalți au fost groaznici”.

I-am răspuns:

„Dar amintește-ți că Krishna a avut șaisprezece mii de soții.

Mahomed e o nimica toată.

Cei cinci Pandava aveau o soție.

Asta-i cealaltă extremă, cinci frați cu o soție.

E urât. Și unul din frați, Yudhishthira, era cunoscut drept Dharmaraj, «rege al spiritualității».

Dacă asta este regele spiritualității, ce să mai spui de oamenii obișnuiți?

Iar acest Yudhishthira era și jucător. Și totuși este regele spiritualității. Paria pe orice.

Numai soția mai rămăsese – și ea era proprietatea comună a celor cinci frați.

Până la urmă a pus-o la bătaie și a pierdut-o și pe ea.

Cu toate astea, niciun hindus nu-l critică. Măcar să nu-i mai spunem Dharmaraj.

Trata femeile ca pe bunurile lui, le punea miză la joc”.

Mi-a răspuns:

„De asta nu te rog niciodată să mă duci cu mașina undeva”.

I-am spus:

„Nu are nimic de a face cu dusul cu mașina.

Trebuie să mă asculți – ești în mașina mea și o să mă opresc atunci când o să vreau eu.

Iar dacă nu poți să răspunzi, atunci renunță cel puțin la ideea că ești un intelectual.

Când i-am criticat pe mahomedani ai fost mulțumit din același motiv.

Iar acum, cu hindușii, e același lucru, la o scară mai mare, dar în cazul lor te doare critica.

Asta nu-i inteligență, este doar fanatism.

Este credință oarbă”.

Oamenii aceștia poate că au trecut de examene, poate că au o memorie bună, dar nu au inteligență.

Inteligența este ceva cu totul diferit.

Un om inteligent, în căutarea adevărului, este pregătit pentru el de oriunde ar veni.

Niciodată împietrit, încăpățânat, închis. Porțile lui sunt mereu deschise adevărului.

Oamenilor acestora care îți spun că ți se spală creierul – spune-le că te simți foarte curat.

Curăț fără apă și procesul este cu totul invizibil.

Spune-le:

„Nimeni nu o să vadă că ți-a fost spălat creierul, că-l simți cu adevărat curat”.

Spune-le:

„Iar de când am fost hipnotizat, trăiesc în extazul absolut. Ce altceva faci tu decât să fii un profesor sau un inginer? E o nimica toată. Eu mă bucur de paradis”.

„Ai spus că fără maestru este aproape imposibil să ajungi la adevăr.

Dar cum ai reușit tu, cum au reușit Buddha, Iisus și mulți alții fără ajutorul unui maestru?”

Am spus că poți ajunge la adevăr fără maestru, dar călătoria va fi foarte lungă.

Cu maestru, călătoria poate fi foarte scurtă; fără maestru bâjbâi în întuneric.

Nu știi niciodată când vei găsi ușa potrivită.

Existența este vastă, iar viața este scurtă. Poate dura mai multe vieți.

Așa că ți-am spus că un maestru doar te ajută să elimini ușile greșite, căile greșite, și te aduce pe cea corectă.

E nevoie de maestru pentru a elimina căile greșite.

Dar sunt persoane cărora le face plăcere călătoria timp de mai multe vieți.

Nu-i nimic rău, e o decizie personală.

Aveam un prieten foarte bogat, care ținea atât de mult la mine încât dorea să-mi lase mie toți banii lui, toată moștenirea lui, pentru că avea doar două fiice care se măritaseră și nu avea niciun fiu.

Mă iubea ca pe un fiu, și mă iubea ca pe un maestru. Era de vârsta tatălui meu.

Singurul lui hobby era să călătorească la clasa a treia cu trenul personal, niciodată cu expresul sau cu acceleratul. Era tare dificil.

Dorea să călătorească împreună cu mine; doream să călătorească împreună cu el – călătoream mereu.

Dar i-am spus:

„Este dificil - dacă pot ajunge de la Calcutta la Bombay într-o oră și jumătate, nu o să risipesc cinci sau șase zile cu personalul într-un compartiment de clasa a treia - supraaglomerat, oprindu-se în toate gările, ajungând cel puțin cu o zi întârziere. Care-i problema? Vino cu mine, cu avionul”.

Iar el spunea:

„Nu. Nu asta-i problema. Vino măcar o dată împreună cu mine”.

Așa că, o dată, am mers cu el de la Hyderabad la Jaipur.

Ne-a luat aproape cinci zile, dar, în felul lui, avea dreptate.

Cunoștea fiecare șef de gară, știa în ce gară găsești cel mai bun ceai, știa în ce gară poți găsi cele mai bune banane.

Călătorise toată viața lui, știa totul despre orice loc.

Într-un loc mi-a spus:

„Coboară cât mai repede!”

„Care-i problema?”

„Trebuie să coborâm din tren, să ieșim din gară”.

„Ce-i acolo?”

„Un superb crâng de mango. Acum e sezonul și pe crengi fructele coapte sunt foarte frumoase”.

„Trenul ar putea să plece cât ne cățărăm noi în copaci”.

„Nu te îngrijora, toată lumea mă cunoaște”.

Am mers cu el, ezitând. Ne-am cățărat într-un copac - n-am să uit niciodată acele mango. Atât de dulci!

Dar îi spuneam mereu:

„Destul. Să ne întoarcem!”

„Nu-ți face griji. Uită-te acolo!”

M-am uitat și era un om despre care spusese că este mecanicul:

„Până când nu pleacă, trenul nu se pune în mișcare”.

O mare risipă de timp, cinci zile, dar și o mare bucurie.

Oamenii nu-i luau bani pe lapte sau pe ceai... erau

atât de obișnuiți cu el încât spuneau:

„Te așteptăm mereu. Ești singurul client permanent. Altfel, într-o gară, cine este client permanent? continuă să vii, nu pune capăt călătoriilor la clasa a treia, cu personalul”.

Ai dreptate să întrebi despre cei care au ajuns la adevăr fără maestri.

Depinde de alegerea personală.

Am avut opțiunea să aleg.

Dar am avut mereu încredere că, dacă adevărul este acolo, poate că-mi va lua mai mult timp, dar o să ajung singur, fără ajutorul cuiva.

Mi-a luat vieți întregi și m-am bucurat de toate acele vieți.

Căutarea adevărului este la fel de fermecătoare ca descoperirea adevărului.

Așa că totul depinde de tine.

Dacă simți să mergi singur, mergi singur.

Doar să ții minte că poate lua mai multe vieți sau se poate petrece imediat; nimeni nu poate prezice.

Poți să ai norocul să bați imediat la ușa potrivită, dar cel mai probabil o să bați la multe uși.

Așa că trebuie să înțelegi; dacă ai suficient curaj, nu o să te descurajeze eșec după eșec.

Nu te vei întoarce din drum, nu vei începe să spui:

„Nu există adevăr, l-am căutat timp de mai multe vieți și nu l-am descoperit”.

S-a întâmplat în Colorado, când s-au descoperit primele mine de aur, oamenii au vândut totul și s-au grăbit către Colorado și au cumpărat cât mai mult teren posibil, pentru că oamenii se îmbogățeau peste noapte-milionari în câteva zile.

Unul a cumpărat un deal întreg. A riscat totul. Era un om bogat.

A pus totul la bătaie și a cumpărat tot dealul ca să aibă cât mai mult aur. Și a cumpărat cel mai modern utilaj să sape după aur...

A tot săpat și nici urmă de aur. Banii s-au terminat,

curajul s-a sfârșit, prietenii l-au părăsit.

Familia a început să-i spună:

„Ești nebun. Oprește-te!”

Până la urmă, a anunțat că vinde dealul și toate mașinăriile pe care le cumpărase pentru săpat.

Prietenii, familia, toți au râs:

„Crezi că oamenii sunt nebuni? Cine o să cumpere dealul?”

Toți au hohotit de râs.

Le-a spus:

„Lumea e suficient de mare. Poate că este pe undeva unul mai nebun decât mine”.

Și un om a apărut și a cumpărat și i-a dat prețul întreg pe care-l plătitese el pentru deal și utilaje.

Chiar și el era puțin speriat să primească toți acei bani.

I-a spus:

„Dar știi că am încercat din greu și încă nu am găsit aur?”

Celălalt i-a spus:

„Am auzit totul. Nu te îngrijora. Dacă tu ai putut să riști, atunci și eu pot să risc”.

Și o să fii surprins, dar a găsit aur încă din prima zi.

Mai era de făcut încă un pas, fusese doar la un pas de a ajunge milionar.

Problema este că te poți întoarce după numai un pas. Este o decizie personală.

Ți-am spus care este calea cea mai sigură, cea mai apropiată, pentru că știu care sunt slăbiciunile omului, înțeleg cât de repede te poți descuraja, cât de repede poți renunța la întreaga aventură.

Poți să începi să spui:

„Nu-i niciun adevăr, am căutat destul, nu mai risipesc timpul”.

Dacă ești gata să continui și, indiferent ce s-ar întâmpla, să nu te oprești până când descoperi adevărul, atunci poți merge pe cale fără un maestru.

Altfel, fii mai înțelept.

Am mers pe un drum lung și nu spun că am ales o cale greșită – mi s-a potrivit perfect.

Cu un maestru poate că așa fi descoperit-o foarte ușor, dar nu acesta era scopul meu.

Am vrut să ajung singur în fața adevărului.

„Dacă există ceva precum adevărul, atunci sunt gata să aștept o eternitate, dar doresc să-l descopăr singur” – asta a fost intenția mea.

Dacă asta este și intenția ta, foarte bine să mergi singur; altfel este mai simplu să ai pe cineva drept ghid, care să te țină treaz, să te încurajeze, să te inspire, în ciuda eșecurilor.

El poate să-ți arate aceeași cale pe care a călătorit – care va fi cea mai scurtă. O cunoaște.

A mers pe ea; știe acum ce să evite și ce să aleagă.

Dar este decizia fiecăruia – nimeni nu trebuie să decidă pentru tine.

„Cum aflu dacă energia mea sexuală a fost transformată sau doar reprimată?”

Nu va fi dificil. Va fi cel mai simplu lucru de aflat.

Când energia sexuală este reprimată vei avea vise erotice, vei avea fantezii erotice – nu le poți evita.

Când energia sexuală este transformată, nu vei mai avea niciun vis erotic, nu vei mai avea nicio fantezie sexuală.

Criteriul este foarte simplu.

O să închei cu o scurtă poveste...

Pe vremea lui Gautama Buddha trăia o femeie foarte frumoasă – o prostituată, Amrapali.

Un călugăr budist cerșea pe acolo când l-a văzut Amrapali.

A fost uluită, pentru că fuseseră regi la ușa ei, prinți, oameni bogați, oameni faimoși din toate domeniile.

Dar nu văzuse niciodată un om atât de frumos – iar el era călugăr, un cerșetor cu un bol pentru cerșit.

Ea trecea în caleașca aurită către grădina ei.

I-a spus lui bhikkhu:

„Dacă nu te deranjează, poți să urci lângă mine și te

duc oriunde vrei”.

Nu se gândea că bhikkhu o va face, pentru că se știa că Buddha nu permite oamenilor săi să vorbească femeilor sau să atingă femeile.

Și să-i ceri să se urce într-o caleașcă aurită în plină stradă, unde sunt mii de oameni, sute de alți bhikkhu, alți călugări...

Nici nu spera că el va accepta invitația, dar el a spus: „Foarte bine”, și s-a urcat în caleașcă și s-a așezat lângă ea.

O adevărată scenă. Ea era una dintre cele mai bogate femei din lume.

Oamenii știau doar două femei - Cleopatra în Occident, Amrapali în Orient - despre care se credea că sunt cele mai frumoase de pe lumea asta.

Și un bhikkhu cu un bol pentru cerșit!...

Mulțimea a început să urmărească trăsura:

„Ce se întâmplă aici? Nimeni nu a mai auzit de așa ceva...”

Pe urmă bhikkhu a spus:

„Am ajuns la locul meu de înnoptat. Mulțumesc că ai fost atât de bună cu un om sărac. Poți să mă lași aici”.

Dar Amrapali i-a răspuns:

„De mâine începe sezonul ploios”.

În sezonul ploios, bhikkhușii, călugării, nu cutreieră.

Stau într-un singur loc - doar în sezonul ploios; în celelalte luni sunt mereu pe drum, de la un sat la altul.

„De mâine începe sezonul ploios. Te invit să stai la mine. Poți să-ți întreb maestrul”.

El i-a spus:

„O să-mi întreb maestrul.

Nu văd de ce ar obiecta, doar îl cunosc - el mă știe, și mă știe mai bine decât îl cunosc eu pe el”.

Dar înainte să ajungă acolo, mulți alții ajunseseră și se plânseseră că omul încălcăse disciplina, prestigiul, respectabilitatea...

Că omul trebuia exclus pe loc.

Bhikkhu a sosit, iar Buddha l-a întrebat:

„Ce s-a întâmplat?”

I-a povestit totul și i-a spus:

„Femeia m-a rugat să stau la ea în următoarele patru luni ale sezonului ploios.

Și i-am spus: «Din câte îmi cunosc maestrul, nu cred că este o problemă, iar maestrul mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însumi».

Așadar, ce spui?”

Erau acolo zece mii de călugări și se lăsase o tăcere de puteai să auzi cum cade acul.

Gautama Buddha i-a răspuns:

„Poți să accepți invitația ei”.

A fost un șoc.

Oamenii se gândeau că va fi exclus, iar el era răsplătit! Dar ce puteau face?

Și-au spus:

„Stai să vezi.

Peste patru luni, Buddha va vedea că a comis o gravă eroare.

Tânărul va fi corupt în acel palat, în casa prostituatei.

Ai mai auzit vreodată de un călugăr care să stea patru luni cu o prostituată?...”

Omul a stat acolo patru luni și în fiecare zi circulau zvonuri cum că „lucrurile merg rău” și „o să iasă rău”.

Iar Buddha spunea:

„Așteptăm, mai întâi să se întoarcă. Știu că este un om de încredere. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, îmi va spune. Nu mă bazez pe zvonuri”.

Și când călugărul s-a întors, Amrapali era cu el.

A atins picioarele lui Buddha și i-a spus:

„Amrapali dorește să fie inițiată”.

Buddha a răspuns:

„Vedeți, cu toate zvonurile astea...

Când un adevărat practicant al meditației ajunge la o prostituată, prostituata trebuie să se transforme într-un practicant al meditației.

Când un om ce-și reprimă sexualitatea și care stă pe un vulcan de sexualitate merge la o prostituată, el cade.

Era deja pregătit pentru așa ceva - nici nu mai era nevoie de o prostituată. Orice femeie ar fi fost bună”.

Problema este că toate religiile te-au învățat să-ți reprimi energia sexuală și au creat doar frustrați.

Și toți acești frustrați sunt foarte furioși pe mine din simplul motiv că-ți spun că reprimarea nu te va ajuta.

Energia trebuie transformată, altfel energia te va trage mai degrabă către întuneric decât către lumină.

Nu reprima nimic.

Orice este firesc este bun.

Orice este firesc trebuie acceptat în întregime.

Ai de făcut un singur lucru: nu sta împotriva naturii, fii doar un observator.

Rămâi în toate un martor, indiferent ce mănânci, indiferent unde mergi, indiferent dacă faci dragoste... rămâi un observator și vei fi surprins.

Observarea este garanția absolută a transformării, iar tu vei vedea diferența.

Nu vei mai avea vise erotice, nu vei mai avea fantezii erotice.

Iar dacă le vei reprima, o să ai probleme.

Chiar și Mahatma Gandhi, care și-a reprimat sexualitatea, la vârsta de șaptezeci de ani avea poluții nocturne. Este urât.

Dar îi sunt recunoscător pentru că a fost sincer. Cel puțin a acceptat asta.

Așa-zișii sfinți nu o vor accepta.

Reprimarea se va trăda într-o bună zi - fără nicio îndoială.

Mai devreme sau mai târziu, va readuce sexul în mintea ta, fie că ești treaz, fie că dormi.

Dar, dacă energia este transformată, atunci radiezi, ai o aură, un fel de lumină în jurul tău, o oarecare pace te înconjoară; o desfătare, un calm pe care nu-l simți doar tu, ci și ceilalți care sunt deschiși.

Vei trece pe lângă ei și ei vor simți că nu a trecut doar un om, ci a trecut un fenomen.

Ceva din profunzimile tale îi va fi atins.

Cel care are urechi de auzit aude și o anumită muzică.

Iar în ceea ce te privește este foarte clar: nu trebuie să ai niciun gând, treaz sau dormind, referitor la sex.

E bine?

„De ce merg atât de bine lucrurile?”

Întrebarea nu-i ceva de râs.

Ea atinge ceva extrem de important referitor la nefericirea umană, la angoasa umană, la realitatea umană.

Stârnește râsul pentru că pare absurd să întrebi de ce merg bine lucrurile.

Ne-am obișnuit ca lucrurile să nu meargă niciodată așa de bine.

Ne-am obișnuit cu nefericirea, cu durerea, cu întunericul, cu lipsa de sens, cu întreaga tragedie a existenței umane.

Ne-a ajuns la oase, în sânge și în măduvă: o acceptăm ca și cum ar fi natura noastră.

Dacă lucrurile merg rău, pare firesc.

Dacă lucrurile nu merg rău, atunci ceva este greșit – cum ar putea merge bine?

Am uitat limbajul bunăstării, am uitat gustul desfătării.

Ne-am uitat propria noastră natură.

Starea firească este ca lucrurile să meargă bine; pentru a merge bine, nu-i nevoie de niciun motiv.

Ești sănătos – nu mergi la medic să-l întrebi:

„Ce-i cu mine? Sunt sănătos”.

Te duci la medic atunci când nu ești sănătos, când ești bolnav.

Când oamenii sunt tineri, ei nu întreabă:

„Care este sensul vieții?”

Sunt tineri, clocotesc de energie, simt sensul, simt semnificația.

Încă sunt capabili de iubire.

Încă sunt capabili de dans, de cântat, de sărbătorit.

Moartea încă nu le-a umbrat viețile.

În momentul în care o persoană începe să se întrebe:

„Care este sensul vieții?”, înseamnă că a îmbătrânit – nu contează la ce vârstă.

Întrebarea ei demonstrează că și-a pierdut sensul vieții, a pierdut contactul cu iubirea, a pierdut contactul cu vitalitatea și, oriunde se uită, este un gol.

Întrebarea a devenit semnificativă pentru ea – de ce trăiește?

De fapt, a murit, viața sa este postumă.

În momentul în care un om întreabă: „Care este sensul vieții?”, aceasta este întrebarea unui mort – care încă respiră, a cărui inimă încă bate, dar care este precum un robot.

Toată poezia, tot curcubeul a dispărut... niciun răsărit de soare.

I se pare că a venit noaptea veșnică. I se pare că trebuie să fi visat pe când zărea lumina: nu era reală.

Bătrânețea, vremea când moartea stă pe lângă tine, dă naștere întrebării:

„Care este sensul vieții?”

Dar când ești viu, când moartea este mult dincolo de orizont, cui îi pasă de sensul vieții?

O trăiești, o ai, o cânti, o dansezi. Este în fiecare respirație, este în fiecare bătaie a inimii tale.

Un lucru trebuie înțeles limpede: că oamenii care și-au pus această mare întrebare despre sensul vieții, despre sensul întregii existențe, despre sensul iubirii, despre sensul frumuseții sunt considerați mari filosofi, dar au un picior în mormânt.

Chiar înainte de a coborî în mormânt au pus toate aceste întrebări.

Unul dintre cei mai mari esteticieni, un mare filosof al esteticii, Croce, și-a dedicat întreaga viață unei singure întrebări: ce este frumusețea?

În secolul ăsta, este cel mai mare, nimeni nu se compară cu el.

Dedicat în întregime problemei frumuseții.

A scris despre ea, a vorbit despre ea, a predat despre ea, a visat la ea, întreaga viață s-a învârtit în jurul

întrebării: ce este frumusețea?

Am trecut prin scrierile lui și la fiecare pas am simțit că omul trebuie să fi fost orb – doar un orb poate întreba:

„Ce este frumusețea?”

Și timp de aproape un secol nimeni nu a pus întrebarea:

„Oare Croce era orb sau nu?”

Eu spun că era pe deplin orb.

Poate că avea ochi, așa cum ai tu, dar nu percepea, nu era sensibil.

Punea întrebarea: ce este frumusețea?

Și tot întreba, iar întreaga existență este plină de frumusețe.

Chiar și cel mai mic fir de iarbă este frumos.

De jur-împrejur sunt flori și stele, păsări și pomi, și râuri și munți, și frumoase ființe umane.

De ce nu putea un om cu inteligența lui Croce să vadă un lucru simplu – că frumusețea trebuie simțită, nu trebuie să te gândești la ea?

Trebuie să o vezi, trebuie să o trăiești.

Ești capabil să o creezi.

Dar este un mister dincolo de orice explicație.

Nu-l poți restrânge la o definiție.

Dar efortul lui de o viață arată un singur lucru: bietul om nu a trăit nici măcar un moment de frumusețe; altfel, întregul lui demers s-ar fi schimbat.

Și-ar fi dedicat viața creării frumuseții, trăirii frumuseții, bucuriei de a fi cu stelele, și cu luna, și cu florile, și cu păsările.

Dar și-a irosit întreaga viață.

Și la ce concluzie a ajuns până la urmă? – că frumusețea nu poate fi definită.

Asta i-ar fi putut-o spune oricine încă de la început.

Nu era nevoie să irosească o viață frumoasă, un dar prețios al existenței.

Și nu poți fi sigur că acesta îți va fi oferit din nou; nu poți fi sigur nici măcar de ce ți s-a oferit de data asta. Îl meriți?

L-ai câștigat?

Îți este datoră existența?

Pare a fi un dar adevărat, un dar al unei existențe pline de resurse, căreia nu-i pasă dacă îl meriți sau nu.

Nu întreabă de pregătirea ta, nu pune întrebări privitoare la caracterul tău, la moralitatea ta, nu-ți cere ceva, doar ți-o oferă fără nicio condiție legată de ea.

Nu dăruiește ca și cum ar încheia o afacere, ci fără nicio așteptare din partea ta; dăruiește și-ți permite totala libertate de a face ce vrei cu ea.

Totul ar trebui să meargă frumos, ușor, în bunăstare. Este firesc.

Dacă nu merge bine ceva, înseamnă că este bolnav, abătut.

Dar toți marii moraliști ai lumii, toți teologii, toți profeții și mesagerii Domnului au creat un haos în tine.

Ei au ditamai pretențiile de la tine.

Ți-au luat toată libertatea.

Te-au pus să faci lucruri imposibile și în mod firesc ai eșuat în realizarea lor.

Au lăsat răni în tine răni ale inferiorității, ale eșecului, răni ale nevredniciei – și tu trăiești cu toate aceste răni.

Normal că totul merge rău.

Nu natura e de vină, ci marii tăi binefăcători – oamenii care ți-au promis că „Suntem mântuitorii”.

De fapt, ei sunt oamenii care au creat o omenire bolnavă, o minte umană morbidă, un psihic deloc sănătos.

Cerând orice lucru ce nu este firesc, declanșezi vina.

Dacă nu faci ce ți se cere, te vei simți vinovat că nu ești o adevărată ființă umană, că te porți ca o ființă subumană, ca un animal; că ești un păcătos, că faci lucruri împotriva profețiilor și mesagerilor care îl reprezintă pe Dumnezeu.

Și, dacă încerci să-i urmezi, cazi în capcană.

Dacă îi urmezi, trebuie să mergi împotriva naturii, iar natura este tot ceea ce ești.

Nu poți merge împotriva ta, așa că fiecare pas este

un eșec.

La fiecare pas devii din ce în ce mai schizofrenic: o mică parte din tine devine preot, condamnând întreaga ta natură.

Orice ai face este greșit. Viața devine un coșmar.

Și așa a trăit omul mii de ani: o viață ce ar fi putut fi o frumoasă experiență a devenit o tortură insuportabilă, un coșmar.

Chiar dacă ai vrea să te trezești, nu poți.

Coșmarul este greu și lung – nu este numai al nostru, vine din strămoși: generație după generație l-au cultivat.

Are rădăcini atât de adânci în om, încât nu poți să te lupți cu el.

Ești sfâșiat. Nu te poți lupta cu natura ta, nu poți lupta cu moștenirea bolnavă.

Și spun că pe tot globul fiecare om trăiește sub povara unei moșteniri bolnave.

Nu contează dacă este creștin, hindus sau musulman – acestea sunt nume diferite pentru aceeași boală.

Dacă îți urmezi natura, tu însuși te condamni. Întreaga societate te condamnă. Toată lumea este împotriva ta, chiar și tu ești împotriva ta.

Dar trebuie să-ți trăiești natura.

Friedrich Nietzsche a spus ceva frumos și pătrunzător.

A spus că toate religiile lumii au fost împotriva sexului, dar că nu au reușit să distrugă sexul; altfel, de unde ar continua să apară oamenii?

Explozia populației... dacă preoții ar fi reușit, bisericile ar fi fost goale.

Dar sunt șapte sute de milioane de catolici – evident că preoții catolici au eșuat din plin!

Nietzsche are dreptate.

Religiile nu au reușit să distrugă sexul.

Dar au reușit altceva: au otrăvit sexul, acesta a devenit o otravă.

Nu mai este o bucurie, nu mai este ceva frumos, nu mai este sacru.

Au fost capabili să creeze un îngrozitor sentiment de vinovăție față de el.

Și ce se poate spune referitor la sex se poate spune referitor la toate instinctele tale naturale, toate au fost otrăvite.

Așa că, dacă lucrurile nu merg bine, simți că totul e în regulă.

Când lucrurile merg bine începi să te simți incomod:

„Care-i problema?”

Dacă sunt războaie, este în regulă.

Dacă sunt războaie printre hinduși și musulmani, dacă musulmanii și evreii se ucid unii pe alții, este în regulă.

Dar dacă, deodată, evreii și musulmanii ar începe să danseze, să cânte și să se bucure împreună, lumea ar fi șocată:

„Ce se petrece? Au înnebunit?”

Suferim de o moștenire greșită și, până când nu ne vom desprinde de trecut, nu putem trăi în pace.

Oamenii care s-au adunat aici în jurul meu și oamenii de pe tot globul care sunt de partea mea au dat la o parte trecutul.

Nu mai sunt hinduși, nu mai sunt creștini, nu mai sunt budiști; sunt pur și simplu ființe umane.

Și încearcă să-și trăiască pe deplin natura lor, firea lor, fără nicio vinovăție și fără niciun sentiment al păcatului.

Lucrurile merg foarte bine. Trăiesc în libertate.

Trecutul este sclavie, iar dacă trecutul cântărește prea greu, atunci el are să creeze viitorul.

Suntem striviți între trecut și viitor, iar viitorul nu este nimic altceva decât reproducerea trecutului.

Și o fărâmbă de prezent este lipsită de puteri contra a doua eternități care o presează de o parte și de alta.

Odată ce te-ai eliberat de trecut, se petrece ceva deosebit: te eliberezi și de viitor.

Și să te eliberezi de viitor înseamnă să fii liber să-ți clădești viitorul; acesta nu va mai fi plămădit din trecut.

Va fi făurit de propria ta natură, de inteligența ta, de meditația ta, de tăcerea ta, de iubirea ta.

În jurul sannyasinilor mei lucrurile sunt menite să meargă bine, pentru că nu există păcat, nici vinovăție, nici moralitate impusă.

Eu corup atât de mult oamenii încât ei devin inocenți. Oamenii trăiesc inocenți.

Nu mai au un cod moral, niciun fel de decalog, nici texte sfinte.

Au doar lăuntrul lor și libertatea de a-și crea viitorul, de a trăi conform firii lor, fără nicio frică.

Pentru că nu există niciun iad și niciun Dumnezeu care să decidă dacă ai dreptate sau nu.

Dacă ai dreptate, viața ta va fi o viață plină de bucurie; dacă greșești, viața ta va fi o viață de suferință.

Nu ai nevoie de niciun Dumnezeu. Fiecare acțiune este decisivă, intrinsecă.

Așa că poți să-ți simți calea: dacă te deplasezi corect, viața ta va spori și vor crește tot mai multe flori, îți vor crește aripi tot mai mari.

Va fi ușor să ajungi la stele.

Iar dacă faci ceva greșit, însăși natura ta va spune că este greșit, pentru că vei suferi aici și acum consecințele acțiunilor tale greșite.

Nu trebuie să aștepți ziua judecății.

Ce ipoteză stupidă, „ziua judecății” - într-o bună zi toți se vor scula din morminte.

Imaginează-ți doar ce se va întâmpla: toți schelete, o mulțime.

În locul în care stai sunt cel puțin zece schelete sub tine.

Când toate scheletele se vor fi trezit, nu va mai fi niciun petic liber, și va fi așa o înghesuială, un scandal, o rumoare...

Chiar și pentru bietul Dumnezeu va fi dificil să recunoască cine este cine - pentru că vor fi doar schelete.

Pe urmă, să judeci cine va merge în cer și cine va merge în iad... și crezi că s-ar termina într-o singură zi?...

Fiecare persoană are milioane de fapte, bune și rele, care trebuie cântărite, și este un singur Dumnezeu – și nu unul foarte inteligent.

George Bernard Shaw obișnuia să spună:

„Mulțimea în sine mă face să cred că judecata va fi dificilă.

Mai mult, jumătate din mulțime vor fi femei... ceea ce va face lucrurile aproape imposibile!”

Poate că acesta este motivul pentru care ziua judecății nu a venit și nici nu va avea loc vreodată.

Pentru că Iisus obișnuia să le spună discipolilor:

„În curând, pe parcursul vieții voastre, veți vedea ziua judecății” – pe parcursul vieții discipolilor săi.

Asta înseamnă cel mult șaptezeci de ani.

Au trecut două mii de ani și, cum ziua se tot amână, numărul scheletelor crește.

Cred că Dumnezeu și-a schimbat gândul.

Judecata nu mai este posibilă.

Din punctul meu de vedere, fiecare acțiune aduce după ea judecata ei, și asta este mult mai științific.

De ce să tot adunăm fapte pentru o anumită zi și pe urmă să decidem?

Și de ce să decidem din exterior dacă este posibil să decidem din interior?

Fiecare faptă are propriile ei consecințe.

Poți să-ți închipui singur: dacă viața ta este mizerabilă, probabil că ai făcut ceva greșit; iar dacă viața ta merge foarte bine, ai făcut ceva ce trebuie să fi fost perfect.

Deci depinde de tine dacă viața ta merge bine sau merge rău; nimeni nu decide asta.

Tu ești făptașul și tu ești judecătorul. Și pare mult mai științific, mai simplu.

Dacă totul merge bine, fii fericit.

Și amintește-ți de ce merge bine, ca să continue să meargă din ce în ce mai bine, pentru că și bunăstarea are profunzimea ei.

Descoperă deci ce face ca viața ta să fie plină de

bucurie, liniștită, tăcută, fericită - e o simplă aritmetică - și viața ta va deveni sfântă.

După mine, dacă trăiești plin de bucurie, atunci ești un sfânt.

Un singur lucru ai de făcut: omoară trecutul pentru a renaște într-un prezent curat și într-un viitor liber.

„Există și o altă cale, fără moarte și nesiguranță?”

Mai întâi, nu există moarte. Moartea este o iluzie.

Mereu altcineva moare; tu nu mori niciodată.

Înseamnă că moartea a fost mereu văzută din afară, este perspectiva din exterior.

Cei care și-au văzut lumea interioară spun în unanimitate că nu există moarte.

Pentru că nu știi din ce-i alcătuită conștiința; ea nu este alcătuită din respirație, nu-i alcătuită din bătăile inimii, nu-i alcătuită din circulația sângelui.

Așa că, atunci când doctorul spune că un om a murit, este punctul de vedere al unui outsider; tot ceea ce vede este că:

„Omul acesta nu mai respiră, pulsul s-a oprit, inima nu mai bate”.

Sunt lucrurile astea trei echivalente cu moartea? Nu sunt.

Conștiința nu este trupul tău, nu este mintea ta, nu este inima ta.

Așa că, atunci când cineva moare, el moare pentru tine, nu pentru el.

Din punctul lui de vedere doar schimbă casă, poate că se mută într-un apartament mai bun.

Dar pentru că vechiul apartament este părăsit, iar tu îl cauți în vechiul apartament și nu-l găsești acolo, te gândești că bietul om a murit.

Tot ceea ce ar trebui să spui este:

„Bietul om a scăpat. Acum, unde s-a dus, nu știm”.

De fapt, știința medicală își depășește limitele atunci când spune că o persoană a murit.

Știința medicală încă nu are niciun drept, pentru că nu are încă nicio definiție a ceea ce constituie moartea.

Poate spune doar că:

„Omul nu mai respiră. Inima i s-a oprit. Pulsul nu se mai simte”.

Concluzia că ar fi mort este dincolo de ceea ce se vede.

Dar pentru că știința nu are nicio idee despre conștiință, moartea trupului devine moartea ființei.

Cei care au cunoscut ființa... și pentru asta nu-i nevoie să mori ca pe urmă să afli, poți pur și simplu pătrunde înăuntru.

Asta numesc eu meditație – pătrunde înăuntru și află unde-ți este centrul, iar în centrul tău nu o să fie nici respirație, nu o să fie nici bătaie a inimii, nu o să fie nici gând, nici minte, nici inimă, nici trup, și tu totuși ești.

Odată ce o persoană s-a cunoscut pe ea însăși – a cunoscut că nu este trupul, nici mintea, nici inima, ci conștiință pură – știe că nu există moarte pentru ea, pentru că nu depinde de trup.

Conștiința nu depinde de circulația sângelui.

Nu depinde de faptul că inima bate sau nu, nu depinde de faptul că mintea funcționează sau nu.

Ea este o lume cu totul diferită: nu este constituită din nimic material, este imaterială.

Așa că primul lucru de înțeles este că nu există moarte – nu a fost descoperită niciodată.

Iar dacă nu există moarte, de unde atâta nesiguranță?

Pentru o viață fără moarte nu poate fi vorba de nesiguranță.

Nemurirea ta nu depinde de contul din bancă; cerșetorul este la fel de nemuritor ca împăratul.

În ceea ce privește conștiința oamenilor, este singurul loc în care există adevăratul comunism: toți au calități egale și nu au nimic ce li se poate lua sau poate fi pierdut.

Nu au nimic ce poate fi distrus; ars.

Nici urmă de nesiguranță.

Orice nesiguranță este o umbră a morții.

Dacă te uiți mai bine. orice sentiment de nesiguranță este înrădăcinat în frica de moarte.

Dar am spus că nu există nicio moarte, așadar nu poate fi vorba de nesiguranță.

Ești o ființă nemuritoare, amntasya purtah.

Asta spuneau profeții din Orient: sunteți fii nemuririi.

Și nu erau zgârciți, ca Iisus Hristos, cu

„Eu sunt singurul fiu născut al Domnului”.

O idee ciudată, doar să spui asta și ai fi jenat.

„Eu sunt singurul fiu născut al Domnului”... și ce-i cu ceilalți?

Sunt toți bastarzi?

Iisus condamnă întreaga lume!

El este fiul Domnului, și ai cui fii și fiice sunt toți acești oameni?

Și este ciudat – de ce s-ar fi limitat Dumnezeu să dea naștere unui singur copil?

L-a extenuat un singur copil?

Sau credea în controlul nașterilor?

I-aș fi întrebat pe papă și pe Maica Tereza:

„Dumnezeul vostru trebuie să creadă în controlul nașterilor, probabil că folosește lucruri pe care le interziceți oamenilor – prezervative și altele; altfel, cum ar fi posibil?

Odată ce ai creat un fiu, atunci măcar și o fată – este tendința naturală.

Și o întreagă eternitate... să nu-ți faci deloc de cap.

Psihologii spun că oamenii săraci dau naștere mai multor copii din simplul motiv că nu au altă distracție.

Ai nevoie de bani ca să mergi la cinema, ai nevoie de bani ca să mergi la circ, ai nevoie de bani ca să te duci la Chowpatty Beach.

Oriunde este distracție, ai nevoie de bani.

Așa că mergi în pat – este singura distracție fără bani, nimeni nu cere bani.

Ce face Dumnezeu?

Nu poate merge nici la plajă, nici la circ, nici la cinema. Plictisit pentru eternitate...

Să fi avut un singur fiu?

Multe implicații: poate că a fost atât de frustrat cu fiul ăsta încât a devenit abstinent - „Nu o să mai dau naștere la niciun alt idiot”.

Iisus a propovăduit doar trei ani pe pământ.

Avea doar treizeci și trei de ani și a fost răstignit - mare mântuitor care nu s-a putut salva nici pe sine.

Dumnezeu trebuie să se fi simțit extrem de dezamăgit:

„Gata cu asta! Niciun alt fiu, nicio altă fiică!”

Dar adevărul este că există o oarecare urmă de egoism în a fi singurul, fără niciun competitor.

Krishna poate că este întruparea Domnului, dar nu este fiul lui - doar o fotocopie.

Mahomed poate că este mesagerul lui - doar un poștaş.

Dar Iisus este special, este singurul fiu născut al Domnului. Este un oarecare egoism în asta.

Vechii profeți nu erau atât de egoști.

Ei numeau toți, oamenii - din trecut, prezent, viitor - amntasya purtah: toți sunteți fii ai nemuririi.

Nu se poziționau mai presus decât tine, nu pretindeau că sunt mai sfinți decât tine.

Considerau orice ființă umană absolut egală și eternă, din punctul de vedere al conștiinței.

Nu este nicio nesiguranță. Nu este nevoie de o altă cale - și, oricum, nici nu există o altă cale.

Viața este calea care trece prin iluzoria-poartă a morții.

Poți trece conștient prin poartă.

Dacă te afli suficient de mult în starea de meditație, atunci poți trece prin moarte știind perfect că schimbi casa; poți intra în alt pântec știind perfect că intri într-un nou apartament - și este mereu mai bine, pentru că viața evoluează permanent.

Iar dacă poți să mori conștient, atunci cu siguranță noua viață va fi la un nivel superior, încă de la început.

Și nu vei mai simți nicio nesiguranță.

Nu vii cu nimic pe lumea asta, așa că un lucru e sigur: nimic nu-ți aparține.

Vii în întregime gol, dar cu iluzii.

De asta fiecare copil se naște cu pumnii strânși, crezând că aduce comori cu el – dar pumnii sunt goi.

Și toți mor cu palmele deschise, încearcă să mori cu pumnii strânși – nimeni nu a reușit până în ziua de astăzi.

Sau încearcă să te naști cu palmele deschise – nimeni nu a reușit nici asta.

Copilul se naște cu pumnii strânși, cu iluzia că vine cu o comoară pe lume, dar nu este nimic în pumni.

Nimic nu-ți aparține, așa că de unde nesiguranța?

Nimic nu-ți poate fi furat, nimic nu-ți poate fi luat.

Tot ceea ce utilizezi aparține lumii.

Și, într-o bună zi, o să fii obligat să lași totul aici. Nu vei fi în stare să iei nimic cu tine.

Am auzit de un bătrân bogat, dintr-un sat, care era atât de avar încât nu dăduse nimic, niciodată, nici unui cerșetor.

Întreaga comunitate a cerșetorilor îl cunoștea, așa că, ori de câte ori apărea un cerșetor la ușa lui, ceilalți știau că este unul nou.

„Omul ăsta pare să fie nou-venit, din alt sat. Spuneți-i: «Nu o să primești nimic de acolo!»”.

Femeia lui era pe moarte, dar el nu a chemat doctorul.

Avea un singur prieten, pentru că să ai mulți prieteni este o inutilă nesiguranță – cineva ar putea cere bani, cineva ar putea cere altceva.

Avea un singur prieten, iar acela era la fel de avar, așa că nu exista nicio problemă între ei.

Amândoi înțelegeau modul de a gândi al celuilalt – niciun conflict, nicio rugămintă, nu se punea problema să fii stânjenit.

Prietenul i-a spus:

„Ar fi momentul să chemi doctorul – soția ta este pe moarte”.

Omul i-a răspuns:

„Totul este în mâinile Domnului. Ce poate face un doctor?

Dacă este să moară, o să moară.

Nu mă băga inutil în belele... să plătesc onorariul medicului, medicamentele, diverse altele.

Sunt un om credincios, iar dacă ea nu trebuie să moară își va reveni fără niciun doctor.

Adevăratul doctor este Dumnezeu, nimeni altul.

Și cred în Dumnezeu pentru că nu a cerut niciodată un onorariu sau altceva”.

Soția a murit.

Prietenul i-a spus:

„Vezi, pentru câțiva bănuți nu ai chemat doctorul”.

El i-a răspuns:

„Câțiva bănuți? Banii sunt bani; nu există puțin. Iar moartea ajunge la oricine”.

Prietenul era un pic supărat.

I-a spus:

„Este prea mult. Și eu sunt zgârcit, dar dacă soția mea ar fi pe moarte aş chema măcar farmacistul – oricum aş chema pe cineva. Dar tu ești tare dur. Ce o să faci cu toți banii ăștia?”

El i-a răspuns:

„O să-i iau cu mine”.

„Nimeni nu a mai auzit de așa ceva”.

„Dar nici nu a mai încercat nimeni”.

Și asta era adevărat.

A continuat:

„O să vezi. Am planul meu – o să iau totul cu mine”.

Prietenul i-a spus:

„Spune-mi și mie secretul, pentru că, într-o bună zi, o să mor și eu, iar tu ești prietenul meu”.

El a răspuns:

„Prietenia este una, iar secretul este alta, nu pot să-ți spun.

Iar secretul este în așa fel că nu-l poți aplica în clipa morții – trebuie folosit înainte, pentru că trebuie să duci toți banii și tot aurul și toate diamantele și toate celelalte

la râu”.

„Cum adică?”

„Da, și te duci într-o barcă până în mijlocul râului și sari cu toți banii și te îneci – așa i-ai luat cu tine, încearcă! Nimeni nu a încercat.

Dacă nu reușești, nicio pagubă, toți au plecat fără ei.

Dacă reușești, atunci o să fii deschizător de drumuri, primul care a ajuns în paradis cu sacul lui cu bani.

Și toți acei sfinți se vor uita la tine cu ochii mari: «Omul ăsta a reușit!»”.

Dar prietenul i-a spus:

„Asta înseamnă că trebuie să mori”.

„Firește, și trebuie să fii în bună stare de sănătate. Când mori, o să fie dificil să cari toată greutatea.

Eu o fac în curând, pentru că soția s-a dus, nu mai este nimeni pe aici”.

Dar chiar dacă sari în ocean cu toți banii tăi, banii vor rămâne în ocean, trupul tău va rămâne în ocean.

Trebuie să mergi singur, singur, doar conștiința.

Nimic nu-ți aparține, pentru că nu ai adus nimic aici și nu poți lua nimic de aici.

Viața are un singur sens.

Moartea este singura iluzie ce trebuie înțeleasă.

Dacă poți trăi pe deplin, total, înțelegând moartea ca pe o iluzie – nu pentru că o spun eu, ci din propria ta experiență în meditație profundă atunci trăiește din plin, cât de mult este posibil, fără nicio frică.

Nu există nesiguranță pentru că și moartea este iluzorie.

Doar ființa vie din tine este reală.

Curăț-o, trezește-o, fă-o pe deplin conștientă pentru ca nici cea mai mărunță parte a ei să nu mai rămână în întuneric, în așa fel încât să fii pe deplin luminos, să fii o flăcăra.

Este singura cale, nu există o altă alternativă. Nici nu ar fi nevoie.

„Să fii deschis și să fii observator sunt două lucruri diferite.

Așa este, sau este doar o dualitate creată de mintea mea?"

Mintea creează mereu dualități; altfel, a fi deschis și a fi observator nu sunt două lucruri diferite.

Dacă ești deschis, vei observa.

Fără a fi observator, nu poți fi deschis; sau, dacă ești observator, vei fi deschis – pentru că să fii observator și totuși să rămâi închis este imposibil.

Așa că sunt doar două cuvinte.

Poți începe fie prin a observa – atunci deschiderea va urma de la sine; sau poți începe prin a-ți deschide inima, toate ferestrele, toate ușile – atunci vei ajunge la observare.

Dar dacă doar te gândești, fără să faci ceva, atunci ele par separate.

Mintea nu poate gândi fără dualități. Dualitatea este calea gândirii.

În tăcere, toate dualitățile dispar.

Întregul este experiența tăcerii.

De exemplu, ziua și noaptea sunt duale foarte clar, dar nu sunt două.

Sunt animale care văd noaptea. Ochii lor sunt mult mai sensibili, capabili să vadă în întuneric.

Pentru ele, nu există întuneric.

Animalele astea nu-și pot deschide ochii ziua, pentru că ochii lor sunt foarte delicați și soarele i-ar răni.

Așa că atunci când pentru tine este zi, pentru acele animale este noapte; ochii lor sunt închiși, totul este în întuneric.

Când este noapte pentru tine, este zi pentru ele.

Toată ziua dorm, toată noaptea sunt treze.

Și dacă întrebi un om de știință și un logician, vei vedea diferența.

Dacă vei întreba logicianul:

„Ce este ziua?”, el îți va răspunde: „Ceea ce nu este noapte”.

Și ce nu este noapte? Te învârti în cerc.

Dacă întrebi: „Ce este noaptea?” logicianul îți va

răspunde: „Ceea ce nu este zi”.

Ai nevoie de zi ca să definești noaptea.

Ciudată dualitate, ciudată opoziție...

Dacă nu este zi, te poți gândi la noapte?

Dacă nu este noapte, te poți gândi la zi? Este imposibil.

Întreabă-l pe omul de știință, care este mai aproape de realitate decât logicianul.

Pentru omul de știință, întunericul este mai puțină lumină, lumina este mai puțin întuneric.

Este un singur fenomen, ca atunci când ai febra.

Cineva are 42°C, este gata să se mute din casă.

Altcineva are 36, 6°C, temperatura normală a omului, dar dacă scade sub 35°C, iar este gata să plece.

Plaja existenței tale nu este foarte mare, doar între 36 și 42 de grade.

Șase grade... sub este moarte, deasupra este moarte; doar un mic interval între, o mică fereastră a vieții.

Dacă am putea avea un termometru pentru lumină și întuneric, situația ar fi asemănătoare, așa cum este între rece și cald – același termometru ar fi bun pentru ambele.

Recele este mai puțin cald, iar caldul este mai puțin rece, dar este un singur fenomen. Nu este nicio dualitate.

La fel cu întunericul și lumina.

Și același lucru este adevărat referitor la toate opozițiile pe care mintea le creează.

Deschidere, observare... dacă te gândești intelectual, par foarte diferite.

Par a nu fi legate, cum pot fi una? Dar, în practică, sunt una.

„Sunt deja de doi ani și jumătate discipolul tău și în tot acest timp mi-am dorit să fiu în prezența ta.

Acum te întâlnesc pentru prima dată și totul s-a schimbat.

Vreau să fug de tine. Sunt cu totul confuz.

Comentează, te rog”.

Este aproape normal.

Te îndrăgostești de mine.

Doar auzindu-mi cuvintele, ele fac apel la intelectul tău.

Rățiunea ta este satisfăcută și pe urmă apare dorința de a fi, măcar o vreme, împreună cu mine.

Și urmează un șoc grozav... pentru că eu nu sunt un om al cuvintelor.

Deși am spus mai multe cuvinte decât oricine altcineva de pe lumea asta, tot nu sunt un om al cuvintelor.

Cuvintele mele sunt doar năvoade aruncate pentru a prinde peștii.

Mesajul meu este fără cuvinte.

Când te apropii de mine, vezi adevărul: că nu sunt rezonabil, rațional, un om logic, că ai ajuns la un mistic irațional.

Ai sosit cu convingeri raționale, iar aici descoperi că rațiunea trebuie abandonată.

Trebuie să faci un salt în necunoscut pentru care nu-ți pot oferi nicio logică, nicio dovadă... exceptând prezența mea.

Toți cei care au ajuns aici, atrași de vorbele mele, simt că vor să evadeze.

Pentru că au venit dintr-un motiv diferit, iar aici cu totul alta este situația - nu numai diferită, ci diametral opusă.

Nu sunt un profesor.

Nu sunt un filosof.

Nu sunt interesat să creez sisteme și ipoteze.

Interesul meu este acela de a te distruge așa cum ești pentru ca tu să poți renaște în potențialul tău existențial.

Sunt aici să-ți distrug personalitatea, să dau naștere individualității tale.

Este o reacție firească, se întâmplă oricui.

Dar nici nu poți să scapi.

Cel mult ajungi până la Dardăr Station și te întorci.

Poți încerca și exact de la Dardăr te vei întoarce, atât este raza.

Odată ce ai fost atras și prins de mine, nu mai poți

scăpa.: D o

Dar nu o să te împiedic, este folositor să încerci să scapi.

Dacă încerci să scapi și pe urmă te întorci, data viitoare când vei simți aceeași dorință ea nu va mai avea niciun efect asupra ta.

Pur și simplu vei renunța la ea pentru că nu funcționează.

Acum trebuie să parcurgi întreaga cale, indiferent ce ar însemna asta.

Poate însemna moartea egoului, a personalității. Trebuie să-ți asumi riscul.

Dacă nu ai fi venit la mine, ai fi continuat să te bucuri de cuvintele mele, pentru că ele reprezentau doar cunoaștere împrumutată pentru tine.

Iar aici vreau să renunți la orice cunoaștere de împrumut, inclusiv la ce ai adunat de pe la mine.

Vreau să devii un cunoscător, un profet.

Desigur, trebuie să treci prin foc.

Dar focul pare doar din afară foc.

Cu cât te apropii mai mult, cu atât vei descoperi că este mai rece.

Iar în momentul în care vei trece prin foc vei fi surprins că focul poate fi și el rece, atât de răcoritor.

În viața lui Moise este o poveste pe care evreii nu au fost în stare să o explice timp de patru mii de ani.

Pe Muntele Sinai, Moise a dat peste un fenomen ciudat pe care l-a considerat a fi Dumnezeu.

Desigur, era foarte misterios: un rug era în flăcări, dar nu ardea, era la fel de verde ca orice alt tufiș.

Florile lui erau la fel de umede și proaspete ca orice alte flori, și totuși era foc acolo în tufiș.

În mod firesc atras, curios, a dorit să privească mai de aproape ce se petrecea.

Nu s-ar fi gândit niciodată că se poate ca focul să fie prezent, cu flăcările înălțându-se deasupra rugului, și totuși tufișul să fie verde!

S-a apropiat și, când a fost foarte aproape, a răsunat

un glas:

„Ci scoate-ți încălțăminteă din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!”

Tremurând, și-a scos încălțările.

Nu vedea pe nimeni, dar era, desigur, o experiență miraculoasă. S-a gândit că este vocea Domnului.

Explicația mea este aceea că oricine trece prin transformare ajunge la același rug în flăcări, dar focul este rece.

El hrănește tufișul, nu-l distruge. Doar arată ca un foc, sunt flăcările reci ale vieții.

Cuvântul lui Moise pentru viață era „Dumnezeu” – asta este singura diferență.

Este o diferență de limbaj, nimic mai mult.

Ai ajuns aici, ai văzut flăcările.

Și primul gând a fost:

„Scapă de aici cât mai rapid, altfel o să te arzi”.

Nu te speria.

Dacă eu nu ard, dacă toți oamenii ăștia de aici nu ard, nici tu nu o să arzi.

Focul este rece, transformă. Dă jos măștile și te ajută să-ți descoperi adevărata ta față.

Cu toate acestea, ești liber să ajungi până la Dardăr Station.

„Te-am auzit vorbind despre un mistic din Sri Lanka; el le cerea discipolilor să se ridice în picioare dacă doreau să le fie mai scurt drumul către iluminare.

Vreau să știi că aștept ocazia de a mă ridica în picioare imediat ce o să ne-o ceri – știind că picioarele mele probabil vor tremura, că trupul îmi va transpira, iar inima o să-mi bată ca nebuna”.

Deva Prem, este bine să repet mai întâi povestea:

Un mistic din Sri Lanka era pe moarte.

Avea mii de discipoli, toți adunați acolo.

Chiar înainte de a fi închis ochii, le-a spus:

„Dacă vrea cineva să vină cu mine, îl pot lua împreună cu mine – este drumul cel mai scurt.

Nu va trebui să facă nimic. Nu am mult timp.

Oricine dorește să meargă pe drumul cel mai scurt...
altfel ia mai multe vieți să atingi iluminarea.

Îl pot lua împreună cu mine pe ușa din dos.

Doar să se ridice în picioare!"

Era o tăcere deplină, una de s-ar fi auzit acul căzând.

Oamenii se uitau unii la alții, gândindu-se:

„Omul ăsta l-a ascultat timp de patruzeci de ani,
poate că el este gata”.

Dar toți se uitau unul la altul pentru că mai aveau
atât de multe probleme de rezolvat:

„Afacerile nu merg bine”.

Toți aveau probleme: unul avea o fată de măritat,
altul avea un băiat care făcea probleme, altcineva se
judeca la tribunal și ăsta nu era un moment bun pentru
iluminare, mai întâi să câștige procesul, și tot așa mai
departe.

Dar un om a ridicat mâna.

A spus:

„Nu pot să mă ridic, pentru că încă nu sunt gata să
plec, dar nu rezist tentației de a afla unde este ușa din dos
– pentru ca, dacă voi fi vreodată gata, să pot merge pe
scurtătură.

În momentul ăsta nu sunt gata – să fie limpede că nu
vin cu tine –, dar spune-ne numai unde este ușa din dos”.

Bătrânul i-a spus:

„Ușa din dos este în așa fel încât poți intra pe ea doar
însoțindu-ți maestrul, nu singur.

Este o porțiță foarte îngustă, nu poate intra decât
câte unul o dată.

Dacă ești gata să te topești în ființa maestrului,
atunci nu-i nicio problemă – unul sau o mie, vor intra toți
prin ușă ca o singură ființă.

Singur nu vei fi în stare să o găsești”.

Acum, Deva Prem dorește să-i cer într-o bună zi să
vină prin ușa din dos.

Și crede că este gata și că se va ridica în picioare –
chiar dacă se gândește că va transpira, că-i vor tremura
picioarele și că inima o să-i bată repede.

Sentimentul meu este, Deva Prem, că ești doar omul care a ridicat mâna!

Și, când într-o zi o să întreb, știu că și atunci doar o să ridici mâna... sau poate că nici nu vei ridica mâna.

Pentru că eu sunt un altfel de om.

Omul acela era plin de compasiune.

L-ar fi luat chiar și pe acel om, cel puțin ridicase mâna.

Asta era suficient, ce nevoie ar mai fi să se ridice în picioare? Doar să ridice mâna era suficient.

Așa că, atunci când o să întreb, adu-ți aminte: o să cer doar să ridici mâna.

Fii treaz și alert la acel moment, pentru că, cu picioarele tremurând și transpirând, va fi dificil să intri pe ușa din dos.

Ușa din dos presupune oameni care se pot topi în neant dansând, cântând, sărbătorind.

Așa că învață să cânți, învață să dansezi, învață să sărbătorești.

Într-o bună zi, o să întreb.

Și urăsc transpirația. Sunt alergic - trebuie să oprești transpirația.

Și dacă tremuri, poarta nu te va lăsa să treci, va vedea imediat că sunt două persoane.

Trebuie să fii absolut nemișcat și să fii una cu mine... fără tremurat.

De data asta nu am să-ți cer să te ridici. Data trecută a fost greșeala mea.

EPILOG

„Ne spui permanent „să fim conștienți”, „să fim martori”.

Dar poate cu adevărat o conștiință martoră să cânte, să danseze, să guste viața?

Este martorul un simplu spectator al vieții și niciodată un participant?”

Mintea trebuia să pună mai devreme sau mai târziu întrebarea asta, pentru că minții îi este foarte frică să nu devii un martor.

De ce-i este atât de frică minții dacă devii martor?

Pentru că a deveni martor înseamnă moartea minții.

Mintea este un *actant*, vrea să facă lucruri, iar observarea este starea de non-acțiune.

Vezi definiția pentru „ACTANT” aici:

<https://www.facebook.com/cristian.Antonescu/posts/10205043906935531>

Antonescu/posts/10205043906935531

Minții îi este frică:

„Dacă devii observator, nu o să mai fie nevoie de mine”.

Într-un fel, mintea are dreptate...

Odată ce observarea apare în tine, mintea trebuie să dispară, ca și cum ai aduce lumina în încăperea ta și întunericul trebuie să dispară - este inevitabil.

Mintea poate exista doar dacă tu rămâi adormit, pentru că mintea este starea de vis, iar visul poate exista doar în somn.

Devenind observator nu mai dormi, te trezești.

Devii conștientă - atât de pură, atât de tânără, atât de proaspătă, atât de vie și viguroasă.

Devii o flăcără - intensă, arzând de la ambele capete - ca și cum, în acea stare intensă, a luminii, a conștienței, mintea moare, mintea se sinucide.

Ca urmare, minții îi este frică.

Și mintea va da naștere la multe probleme pentru tine, va pune multe, multe întrebări.

Te va face să eziți să sari în necunoscut, va încerca să te tragă înapoi.

Mintea va încerca să te convingă că:

„Cu mine ești în siguranță, cu mine trăiești sub un adăpost, bine păzit. Am grijă în toate felurile de tine.

Cu mine ești eficient, îndemânat.

În momentul în care mă părăsești, trebuie să abandonezi toată cunoașterea și trebuie să renunți la toată siguranța.

Trebuie să renunți la platoșă și să pornești în necunoscut. Îți asumi fără motiv riscuri inutile”.

Și va încerca să aducă argumente strălucite.

Este unul din raționamentele care apar aproape întotdeauna la practicantii meditației.

Nu tu pui întrebarea; ci mintea, dușmanul tău pune prin intermediul tău întrebarea.

Mintea este cea care spune:

„Ne spui permanent «să fim conștienți», «să fim martori». Dar poate oare conștiința martoră să cânte, să danseze, să guste viața?”

Da – de fapt doar o conștiință martoră poate cu adevărat să cânte, să danseze, să guste viața.

Pare un paradox – chiar este!

Dar tot ce este adevărat este paradoxal; dacă adevărul nu e paradoxal, atunci nu-i deloc adevăr, este cu totul altceva.

Paradoxul este o calitate fundamentală, intrinsecă a adevărului – lasă lucrul acesta să pătrundă pentru totdeauna în inima ta.

Adevărul ca atare este paradoxal.

Deși nu toate paradoxurile sunt adevăruri.

Toate adevărurile sunt paradoxuri.

Adevărul trebuie să fie un paradox, pentru că trebuie să fie ambii poli – și negativul, și pozitivul – și totuși transcendență.

Trebuie să fie viață și moarte și mai mult de atât.

Prin „mai mult” înțeleg transcendența ambelor – e ambelor și nu e niciuna.

Acesta este paradoxul suprem.

Când ești în minte, cum poți cânta?

Mintea creează suferința; din suferință nu poate apărea niciun cântec.

Când ești în minte, cum ai putea dansa?

Da, poți face gesturi goale numite dans, dar nu este un adevărat dans.

Doar Meera cunoștea adevăratul dans, sau Krishna, sau Chaitanya.

Aceștia sunt oamenii care cunoșteau adevăratul dans.

Ceilalți cunosc numai tehnica dansului, dar nu te copleșesc cu nimic, energiile lor sunt stagnante.

Oamenii care trăiesc în minte trăiesc în ego, iar egoul nu poate să danseze.

Poate să se dea în spectacol, dar acela nu-i un dans.

Adevăratul dans apare doar atunci când ai devenit martor.

Atunci ești atât de extaziat încât adevăratul extaz copleșește – acesta este dansul.

Adevăratul extaz începe să cânte; cântecul vine de la sine.

Și numai atunci când ești un martor poți gusta viața.

Pot să înțeleg întrebarea ta.

Ești îngrijorat că, devenind martor, vei deveni mai degrabă un spectator al vieții.

Nu, să fii spectator este una, să fii martor este cu totul alta, lucruri diferite, calitativ diferite.

Un spectator este indiferent, este plictisit, este într-un fel de somn.

Nu participă la viață.

Este speriat, este un laș.

Stă pe marginea drumului și se uită la ceilalți cum trăiesc.

Asta faci toată viața: cineva joacă într-un film și tu îl vezi.

Ești un spectator! Oamenii sunt lipiți ore în șir de scaunele lor în fața televizoarelor – spectatori.

Altcineva cântă, tu asculți.

Altcineva dansează, tu ești doar un spectator.

Altcineva iubește și tu doar vezi asta. Nu ești un participant.

Profesioniștii fac ceea ce ar fi trebuit să faci tu însuși.

Un martor nu este un spectator.

Atunci ce este martorul?

Martorul este unul care participă, dar rămâne treaz.

Un martor este în starea de wu-wei.

Sunt cuvintele lui Lao Tse: înseamnă acțiune prin non-acțiune.

Un martor nu este unul care a evadat din viață.

El trăiește în viață, trăiește mult mai deplin, mult mai

pasional, dar rămâne în sinea lui un observator;
amintește-ți mereu că „Eu sunt conștiința”.

Încearcă asta în timp ce mergi pe drum: amintește-ți că ești o conștiință.

Mersul continuă – și acestuia i se adaugă ceva nou, o bogăție nouă, o frumusețe nouă.

Ceva interior este adăugat actului exterior.

Devii o flacără a conștiinței și atunci mersul îți aduce o cu totul altă bucurie; ești pe pământ, dar cu toate acestea picioarele tale nu ating deloc pământul.

Este ceea ce a spus Buddha: treci prin râu, dar nu lăsa apa să-ți atingă picioarele.

Este înțelesul simbolului Oriental al lotusului.

Trebuie să fi văzut statuile lui Buddha, picturile cu el stând în lotus – este o metaforă.

Lotusul este o floare care trăiește în apă și totuși apa nu o poate atinge.

Lotusul nu evadează către peșterile din Himalaya; trăiește în apă și rămâne totuși foarte, foarte departe.

Să fii în piață, dar să nu permiți pieței să intre în ființa ta, să trăiești în lume, dar să nu fii din lume – asta înseamnă „conștiința martoră”.

Asta-i ce înțeleg eu când îți spun mereu și mereu: fii treaz.

Nu sunt împotriva acțiunii, dar acțiunea ta trebuie să fie iluminată de conștiință.

Cei care sunt împotriva acțiunii sunt obligați să reprime – și feluritele reprimări te îmbolnăvesc, nu te fac nici întreg, nici sănătos.

Călugării care trăiesc în mănăstiri, catolici sau hinduși; călugării jainiști sau budiști, care au evadat din viață – ei nu sunt adevărați sannyasini.

Ei doar și-au reprimat dorințele și au plecat departe de lume, de lumea acțiunii.

Ce mai poți să privești ca un martor dacă te-ai dus departe de lumea acțiunii?

Lumea acțiunii este cea mai bună șansă să fii treaz.

Este o încercare, permanent o încercare.

Fie adormi și devii un actant; atunci ești un om din lume, un visător, o victimă a iluziilor

— Fie devii observator și continui totuși să trăiești în lume; atunci acțiunea ta are o calitate diferită.

Este adevărata acțiune.

Cei care nu sunt treji, acțiunile lor nu sunt adevărate acțiuni, ci reacții; ei doar reacționează.

Cineva te insultă și tu reacționezi.

Insultă-l pe Buddha: el nu reacționează - el acționează.

Reacția depinde de celălalt - el apasă pe buton și tu ești doar o victimă, un sclav; funcționezi ca o mașină.

Omul adevărat, care știe ce este conștiința, nu reacționează niciodată.

Acțiunea lui nu decurge din acțiunea altora.

Nimeni nu poate apăsa pe butonul său.

Dacă simte spontan că este cazul să facă ceva, face, dacă nu simte că este ceva de făcut, rămâne tăcut.

Nu-și reprimă nimic, este mereu deschis, expresiv.

Exprimarea lui este multidimensională.

Curge prin cântec, prin poezie, prin iubire, prin rugăciune, prin compasiune.

ADDENDA

CINCI TEHNICI ÎN SPRIJINUL ATENȚIEI DEPLINE

1. SCHIMBĂ-ȚI MINTEA - respira

Ori de câte ori vrei să schimbi un tipar al minții care a devenit de mult timp un obicei, respirația este cel mai bun lucru.

Toate obiceiurile minții sunt asociate cu tipare ale respirației.

Schimbă tiparul respirației și mintea se va schimba imediat, instantaneu.

Încearcă!

Ori de câte ori vezi că apare o judecată și intri într-un tipar vechi, expiră imediat - ca și cum ai elimina judecata odată cu expirul.

Expiră profund, sugând stomacul și, în timp ce dai afară aerul, simte sau vizualizează cum judecata este

eliminată și ea.

Pe urmă inspiră adânc aer curat, de două sau de trei ori.

Observă numai ce se întâmplă.

O să simți o deplină prospețime, vechiul obicei nu a reușit să pună stăpânire pe tine.

Așa că începe cu expirația, nu cu inspirația.

Când vrei să aduci ceva înăuntru, începe cu inspirația;

dacă vrei să dai ceva afară, începe cu expirația.

Observă numai cum este afectată imediat mintea.

Vei simți imediat că mintea s-a îndreptat către altceva, a apărut o briză nouă.

Nu mai ești pe vechiul făgaș, așa că nu o să repeți vechile obiceiuri.

Este valabil pentru toate obiceiurile.

De exemplu, dacă fumezi, dacă apare nevoia urgentă de a fuma și tu nu vrei, imediat expiră profund și elimină nevoia urgentă.

Ia o gură de aer proaspăt și vei simți imediat că nevoia a dispărut.

Aceasta poate deveni o unealtă foarte, foarte importantă pentru schimbarea interioară.

2. ARUNCĂ GUNOIUL - bolborosește

Înainte de a te culca, vorbește o păsărească, bolborosește fără nicio noimă.

Treizeci minute de bolboroseală fără sens îți vor fi de ajutor.

Te vor goli rapid.

Prin alte metode e nevoie de mai mult timp: o să tot macini gândurile, iar gândurile vor curge mai departe și poate dura toată noaptea.

Toată treaba se poate face în jumătate de oră!

Bolboroseala, glosolalia este cel mai bun lucru - doar stai în patul tău, stingi luminile și începi să vorbești în păsărească.

Permite orice sunet; orice vine, lasă să vină.

Nu trebuie să-ți faci griji legate de limbaj, nu trebuie

să-ți faci griji legate de gramatică și nu trebuie să te preocupe ce spui.

Nu trebuie să te preocupe înțelesul; nu are nimic de a face cu înțelesul.

Cu cât este mai lipsit de înțeles, cu atât este mai de ajutor.

Pur și simplu dă afară gunoaiele minții, scoate afară zgomotul.

Așa că începe cu orice – începe și apoi continuă.

Însă pune pasiune în ce faci, ca și cum ai vorbi, ca și cum toată viața ta ar depinde de asta.

Spui nonsensuri și nimeni nu mai este acolo în afară de tine, dar fii pasional, poartă un dialog pasional.

Treizeci de minute vor fi suficiente, și vei dormi bine toată noaptea.

Mintea adună zgomote, iar când vrei să te culci ele continuă.

A devenit un obicei, nu mai știi cum să oprești zgomotul, asta-i tot.

Înterupătorul care deschide și închide nu mai merge. Metoda aceasta te va ajuta.

Pur și simplu va permite eliberarea energiei, apoi, gol, vei adormi.

Asta-i ce se petrece în visele și gândurile de peste noapte: mintea încearcă să se golească pentru a doua zi; trebuie să fie pregătită.

Ai uitat cum să închei acest proces și, cu cât încerci mai mult, cu atât te trezești mai mult, așa că devine dificil să adormi.

Așa că nu se pune problema să încerci să adormi – nu încerca nimic.

Cum ai putea să o faci?

Se întâmplă. Nu este ceva ce ai tu de făcut.

Poți doar crea situația în care se întâmplă ușor, asta-i tot.

Stinge lumina, patul să fie confortabil, o pernă bună și să fie cald atât cât îți este confortabil.

Asta-i tot ce poți face.

Pe urmă, timp de o jumătate de oră, intră într-un monolog pasionat, un monolog fără sens.

Ies sunetele – scoate-le – și un sunet va duce la altul, în scurt timp vei vorbi chineza, și italiana, și franceza, și alte limbi pe care nu le cunoști.

Este de-a dreptul superb!

Limbă pe care o știi nu reușește niciodată să ajute procesul de golire.

Fiindcă cunoști limba, nu vei permite lucrurilor să se exprime pe deplin.

Vei fi speriat de multe lucruri: ce spui? Este corect să spui asta? Este moral?

Posibil să începi să te simți vinovat că spui lucruri greșite.

Dar când vorbești prin sunete nu știi ce spui, doar gesturile și pasiunea vor face toată munca.

3. FII AICI – mișcă-ți conștient mâna

Pe măsură ce crești în conștiență, lumea însăși începe să se schimbe.

Nu trebuie să faci nimic în mod direct, toate schimbările care se petrec au loc aproape de la sine.

De un singur lucru este nevoie, și anume de efortul de a fi mai conștient.

Începe să fii tot mai conștient în tot ceea ce faci.

Mergând, mergi conștient, îndreptându-ți toată atenția către mers.

Este o mare diferență între când felul în care mergi când nu ai nicio urmă de conștiență și felul în care mergi când aduci calitatea conștienței în mers.

Schimbarea este radicală.

Poate că nu este vizibilă din exterior, dar în interior chiar te duce într-o altă dimensiune.

Încearcă o acțiune simplă: de exemplu, să-ți miști mâna.

O poți mișca mecanic.

Apoi mișc-o perfect conștient, simțind încet mișcarea și privind din interior cum te miști.

Chiar și în acest gest minor ești în pragul divinului,

pentru că se petrece un miracol.

Este unul din marile mistere pe care știința încă nu a fost în stare să le pătrundă.

Tu decizi că trebuie să miști mâna și mâna îți urmează decizia.

Este un miracol deoarece conștiința atinge materia... nu numai asta, materia urmează conștiința.

Puntea încă nu a fost găsită. Este magic.

Este puterea minții asupra materiei; asta este magia.

O faci toată ziua, dar nu ai făcut-o conștient; altfel, prin acest gest simplu ar fi apărut în tine meditația.

Este modul în care divinul mișcă toată existența.

Așa că, mergând, șezând, ascultând sau vorbind, rămâi alert.

4. MĂNÂNCĂ ȘI BEA CONȘTIENT - Simte gustul, textura, aroma, temperatura

Mâncăm foarte inconștient, automat, ca niște roboți.

Dacă gustul nu este trăit ca o experiență, doar te îndopi.

Ia-o încet și fii atent la gust.

Nu doar înghiți lucrurile.

Gustă-le pe îndelete și devino gustul.

Când simți dulcele, devino acel dulce.

Și atunci poate fi simțit în tot corpul - nu doar în gură, poate fi simțit în tot corpul, răspândindu-se în valuri.

Orice ai mânca, simte gustul și devino gustul.

Fără gust, simțurile tale vor fi amortite.

Vor fi din ce în ce mai puțin sensibile.

Și, odată cu desensibilizarea, nu vei mai fi în stare să-ți simți corpul și nu vei mai fi în stare să-ți simți sentimentele.

Vei rămâne cu totul centrat în cap.

Când bei apă, simte răcoarea.

Închide ochii, bea încet, gustă.

Simte răcoarea și simte că ai devenit acea răcoare, pentru că răcoarea îți este transferată ție din apă;

devine parte a corpului tău.

Gura ta o atinge, limba ta o atinge, iar răcoarea este

transferată.

Permite-i să se petreacă la nivelul întregului corp.

Permite undelor să se răspândească și vei simți răcoarea prin tot corpul.

În acest fel, sensibilitatea va crește și vei deveni mai viu și mai împlinit.

5. DOAR ASCULTĂ - auzi, ascultă, auzi, ascultă

Ascultarea este o participare comună a corpului și a sufletului.

De asta a fost folosită ca una din cele mai puternice metode de meditație... pentru că unește cele două infinituri: cel material și cel spiritual.

Ori de câte ori stai. ascultă numai ce se petrece.

Este o piață și este mult zgomot și trafic; poți să auzi un tren și un avion.

Ascultă, fără să-ți spui în minte că e zgomot.

Ascultă ca și cum ar fi o muzică, cu simpatie, și brusc vei sesiza cum calitatea zgomotului se schimbă.

Nu te mai deranjează; dimpotrivă, devine liniștitor.

Dacă ascuți corect, chiar și piața devine o melodie.

Așa că nu ceea ce ascuți este problema;

problema este să ascuți, nu doar să auzi.

Chiar dacă ascuți ceva ce niciodată nu ai considerat că merită a fi ascultat, ascultă cu mare grijă ca și cum ai asculta o sonată de Beethoven – și brusc vei vedea cum se schimbă calitatea.

Devine superb.

Pentru informații suplimentare, vizitați:

www.OSHO.com

OSHO*

un website cuprinzător în mai multe limbi, care include o revistă, OSHO Books, OSHO TALKS în format audio și video, arhiva de texte OSHO Library în engleză și în hindi și informații detaliate despre Meditațiile OSHO.

Veți găsi și programul OSHO Multiversity și informații despre Stațiunea Internațională de Meditație OSHO.¹

¹ Website-uri:

Despre OSHO

Osho sfidează orice categorizare. Miile sale de discursuri acoperă totul, de la căutarea individuală a sensului vieții la cele mai importante probleme sociale și politice cu care se confruntă societatea de astăzi. Cărțile lui Osho nu sunt scrise, ci sunt transcrise din înregistrări audio și video ale unor discursuri improvizate adresate unui public internațional. După cum spune el: „Așadar, ține minte: orice spun nu e doar pentru tine... vorbesc și pentru generațiile viitoare”. Osho a fost descris de Sunday Times din Londra drept unul dintre cei ”1.000 de creatori ai secolului XX”, iar de către autorul american Tom Robbins drept „cel mai periculos om de la Iisus Hristos încoace”. Sunday Mid-Day (India) l-a selectat pe Osho drept una dintre cele zece persoane – alături de Gandhi, Nehru și Buddha – care au schimbat destinul Indiei.

Osho a spus despre opera lui că ajută la crearea condițiilor pentru apariția unui tip nou de ființă umană. El a caracterizat adesea această nouă ființă umană ca fiind „Zorba

Buddha” – capabilă de a se bucura atât de plăcerile lumești, precum Zorba Grecul, cât și de seninătatea tăcută a unui Gautama Buddha. Ceea ce trece ca un fir călăuzitor prin toate aspectele discursurilor și meditațiilor lui Osho este o viziune ce include atât înțelepciunea fără vârstă a tuturor secolelor trecute, cât și potențialul cel mai înalt al

<http://OSHO.com/AHAboutOSHO>

<http://OSHO.com/Resort>

<http://OSHO.com/Shop>

<http://www.youtube.com/OSHOinternational>

<http://www.Twitter.com/OSHO>

<http://www.facebook.com/pages/OSHO.International>

Pentru a contacta Osho International Foundation:

www.osho.com/oshointernational.

oshointernational@oshointernational.com

științei și tehnologiei de astăzi (și de mâine).

Osho este cunoscut pentru contribuția lui revoluționară la știința transformării de sine, cu o abordare a meditației ce recunoaște ritmul accelerat al vieții contemporane. Meditațiile sale active OSHO, unice, sunt concepute ca mai întâi să elibereze stresul acumulat al minții și al trupului, astfel încât să devină mai ușor să experimentezi starea de liniște și de relaxare lipsită de gânduri în viața obișnuită.

Sunt disponibile două lucrări autobiografice ale autorului:

Autobiography of a Spiritually Incorrupt Mystic (trad. rom.: Autobiografia unui. mistic nonconformist, Editura Mix, 2011)

Glimpses of a Golden Childhood (trad. rom.: Amintiri dintr-o copilărie de aur. Editura Mix, 2012)

Despre Stațiunea de Meditație

STAȚIUNEA INTERNAȚIONALĂ DE MEDITAȚIE
OSHO

Localizare: Situată la aproximativ 161 de kilometri la sud-est de Mumbai, în orașul modern înfloritor Pune, India, Stațiunea Internațională de Meditație Osho este o destinație de vacanță și nu numai. Stațiunea de Meditație se întinde pe mai bine de 16 hectare de grădini spectaculoase, într-o zonă rezidențială superbă, înconjurată de copaci.

Meditații OSHO: Un program de meditații pentru întreaga zi, pentru fiecare tip de persoană, include metode tradiționale și revoluționare, și în special OSHO Active Meditations™. Meditațiile au loc în probabil cea mai mare sală de meditații din lume, Osho Auditorium.

Multidiversitate OSHO: Sesiunile individuale, cursurile și seminariile acoperă toate domeniile, de la arte la tratamente holistice de sănătate, transformare personală, relații și etape de tranziție în viață, transformarea meditației într-un stil de viață pentru viață și muncă, științe esoterice și abordarea „zen” a sportului și recreerii. Secretul succesului Multidiversității OSHO

rezidă în faptul că toate programele sale sunt combinate cu meditația, susținând înțelegerea faptului că ființele umane sunt mult mai mult decât suma părților lor.

Basho Spa OSHO: Luxosul Basho Spa oferă bazine de înot în aer liber, pentru relaxare, înconjurate de copaci și vegetație tropicală. Jacuzzi într-un stil unic, spațioase, saune, săli de gimnastică, terenuri de tenis... efectul lor este sporit de situarea într-o zonă de o frumusețe uluitoare.

Bucătăria: O varietate de diferite spații pentru servit masa oferă mâncăruri vegetariene occidentale, asiatice și indiene delicioase – majoritatea fiind organice, produse special pentru stațiunea de meditație. Pâinea și prăjiturile sunt făcute în brutăria proprie a stațiunii.

Viața de noapte: Seara, există numeroase evenimente dintre care să alegi – dansul situându-se în fruntea listei! Alte activități includ meditații sub cerul liber în nopțile cu lună plină, spectacole de varietăți, concerte și meditații pentru viața de zi cu zi.

Sau poți doar să te bucuri întâlnind diferite persoane la Plaza Cafe ori plimbându-te în liniștea nopții prin parcurile din împrejurimile de vis.

Facilități: Poți cumpăra toate produsele de bază și articole de toaletă din Galleria. OSHO Multimedia Gallery comercializează o paletă largă de produse media OSHO. Există în campus și o bancă, o agenție de voiaj și un Cyber Cafe. Pentru cei cărora le place să meargă la cumpărături, Pune oferă toate opțiunile, de la produse indiene tradiționale și etnice până la numeroase magazine aparținând unor lanțuri internaționale.

Cazare: Poți să stai în camerele elegante ale Osho Guesthouse sau, pentru sejururi mai lungi în campus, poți opta pentru unul dintre pachetele-program OSHO Living în. În plus, există o ofertă largă de hoteluri și apartamente private în apropiere.²

² www.osho.com/meditationresort
www.osho.com/guesthouse www.osho.com/livingin

Învățăturile lui Osho, unul dintre cei mai cunoscuți lideri spirituali ai secolului XX, răstoarnă tiparele clasice de gândire, provocându-ne la o permanentă punere sub semnul întrebării a certitudinilor și la un proces de conștientizare de sine.

Cărțile din seria „OSHO” prezintă viziunea acestuia privind cele mai importante probleme pe care și le pun oamenii interesați de știința transformării de sine și de o spiritualitate adaptată la provocările cotidiene ale vieții contemporane.

„Amintește-ți, fii atent și alert. Dacă ești alert, dacă acțiunile tale sunt tot mai conștiente, orice ai face va fi făcut într-o stare de trezie. Toate eforturile societății sunt menite să te facă un robot, să te facă să acționezi ca un robot, să te facă un mecanism perfect, eficient”.

OSHO

ÎN ACEEAȘI SERIE:

Osho pentru fiecare zi

365 de meditații pentru aici și acum

Să înțelegem și să acceptăm nesiguranța vieții

Viață, iubire, râs Sărbătorirea existenței

Trăiește periculos

Iluminare obișnuită pentru vremuri neobișnuite

Meditații pentru oamenii ocupați

Strategii antistres pentru cei care nu au timp să mediteze